

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Ζ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1939

Γωάννης Δωρόθεος

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Π. & Χ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ
ΑΓ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ 58 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 82-563

17156

Νίνα Μυτιλη Προμαίτη
Β' Γυμνασιον ΣΤΨ.
Εφημερίδα Ενωσικισμός
Ενδεξιμος.
Σχολιόν έτος 1925
Καθηγήτρια Κ^ο Κοσιάφρα

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Ζ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ολίνα Φραγκογιάννη

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΕΣΒ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1939

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. *Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ.*

(Λουκ. Α' 5 - 25)

Ὁλόκληρος ὁ κόσμος εὐρίσκετο κάτω ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν. Εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐβασίλευεν ὁ **Ἡρώδης ὁ Μέγας**, ποῦ ἦτο φίλος τῶν Ρωμαίων. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζε καὶ ὁ δρόμος τοῦ Κυρίου ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῆ. Διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ προωρίσθη ὁ **Ἰωάννης**, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸ καὶ ὠνομάσθη **Πρόδρομος**.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο υἱὸς ἐνὸς ἱερέως, τοῦ **Ζαχαρίου**. Ὁ Ζαχαρίας μετὰ τὴν γυναῖκα του **Ἐλισάβετ** ἦσαν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, ποῦ ἐζοῦσαν μέσα εἰς τὴν διεφθαρμένην κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔμεναν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἰουδαίας κοντὰ εἰς τὴν Χεβρών. Ἡ ζωὴ των ἦτο ἡσυχος καὶ εἰρηνικὴ, ἀλλ' ἐλυποῦντο μόνον, διότι εἶχον γηράσει, χωρὶς ν' ἀποκτήσουν τέκνα. Ἐθεωρεῖτο δὲ τότε εἰς τοὺς Ἑβραίους ἡ ἀτεκνία ὡς ἐντροπή. Καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τέκνον ὡς ἐξῆς:

Σύμφωνα μετὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐβραϊκῆς ἱερωσύνης ἐρρίπτετο κληρὸς, διὰ νὰ εὐρεθῆ κάθε φορὰν ποῖος ἱερεὺς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὸ θυμίαμα. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα ποῦ ὁ κληρὸς ἔπεσεν εἰς τὸν Ζαχαρίαν. Εἰσηλθε λοιπὸν οὐ-

τος εἰς τὸν ναὸν καὶ ἤρχισε νὰ θυμιᾷ. Ἐξαφνα ἄγγελος Κυρίου ἐφανερῶθη ἔμπροσθεν τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἐστάθη εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ θυσιαστηρίου.

Ὁ Ζαχαρίας καθὼς τὸν εἶδεν ἐταράχθη, ἀλλ' ὁ ἄγγελος τὸν ἠσύχασε καὶ τοῦ λέγει :

— «Μὴ φοβεῖσαι, Ζαχαρία. Ἔρχομαι διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω, ὅτι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ ἀποκτήσης υἷὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσης Ἰωάννην.

»Ὁ υἱὸς σου αὐτὸς θὰ γίνῃ ἓνας μέγας προφήτης καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὸν δρόμον τοῦ Λυτρωτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ σὺ καὶ ὅλος ὁ λαὸς θὰ χαρῆ διὰ τὴν γέννησίν του».

Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστευσε ἀμέσως εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου, ἀλλ' εἶπεν :

— «Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα γέροντες;»

Τότε ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη :

— «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ με ἔστειλεν ὁ Θεός, διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ταῦτα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπίστευσε, θὰ μείνης ἄφωνος, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ γεννηθῆ ὁ υἱὸς σου.»

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ ἄγγελος, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Ζαχαρίας πραγματικῶς ἔμεινε ἄλαλος ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν λαόν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτούς. Ἐνόησε δὲ τότε ὁ λαός, ὅτι ὁ γέρον ἱερεὺς εἶχεν ἰδεῖ μέσα εἰς τὸν ναὸν κάποιον ὄραμα. Ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Ζαχαρίας, ἔδωσε με νοήματα νὰ ἐννοήσῃ ἢ κατὰπληκτος Ἐλισάβετ τὸ ὄραμα ποῦ εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸν ναόν.

2. *Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.*
(Λουκ. Α' 28 - 38)

Εἰς ἄλλην μικρὰν πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ναζαρέτ, ἔμεινε ὁ εὐσεβὴς Ἰωακείμ μετὰ τὴν γυναῖκα του Ἄνναν. Οὗτοι ἦσαν μὲν πτωχοί, ἀλλ' εἶχον εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς προγόνους, διότι κατήγοντο ἀπὸ τὸν βασιλέα Δαβίδ. Ἦσαν δὲ

καὶ αὐτοὶ εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ἐπίσης ἦσαν ἄτεκνοι καὶ ἔλυποῦντο διὰ τὴν ἀτεκνίαν των.

Ὁ Θεὸς ποῦ γνωρίζει τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ἐκπληρώνει, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τέκνον. Καὶ πράγματι ἀπέκτησαν μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν **Μαρίαν**. Τὴν κόρην αὐτὴν οἱ γονεῖς τῆς ἀφιέρωσαν εἰς τὸν Ναόν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἡμέραν δὲ ποῦ εἰσηλθεν ἡ Μαριάμ εἰς τὸν Ναόν ὀνομάζομεν **Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου** καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτάζει τὴν 21 Νοεμβρίου.

Δώδεκα ἔτη ὑπῆρέτησεν ἡ Μαριάμ εἰς τὸν Ναόν. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζαρέτ. Ἐκεῖ τὴν ἐμνήστευσαν μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἓνα πτωχὸν ξυλουργόν, ποῦ κατήγετο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν γενεάν τοῦ βασιλέως Δαβίδ, ὅπως καὶ ἡ Μαριάμ.

Ἐξ μῆνες εἶχαν παρέλθει ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ εἶχε φανερωθῆ εἰς τὸν Ζαχαρίαν. Τώρα ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελον εἰς τὴν παρθένον Μαρίαν. Εἰσηλθε λοιπὸν οὗτος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὐσεβοῦς καὶ ταπεινῆς παρθένου καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν :

— «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη. Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη εἶσαι σὺ μεταξὺ τῶν γυναικῶν».

Ἡ παρθένος ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ ἐταράχθη καὶ ἐσυλλογίζετο τί νόημα τάχα εἶχον οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου. Τότε ὁ ἄγγελος λέγει πάλιν εἰς αὐτὴν :

— «Μὴ φοβεῖσαι, Μαριάμ, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς σὲ εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ἴδού, θὰ γεννήσῃς υἱόν, εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσῃς τὸ ὄνομα **Ἰησοῦς**. Ὁ υἱός σου θὰ γίνῃ μέγας, θὰ ὀνομασθῆ υἱός τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ἡ Μαρία, ἀφοῦ συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρώτην ταραχὴν, ἠρώτησε τὸν ἄγγελον :

— «Πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο ;».

Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν :

— «Πνεῦμα Ἅγιον καὶ ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου θὰ ἔλθῃ

εις σέ. Διὰ τοῦτο τὸ τέκνον σου θὰ ὀνομασθῆ Ἰὼς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν».

Ἐπρόσθεσε δὲ εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος, ὅτι καὶ ἡ συγγενὴς της, ἡ γραῖα Ἑλισάβη, θὰ γεννήσῃ υἱὸν κατὰ θεῖαν θέλησιν. Τότε ἡ Μαριάμ ἀπεκρίθη :

— «Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, ἅς γίνῃ καθὼς εἶπες». Καὶ ὁ ἄγγελος ἀνεχώρησεν.

Ἡ χαρμόσυνος αὐτὴ ἀγγελία εἰς τὴν Παρθένον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ ὀνομάζεται **Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου**. Ἐορτάζεται δὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 25 Μαρτίου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον

*«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶ-
νος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου
γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν
αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν : Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος
μετὰ Σοῦ».*

3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἑλισάβη.

(Λουκ. Α' 39 - 56)

Ἀφοῦ ἡ παρθένος Μαρία ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀγγέλου, ὅτι καὶ ἡ συγγενὴς της Ἑλισάβη θὰ γεννήσῃ υἱὸν, ἐχάρη. Ἐκίνησε δὲ τότε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ συγχαρῆ αὐτὴν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός. Ἀπείχε δὲ ἡ Ναζαρέτ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς Ἑλισάβη τεσσαράκοντα ἡμέρας.

Ὅταν ἡ Θεοτόκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλισάβη καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτὴν, ἡ Ἑλισάβη ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ τότε ἤρχισε νὰ προσφωνῆ τὴν Μαριάμ ὡς ἐξῆς :

— «Εὐλογημένη εἶσαι σὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ εὐλογημένος εἶναι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου».

Τὴν ὠνόμασε δὲ μητέρα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Θεοτόκος, καθὼς ἤκουσεν αὐτά, ἠὲ χαριστήθη πάρα πολὺ καὶ ἤρχισε νὰ ὑμῆ τὸν Θεὸν μὲ τὰς ὠραίας αὐτὰς λέξεις:

«Ἡ ψυχὴ μου δοξάζει τὸν Κύριον καὶ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμα μου διὰ τὸν Θεὸν τὸν Σωτῆρα μου, διότι ἐπρόσεξε τὴν ταπεινωσύνην τῆς δούλης Του. Ἀπὸ τῶρα θὰ μὲ μακαρίζουν ὅλαι αἱ γενεαί».

Ἡ Θεοτόκος ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλισάβετ τρεῖς μῆνας καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς.

4. Ἡ γέννησις Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ.

(Λουκ. Α' 57-80)

Ὅταν ἔφθασεν ὁ ὠρισμένος χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἴον, καθὼς εἶχε προεῖπει ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες, ὅταν ἔμαθον τὴν καλὴν αὐτὴν εἶδησιν, ἐμαζεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου καὶ συνέχαιρον τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς.

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν, σύμφωνα μὲ τὰ ἑβραϊκὰ ἔθιμα, συνηθροίσθησαν πάλιν οἱ συγγενεῖς καὶ γνωστοί, διὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον.

Ὅλοι ἔλεγον, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῆ Ζαχαρίας, ὅπως ὠνομάζετο καὶ ὁ πατήρ του. Ἀλλ' ἡ Ἐλισάβετ, ἐπειδὴ ἐφωτίσθη ἀπὸ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν συνεφώνει καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῆ Ἰωάννης.

Διὰ νὰ δοθῆ τέλος εἰς τὴν διαφοράν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν μὲ νεύματα νὰ ὀρίσῃ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου.

Τότε ἐκεῖνος ἔλαβεν ἓνα πινακίδιον καὶ ἔγραψεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Μὲ αὐτὸ ἐνόησαν, ὅτι ὁ Ζαχαρίας ἤθελε νὰ ὀνομασθῆ τὸ παιδίον Ἰωάννης. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐλύθη ἡ γλῶσσα τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῆ καὶ νὰ προφητεύῃ διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου. Ὅλοι οἱ

παρευρισκόμενοι ἐκεῖ ἔμειναν κατάπληκτοι διὰ τὸ θαῦμα. Ἔλεγε δὲ ὁ Ζαχαρίας διὰ τὸ τέκνον του τὰ ἑξῆς:

— «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἐλύτρωσε τὸν λαὸν αὐτοῦ. Καὶ σὺ, παιδίον, προφήτης θὰ ὀνομασθῆς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ προηγηθῆς ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ».

Ὁ Ἰωάννης ἐμεγάλωνε πλησίον τῶν γονέων του καὶ τὸ πνεῦμα του ἠῦξανε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου τὴν 24 Ἰουνίου.

Ἄπολυτίκιον

Προφῆτα καὶ Προδρόμε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημῆσαι σε, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στείρωσις γὰρ τεκούσης καὶ παιδὸς ἀφωνία, λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει καὶ σάρκωσιν υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κόσμῳ ζηρῦνται.

5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ.

(Λουκ. Β' 1 - 21)

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μαριάμ θὰ ἐγέννα. Τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Ἰωσήφ καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Μαριάμ θὰ ἐγεννοῦσεν υἱὸν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ παιδίον τοῦτο θὰ ὀνομασθῆ Ἰησοῦς καὶ θὰ γίνῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νὰ μένῃ πλησίον τῆς καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.

Ἦτο τὸ ἔτος 750 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Τότε ὁ Ρωμαῖος Ἀυτοκράτωρ Αὐγούστος ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, διὰ νὰ μάθῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων. Ἐξέδωσε λοιπὸν τὸ διάταγμα τῆς ἀπογραφῆς. Σύμφωνα πρὸς αὐτὸ κάθε ὑπήκοος τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἔπρεπε νὰ εὔρεθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, διὰ νὰ ἀπογραφῆ.

Ἡ Παλαιστίνη εἶχε καὶ αὐτὴ ὑποταχθῆ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος. Ἐπρεπε λοιπὸν εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν νὰ ὑπακούουσιν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰωσήφ παρέλαβε τὴν μνηστὴν του καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὴν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγετο.

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ αἱ οἰκίαι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ κόσμον, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης συρροῆς λαοῦ. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ καταλύσουν εἰς ἓνα σπήλαιον, τὸ ὅποτον ἐχρησίμευε καὶ ὡς σταῦλος.

Ἐκεῖ ἡ Μαρία ἐγέννησε τὸν υἱὸν της. Τὸν ἐσπαργάνωσε καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὸ βρέφος τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων.

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον εἰς τοὺς πλησίον ἀγρούς ἀγρυπνοῦσαν μερικοὶ ποιμένες, ποὺ ἐφύλασσαν τὰ ποίμνιά των. Ἐξαφνα τοὺς ἐσκέπασε μεγάλη λάμψις καὶ ἐνῶ ἐκοίταζαν τρομαγμένοι, παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς λέγει:

— «Μὴ φοβεῖσθε. Ἴδου σᾶς φέρω εὐχάριστον ἀγγελίαν εἰς σᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Σήμερον ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεέμ, τὴν πόλιν τοῦ Δαβὶδ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος εἰς τοὺς ποιμένας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου θὰ εὔρουν τὸ βρέφος σπαργανωμένον μέσα εἰς τὴν φάτνην.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ὠμιλοῦσεν ὁ ἄγγελος αὐτός, πλῆθος ἀπὸ ἄλλους ἀγγέλους ἐφάνη, οἱ ὅποιοι κατήρχοντο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔψαλλον:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἐπειτα οἱ ἄγγελοι ἐξηφανίσθησαν. Τότε οἱ ποιμένες ἔτρεξαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εὗρηκαν ἐκεῖ τὴν Θεοτόκον μετὰ τὸν Ἰωσήφ πλησίον εἰς τὴν φάτνην, ὅπου εὕρισκετο τὸ βρέφος. Καθὼς εἶδαν αὐτὸ οἱ ποιμένες, ἔπεσαν καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν. Διηγῆθησαν δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ κατόπιν εἰς ὄσους ἔβλεπον ὅλα τὰ συμβάντα καὶ ἐδοξολογοῦσαν τὸν Θεόν.

Ἄφοῦ παρήλθον ὀκτῶ ἡμέραι ἀπὸ τὴν γέννησιν, ἔδωσαν εἰς τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, πού σημαίνει **Σωτὴρ**.

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 25 Δεκεμβρίου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Οἱ ποιμένες προσκυνοῦν τὸν Ἰησοῦν.

Ἄπολυτίκιον

Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῷ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέροισιν ἐδιδάσκοντο. Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε δόξα σοι».

6. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.

(Λουκ. Β' 35-40)

Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἔφεραν τὸ παιδίον οἱ γονεῖς του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τὸν ναόν.

Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον κάθε ἀρσενικὸν πρωτότοκον ἔπρεπε ν' ἀφιερώνεται εἰς τὸν Θεόν. Συγχρόνως δὲ νὰ προσφέρεται καὶ θυσία ἐν ζευγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσοὶ περιστερῶν.

Ἔζη τότε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἕνας ἱερεὺς πολὺ γέρων, εὐσεβῆς καὶ δίκαιος, ποὺ ὠνομάζετο **Συμεών**. Οὗτος εἶχε παρακαλέσει τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἀποθάνῃ, πρὶν ἴδῃ τὸν Χριστόν.

Ὁ Συμεὼν καθὼς εἶδε τὴν Θεοτόκον μὲ τὸ βρέφος, ἀμέσως ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε γεμάτος χαρὰν καὶ συγκίνησιν :

«*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα ...*». Δηλαδή:

«*Τώρα ἄς ἀποθάνω, Θεέ μου, ἀφοῦ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλες, διὰ νὰ φωτίσῃ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν Ἰσραήλ*».

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἐθαύμαζαν δι' αὐτὰ καὶ εἶπεν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀφοῦ τὴν ηὐχέθη :

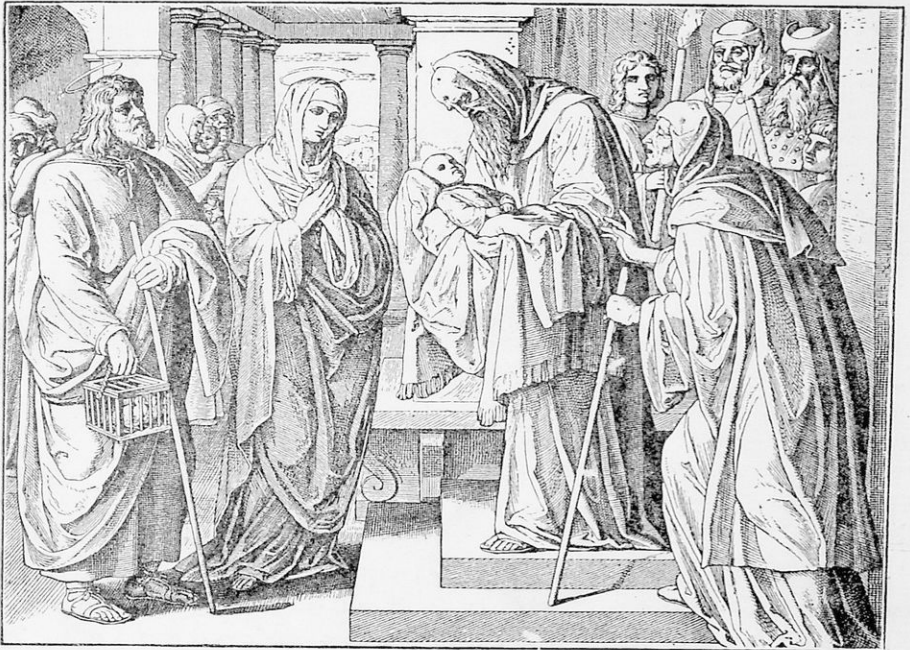
«*Ὁ Υἱός σου θὰ γίνῃ αἰτία ἄλλοι μὲν νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ σωθοῦν, ἄλλοι δὲ νὰ μὴ πιστεύσουν καὶ νὰ καταστραφοῦν*.

»*Καὶ εἰς Σὲ δέ, Μαριάμ, θὰ γίνῃ αἰτία νὰ αἰσθανθῆς ἕνα μέγαλον πόνον, διότι θὰ σταυρωθῆς*».

Εἰς τὸν ναὸν εὐρίσκετο τότε καὶ μία γραῖα ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, χήρα καὶ προφήτις, ποὺ ὠνομάζετο **Ἄννα**. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐπροφήτευσεν διὰ τὸν Σωτῆρα καὶ ὕμνησεν αὐτόν.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὸ θρησκευτικὸν αὐτὸ καθῆκον ἢ Θεοτόκος μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ παιδίον ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ἡ παρουσίασις αὐτῆ εἰς τὸν ναὸν ὀνομάζεται Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Ὦνομάσθη δὲ ἔτσι, ἐπειδὴ ὁ γέρον Συμεὼν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπήντησε, δηλαδὴ ὑπεδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Κύριον. Ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 2 Φεβρουαρίου, ὁπότε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον :

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.

Ἄπολυτίκιον

« Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε παρθένε. Ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σύ, πρεσβῦτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν ».

7. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων.

(Ματθ. Β' 1 - 12)

Ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, τρεῖς Μάγοι, δηλαδή σοφοὶ ἄνδρες, ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ εὔρουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Οὗτοι εἶδον νέον ἀστέρα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἐγεννήθη ὁ Μεσσίας εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Ἀφοῦ δὲ ἦλθαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν:

— « Ποῦ ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν τὸν ἀστέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθομεν διὰ νὰ τὸν προσκυνήσωμεν ».

Ὁ Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευε τότε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καθὼς ἤκουσε διὰ τοὺς μάγους, ὅτι ἐζήτησαν κάποιον νεογέννητον βασιλέα, κατεταράχθη. Ἐφοβήθη, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκοσμίου βασιλέως, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο νὰ καταργήσῃ τὴν ἰδικὴν του δυναστείαν.

Ἀμέσως λοιπὸν ἐκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς ἠρώτησε ποῦ ἐγνώριζαν αὐτοί, ὅτι θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός.

Οὗτοι ἀπήντησαν εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅτι κατὰ τὰς γραφὰς ὁ Μεσσίας ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς μάγους καὶ ἀφοῦ ἔμαθεν ἀπὸ αὐτοὺς πότε ἀκριβῶς εἶδαν τὸν ἀστέρα, τοὺς ἐπληροφόρησεν ἔπειτα ποῦ ἐγεννήθη τὸ παιδίον. Τοὺς παρεκάλεσε δὲ νὰ ἐπιστρέψουν νὰ εἰδοποιήσουν καὶ αὐτὸν ποῦ ἀκριβῶς εἶναι, διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς νὰ τὸ προσκυνήσῃ.

Ὁ Ἡρώδης δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ προσκυνήσῃ τὸ παιδίον, ἀλλὰ νὰ τὸ θανατώσῃ.

Μόλις οἱ μάγοι ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βηθλεέμ, ἰδοὺ ἐφάνη πάλιν ὁ ἀστὴρ καὶ τοὺς ὠδήγει. Ἡ παρουσία τοῦ ἀστέρος τοὺς ἐχαροποίησε πολὺ. Τέλος ὁ ἀστὴρ ἐστάθη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἦτο τὸ παιδίον.

Οἱ τρεῖς μάγοι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου εὑρον τὴν Θεοτόκον νὰ κρατῆ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας της. Τότε ἔπεσαν, προσεκύνησαν καὶ προσέφεραν εἰς τὸν νέον βασιλέα δῶρα, σ μ ὕ ρ ν α ν, χ ρ υ σ ὄ ν καὶ λ ἰ β α ν ο ν.

Ἄφου ἐξεπλήρωσαν οἱ μάγοι τὸν σκοπὸν των, ἐτοιμάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ πληροφορησούν καὶ τὸν Ἡρώδη ποῦ εὕρισκετο τὸ παιδίον. Ἄλλὰ ἄγγελος

Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.

Κυρίου ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον των καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ ἐπιστρέψουν πρὸς τὸν Ἡρώδη.

Αὐτὸ ἔγινε. Οἱ μάγοι ὑπήκουσαν καὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ ἄλλην ὁδὸν εἰς τὴν πατρίδα των.

8. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαριὰμ καὶ τὸ παιδίον
φεύγουν εἰς Αἴγυπτον.

(Ματθ. Β' 13 - 23)

Ἄφοῦ ἀνεχώρησαν οἱ μάγοι, παρουσιάζεται εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ λέγει :

— «Ἰωσήφ, ἀφοῦ σηκωθῆς, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φύγε εἰς Αἴγυπτον. Θὰ παραμείνης ἐκεῖ, ἕως ὅτου σοῦ εἶπω νὰ ἐπιστρέψῃς, διότι θὰ ζητήσῃ ὁ Ἡρώδης νὰ εὔρῃ τὸ παιδίον, διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν ἀμέσως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀγγέλου καὶ τὴν νύκτα παρέλαβε τὴν Θεοτόκον καὶ τὸ παιδίον καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.

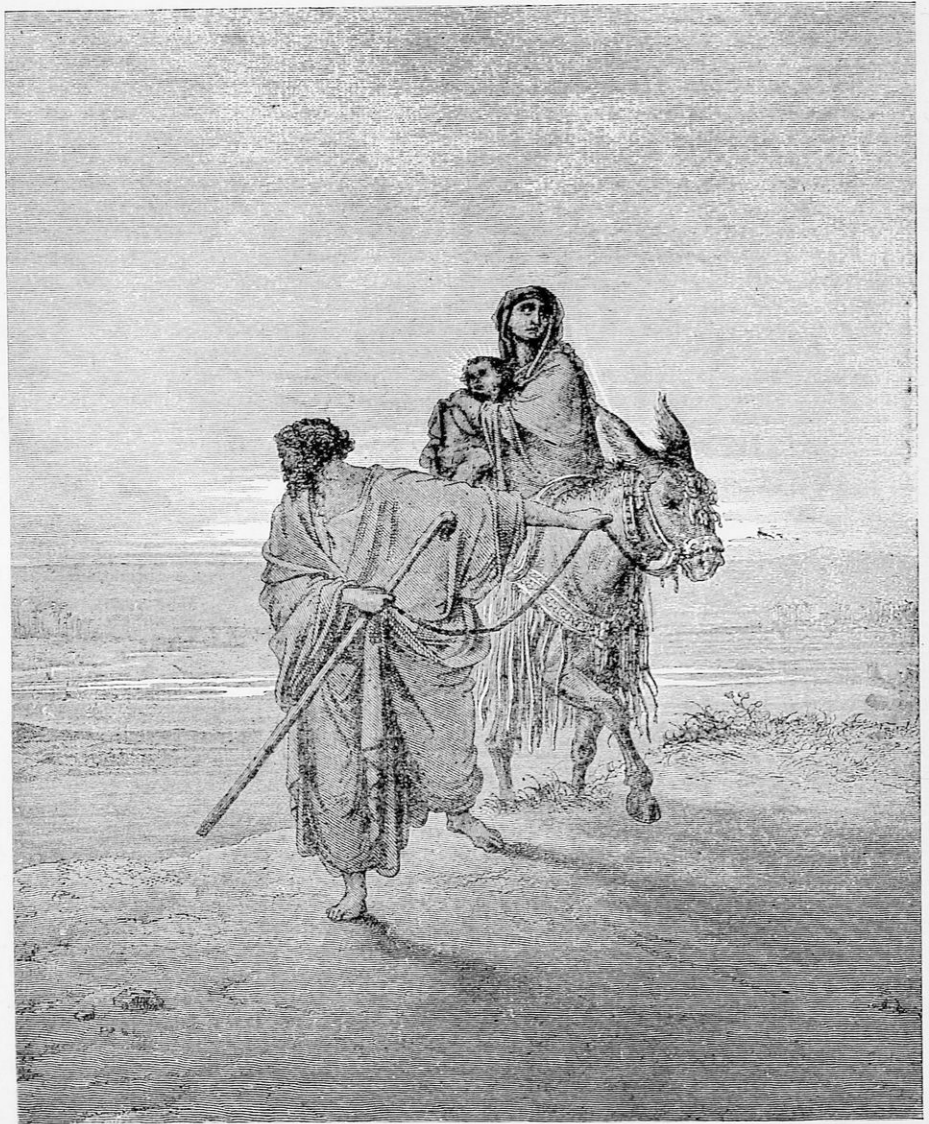
Ἐπειδὴ ὁ Ἡρώδης δὲν ἔβλεπε τοὺς μάγους νὰ ἔρχονται νὰ τὸν πληροφορήσουν διὰ τὸν νεογέννητον βασιλέα, ἐνόησεν ὅτι τὸν ἐξηπάτησαν. Ὁργίσθη τότε καὶ διέταξε νὰ σφάξουν εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ εἰς τὰ περὶχωρα αὐτῆς ὅλα τὰ νήπια ὅσα εἶχαν ἡλικίαν ἕως δύο ἐτῶν. Ἔτσι ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐσώθη. Καὶ ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ἡρώδης, πάλιν ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον καὶ τοῦ λέγει :

— «Ἰωσήφ, ἀφοῦ σηκωθῆς, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, διότι ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ἀπέθανεν».

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσε πάλιν καὶ ἐπέστρεψε μετὰ τὴν οἰκογένειάν του εἰς Ἰουδαίαν. Δὲν ἐκατοίκησαν ὅμως πάλιν εἰς τὴν Βηθλεὲμ, διότι ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἡρώδου, ὁ Ἀρχέλαος, ποῦ ἦτο τυραννικός. Ἐπροτίμησε νὰ κατοικήσῃ τῶρα εἰς τὴν **Ναζαρέτ**, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρώδου, ὁ Ἡρώδης Ἀντύπας.

Τοιοῦτοτρόπως ἐξεπληρώθη καὶ ἡ προφητεία περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι θὰ ὠνομάζετο **Ναζωραῖος**.

Φυγή τοῦ Ἰησοῦ εἰς Αἴγυπτον.

9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

(Λουκ. Β' 41 - 52)

197
Τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, οἱ Ἰουδαῖοι ἐσυνήθιζαν νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου παρέμεναν ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἐώρταζαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν μετέβαιναν τακτικῶς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, οἱ γονεῖς του παρέλαβον καὶ αὐτόν. Μετέβησαν δὲ μαζὶ καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας συγγενικὰς οἰκογενεῖας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ ἑορτάσουν ἐκεῖ τὸ Πάσχα.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἑπταήμερος ἑορτὴ, ἐξεκίνησαν, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των, χωρὶς νὰ προσέξουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μαζὶ των. Ἐνόμισαν, ὅτι θὰ ἦτο μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ, ποῦ ἐβάδιζαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν συνοδείαν. Ὅταν ὁμως τὸν ἀνεζήτησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι εἶχε μείνει εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστενοχωρήθησαν ὑπερβολικὰ. Ἐπέστρεψαν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἀναζητοῦν.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸν ἀνεζήτητον γεμάτοι ἀνησυχίαν.

Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν τὸν εὗρηκαν νὰ κάθεται μαζὶ μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ ὁμιλῇ μαζὶ των. Οἱ συνομιληταὶ του ἤκουον τὰς ἀπαντήσεις του μὲ θαυμασμόν, διότι ἔβλεπον, ὅτι εἶχον ἐμπρὸς των ἓνα παιδίον γεμάτον κρίσιν καὶ σοφίαν.

Ὅταν οἱ γονεῖς του εἶδαν τὸν Ἰησοῦν νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν ἀνησυχίαν, ἠπόρησαν. Ἡ δὲ μήτηρ του λέγει εἰς αὐτόν :

— « Τέκνον μου, διατί μᾶς ἔκαμες αὐτό ; Ἰδοῦ, ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ σὲ ἐζητούσαμε μὲ ἀγωνίαν ».

Ὁ Ἰησοῦς ἔτρεξε τότε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς γονεῖς του, εἰς τοὺς λόγους δὲ τῆς μητρός του ἀπεκρίθη :

— « Διατί μὲ ἐζητούσατε ; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι πρέπει νὰ μένω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μου ; »

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς εἰς τὸν Ναόν.

Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐνόησαν οἱ γονεῖς του, ἢ δὲ μήτηρ του ἐφύλαττε τοὺς λόγους εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἄφοῦ δ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὁ Ἰησοῦς ἔμενε πάντοτε πλησίον τῶν γονέων του. Ὑπήκουεν εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦτο πάντοτε μαζί του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρομοῦ.

(Ματθ. Γ' 1 - 12)

13/6
Ὁ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ὅταν ἔγινε τριάκοντα ἔτων, ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν λοιπὸν ἡγεμῶν τῆς Ἰουδαίας ἦτο ὁ Ρωμαῖος Πόντιος Πιλάτος, ὁ Ἰωάννης ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔμενε καὶ ἐτρέφετο μὲ μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδας. Τὸ δὲ ἔνδυμά του ἦτο κατασκευασμένον ἀπὸ τρίχας καμήλου καὶ εἶχε ζώνην δερματίνην εἰς τὴν μέσσην του.

Ἐκήρυσσε τὴν μετάνοιαν καὶ ἔλεγε :

«Μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Δηλαδή: «Μετανοήσατε ὅσοι εἰσθε ἄμαρτωλοί, διότι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μετενόουν εἰλικρινῶς, ὁ Ἰωάννης τοῦ ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ὅταν ὅμως εἶδε μερικοὺς Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους νὰ ἔρχωνται ἀπὸ περιέργειαν τοὺς ἐπέπληθῆεν αὐστηρῶς. Τοὺς ὠνόμασε γεννημένα ἐχιδνών, δηλαδή πάρα πολὺ κακοὺς ἀνθρώπους.

Τοὺς συνέστησε νὰ θελήσουν πραγματικὰ νὰ μετανοήσουν δηλαδή νὰ μεταβάλουν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των καὶ νὰ ἐκτελοῦν ἀγαθὰ ἔργα. Διότι ἄλλως δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποφύγουν τὴν θείαν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν.

Ἦρχοντο δὲ καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ ἀναμενόμενος **Μεσσίας**. Εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης ἔλεγεν :

— «Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ προφήτης Ἴησοῦς εἶπε :

«Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου».

Ἐγὼ μὲν σᾶς βαπτίζω μὲ ὕδωρ εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος εἶναι πολὺ ἀνώτερός μου, τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κρατήσω τὰ ὑποδήματα. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον».

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ προετοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὠνομάσθη **Πρόδρομος**.

Ὦνομάσθη καὶ **Βαπτιστὴς** ἀπὸ τὸ κύριόν του ἔργον, πού ἐβάπτιζε δηλαδὴ τοὺς μετανοοῦντας.

Καὶ τὸ μὲν βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο **βάπτισμα μετανοίας**, τὸ δὲ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ **βάπτισμα σωτηρίας**.

Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν μνήμην τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἐορτάζει τὴν 7 Ἰανουαρίου. Τότε ψάλλεται καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον:

Ἄπολυτίκιον

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε.

Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον.

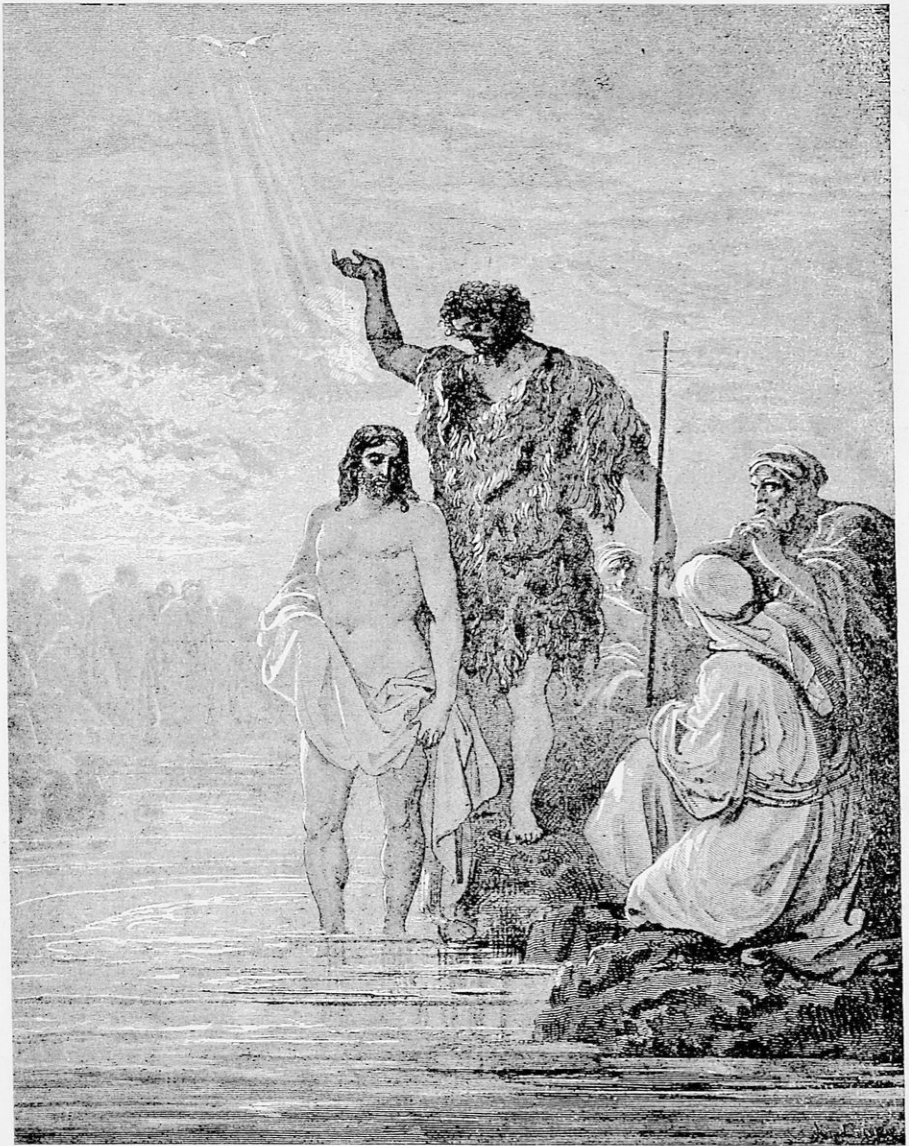
Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. †

2. Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

(Ματθ. Γ' 18 - 17)

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἦλθε πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο τὴν ὥρην καὶ αὐτὸς τριάκοντα ἐτῶν, διὰ νὰ βαπτισθῇ.

Καθὼς τὸν εἶδεν ὁ Ἰωάννης νὰ ἔρχεται, ἀμέσως τὸν ἀνεγνώρισεν, ὅτι εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καὶ εἶπεν:

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

«Ἴδου ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».

Ἐζήτησε δὲ ὁ Ἰωάννης νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Χριστὸν καὶ ἔλεγεν:

— «Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν νὰ βαπτισθῶ ὑπὸ σοῦ καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς με;».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρχετο ὡς ἁμαρτωλὸς ποῦ μετανοεῖ, διὰ νὰ βαπτισθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀπεκρίθη:

— «Ἄφες τῶρα· διότι ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Τότε ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦν.

Ἄφοῦ ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ποταμόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξαν οἱ Οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέβη ὡς περιστέρα καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰησοῦ. Συγχρόνως ἠκούσθη μία φωνή, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλεγεν:

«Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον με χαρὰν μου ἀνέθεσα τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου».

Ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 6 Ἰανουαρίου.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ὀνομάζεται καὶ **Θεοφάνεια**, διότι κατὰ τὴν βάπτισιν ἐφάνη ὁ Θεός.

Λέγεται ἐπίσης καὶ ἐορτὴ τῶν **Φώτων**, ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐβαπτίζοντο, δηλαδὴ ἐφωτίζοντο πολλοὶ ἄνθρωποι.

Ψάλλεται δὲ κατ' αὐτὴν τὸ ἀπολυτίκιον:

Ἄπολυτίκιον

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένον Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις· τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητὸν σὲ Υἱὸν ὀνομάζουσα.

Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ὁ ἐπιφανείς, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι.

3. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου. (Μαρκ. στ. 14 - 29)

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει τὸ κήρυγμα καὶ ἤλεγχε μὲ πολὺ ἀσπληρὸν τρόπον τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ δὲν μετενόουν. Ἰδίως ἤλεγχε τὸν Ἡρώδη Ἀντύπαν διὰ τὴν ἀνήθικον ζωὴν του.

Ὁ Ἡρώδης αὐτὸς συνέλαβε τότε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἐφυλάκισεν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἀπὸ τὴν φυλακὴν δὲν ἔπαυε νὰ κατηγορῇ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴν γυναῖκα του. Διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐσυμβούλευσε τὴν κόρην της τὴν Σαλώμην, εἰς μίαν εὐκαιρίαν, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη νὰ θανατώσῃ τὸν Ἰωάννην.

Ὁ Ἡρώδης τότε διέταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου ἐπῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν. Ἐπειτα ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου.

Τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν 29 Αὐγούστου. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡμέρα νηστείας.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς προφῆτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὄλων.

Ἄπολυτίκιον

«Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε.

Ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, οὗ καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον.

Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἰρόντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

4. Ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. (Ματθ. Γ' 1 - 4)

Ὁ Ἰησοῦς γνωρίζομεν, ὅτι ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

Τοῦτο τὸ ἐπέτυχε μὲ τὴν διδασκαλίαν του, μὲ τὰ θαύματά

του, μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τέλος μὲ τὸν σταυρικὸν θάνατον του.

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Χριστὸς ἦτο εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐδίδασκεν αὐτόν, ὅταν ὅμως θὰ ἔφευγεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ συνεχίσουν τὴν διδασκαλίαν του.

Διὰ τὸν σκοπὸν λοιπὸν αὐτόν ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε δώδεκα μαθητάς, τοὺς ὁποίους ὠνόμασεν **Ἀποστόλους**.

Τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων εἶναι τὰ ἑξῆς: **Σίμων ὁ Πέτρος** καὶ **Ἀνδρέας** ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱοὶ τοῦ Ἰωνᾶ. **Ἰάκωβος** καὶ **Ἰωάννης** υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου. **Φίλιππος** καὶ **Ναθαλαῆλ** ἢ **Βαρθολομαῖος**. **Θωμᾶς** καὶ **Ματθαῖος**. **Ἰάκωβος** ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ **Θαδδαῖος** ἢ **Λεβαῖος**. **Σίμων** ὁ Κανανίτης ἢ **Ζηλωτῆς** καὶ ὁ **Ἰούδας** ὁ Ἰσκαριώτης.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν. Μόνον ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης κατήγετο ἀπὸ τὴν Καριώθ τῆς Ἰουδαίας καὶ δι' αὐτὸ ὠνομάσθη καὶ Ἰσκαριώτης.

Αὐτοὶ οἱ δώδεκα ἔγιναν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ φανερώς αὐτόν εἰς ὅλας τὰς διδασκαλίας του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς ἐπισήμους μαθητάς, ἦσαν καὶ ἄλλοι μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κρυφοί. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρίου. Εἰς πολλὰς μάλιστα περιστάσεις, ἰδίως μετὰ τὴν σταύρωσιν αὐτοῦ, ἔδειξαν καὶ φανερὰ πλέον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὸν Χριστόν. Οὗτοι ἦσαν ὁ **Νικόδημος**, ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντας, ὁ **Ἰωσήφ**, βουλευτὴς ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν καὶ ἄρκετοὶ ἄλλοι, περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα.

Ἐπὶ τῶν ἐπίσης καὶ μαθήτριαι τοῦ Ἰησοῦ πολλαὶ γυναῖκες, ἀπὸ τὰς ὁποίας μερικαὶ ἠκολούθησαν τὸν Χριστόν. Αὐταὶ ἦσαν ἡ **Μαρία**, συγγενὴς τῆς Θεοτόκου, ἡ **Μαρία** ἡ **Μαγδαληνή**, ἡ **Σαλώμη**, ἡ **Μάρθα** καὶ ἡ **Μαρία**, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου καὶ ἄλλαι.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητάς τοῦ Σωτῆρος ἦσαν ἄλιεῖς.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τὴν 30 Ἰουνίου.

Ἀπολυτίκιον

Οἱ τῶν ἀποστόλων πρωτόθρονοι καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος :

Εὐλόγητός εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφος τοὺς ἄλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγητεύσας, φιλόνηρωπε, δόξα σοι.

5. Ὁδηγίαι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους.

(Ματθ. Ι' 5 - 42)

Ὁ Ἰησοῦς ἐξέλεξε τοιοῦτοτρόπως τοὺς δώδεκα μαθητάς του, τοὺς ὁποίους προώρισε νὰ κηρύξουν τὴν διδασκαλίαν του εἰς τὸν κόσμον. Ἐδωσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτα τοὺς ἔδωσε καὶ τὰς ἐξῆς ὁδηγίας :

«Νὰ διδάξετε πρῶτα τοὺς Ἰουδαίους καὶ κατόπιν τοὺς Σαμαρείτας καὶ τοὺς ἄλλους λαούς.

»Εἰς τὸ κήρυγμά σας νὰ λέγετε, ὅτι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

»Τοὺς ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύετε δωρεάν.

»Ἐπίσης ὅλας σας τὰς ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους θὰ τὰς παρέχετε δωρεάν.

»Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

»Νὰ μὴ ἔχετε ἐπάνω σας χρήματα, οὔτε σάκκον ὀδοιπορικόν, οὔτε ἄλλα περιττὰ πράγματα. Διὰ τὴν τροφήν σας θὰ φροντίσουν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους θὰ διδάσκετε.

»Νὰ πηγαίνετε εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ποὺ διακρίνονται διὰ τὴν εὐσέβειάν των καὶ τὴν ἀρετὴν των.

»Όταν δὲν σᾶς δεχθοῦν καὶ δὲν ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν σας, νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ νὰ τινάζετε τὴν σκόνην ἀπὸ τὰ ὑποδήματά σας. Ἡ τιμωρία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη.

»Σᾶς στέλλω ὡς πρόβατα μέσα εἰς λύκους. Δι' αὐτὸ νὰ εἴσθε φρόνιμοι, ἀπλοῖ καὶ προσεκτικοί.

»Οἱ ἄνθρωποι θὰ σᾶς συλλάβουν, θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ θὰ σᾶς μαστιγώσουν. Ἐξ αἰτίας μου θὰ σᾶς σύρουν ἐμπρὸς εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, διὰ νὰ ἐξηγήσετε τὴν πίστιν σας.

»Θὰ πάθετε καὶ σεῖς ὅ,τι θὰ πάθῃ καὶ ὁ διδάσκαλός σας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φοβηθῆτε, διότι εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς περιστάσεις τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ σᾶς φωτίσῃ τί νὰ πῆτε καὶ τί νὰ κάμετε.

»Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ὅποιος πιστεύσῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν σας καὶ ἐκτελεῖ ὅσα λέγετε, θὰ ἀνταμειφθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν».

Καὶ τέλος τοῦς λέγει :

«Ὅποιος δέχεται σᾶς, εἶναι ὡς νὰ δέχεται ἐμὲ καὶ ὅποιος δέχεται ἐμὲ, εἶναι ὡς νὰ δέχεται Ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος μὲ ἀπέστειλε.

»Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ὅσοι θὰ σᾶς δεχθοῦν, θὰ ἀνταμειφθοῦν. Ἀκόμη καὶ ἓνα ποτήρι νερὸ ἐὰν σᾶς δώσουν, θὰ λάβουν τὴν ἀνταμοιβὴν των».

6. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

(Ἰωάνν. Β' 13 - 23)

Όταν ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη διὰ τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

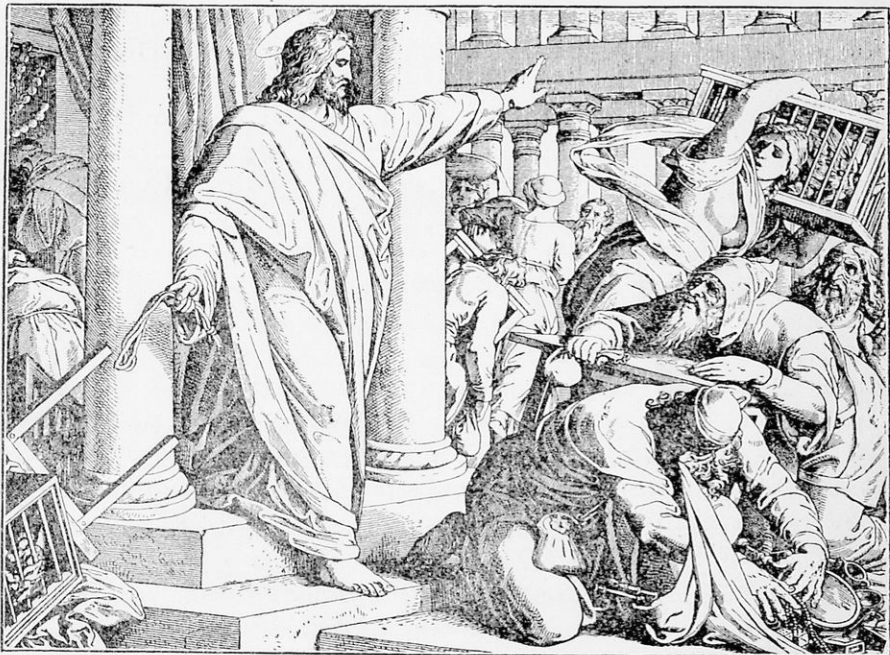
Γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλον Ναὸν ἦσαν ἔμποροι, πού ἐπωλοῦσαν τὰ διάφορα ζῶα, τὰ προωρισμένα διὰ τὰς θυσίας.

Δύναται κανεῖς νὰ φαντασθῇ ποίαν εἰκόνα παρουσίαζε ἔτσι ὁ Ναός. Οἱ ἔμποροι νὰ διαλαλοῦν τὸ ἐμπόρευσμά των καὶ νὰ φωνάζουν τοὺς ἀγοραστὰς. Οἱ ἀγορασταὶ ἐξ ἄλλου νὰ δια-

πραγματεύονται την αγοράν τῶν ζώων. Τὰ ζῶα ἐπίσης νὰ ἀφήνουν τὰς κραυγὰς των καὶ νὰ μολύνουν τὸν τόπον.

Ἔπειτα οἱ διάφοροι ἄλλοι ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί, οἱ ὁποῖοι ἔκαμνον τὴν ἀλλαγὴν τῶν διαφόρων νομισμάτων.

Ἄλλα αὐτὰ ἐγέμιζαν τὸν Ναὸν ἀπὸ ἀσεβῆ θόρυβον καὶ ταραχὴν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καθάρισῃ τὸν ἱερόν Ναὸν ἀπὸ τὸ ἄσεμνον καὶ ἐλεεινὸν αὐτὸ θέαμα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλαβεν ἓνα μαστίγιον, ἤρχισε νὰ ἐκδιώκῃ τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν καὶ ἔλεγε μὲ ἀγανάκτησιν :

— « Σηκώσατε ταῦτα ἀπ' ἐδῶ! Ἐκάματε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, οἶκον ἐμπορίου! »

Αὐτοὶ ἐζητοῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ ἔλεγαν :

— « Μὲ τί δικαίωμα κάμνεις αὐτό ; Δῶσε μας ἀπόδειξιν, ὅτι ἔχεις τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν ».

Ἦ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— « Καταστρέψατε τὸν Ναὸν τοῦτον, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω ». μυθολογία

Ἐκεῖνοι τότε εἶπον :

— « Τεσσαράκοντα ἔξ ἔτη ἐχρειάσθησαν, διὰ νὰ κτισθῇ ὁ Ναός, καὶ σὺ λέγεις, ὅτι θὰ τὸν κτίσης εἰς τρεῖς ἡμέρας ; »

Ἦ Σωτὴρ ὅμως μὲ τοὺς λόγους τοῦ δὲν ἐννοοῦσε τὸν ναόν, ἀλλὰ τὸ σῶμα του, δηλαδὴ τὴν τριήμερον ταφήν του καὶ τὴν ἀνάστασίν του.

7. Ἦ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

(Μάρκου Ι' 13 - 16)

Ἦ φήμη τοῦ Ἰησοῦ ἤρχισε νὰ διαδίδεται. Μίαν ἡμέραν, καθὼς διήρχετο ἓνα δρόμον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦλθον πολλὰι γυναῖκες καὶ ἔφεραν τὰ τέκνα τῶν νὰ τὰ εὐλογήσῃ.

Τοῦτο ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔκαμνε συχνά, διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁσάκις τὸν ἔβλεπαν, ἐπήγαιναν πλησίον του, διὰ νὰ τὰ εὐλογῇ.

Οἱ μαθηταί, ἐπειδὴ ἐνόμιζαν, ὅτι τὰ παιδιά θὰ ἦσαν ἐνόχλησις διὰ τὸν Ἰησοῦν, τὰ ἠμπόδιζαν καὶ ἔλεγον εἰς τὰς μητέρας τῶν νὰ τὰ ἀπομακρύνουν.

Ἦ Ἰησοῦς, καθὼς εἶδε τοῦτο, ἐστενοχωρήθη καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του :

— « Ἀφήσατε τὰ παιδιά νὰ ἔρχωνται πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

» Καὶ σᾶς λέγω, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά, θὰ εἰσεέλθουν εἰς αὐτήν ».

Ἦ ἔπειτα ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων τὰς χεῖρας του καὶ τὰ ἠλόγησεν.

8. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.
(Λουκ. ΙΘ' 1 - 10)

Ὅσον ἡ φήμη τοῦ Ἰησοῦ διεδίδετο, τόσον ὁ λαὸς ἔτρεχε νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν, ὅπου ἐμάνθανεν, ὅτι εὕρισκετο.

Ὅταν κάποτε διήρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰεριχώ, πλήθος πολὺ εἶχε καταλάβει τὸν δρόμον. Ἐνας ἄνθρωπος μικροῦ ἀνα-

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

στήματος, ποῦ ὠνομάζετο Ζακχαῖος καὶ ἦτο ἀρχιτελώνης, δὲν κατάρθωνε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀνέβη εἰς ἓνα δένδρον.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὕψωσε τοὺς

ὄφθαλμούς του καὶ εἶδε τὸν Ζακχαῖον ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον. Ἐστάθη λοιπὸν μίαν στιγμὴν καὶ τοῦ λέγει :

— « Ζακχαῖε, κατέβη καὶ πῆγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου. Σήμερον θέλω νὰ μὲ φιλοξενήσης».

Ὁ Ζακχαῖος ἐχάρη πάρα πολύ, ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Κυρίου. Κατέβη λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἔσπευσε γρηγορα εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου.

Πολλοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς ἤκουσαν ταῦτα, ἤρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν. Ἔλεγον, ὅτι ἐπῆγαινε εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀρχιτελώνου, δηλαδὴ ἀνθρώπου μισητοῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ. Διότι οἱ τελῶναι τότε ἐθεωροῦντο κλέπται καὶ καταπιεσταί.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπήντησεν εἰς τὰς κατηγορίας, ὅτι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν εἶχε, νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζακχαίου, οὗτος γεμάτος συγκίνησιν τὸν προσεκύνησε καὶ εἶπεν :

— « Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, Κύριε, θὰ ἀλλάξω ζωὴν. Θὰ μοιράσω τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς. Καὶ θὰ ἱκανοποιήσω ὅποιονδῆποτε ἔχω ἀδικήσει ἕως τώρα εἰς τὸ τετραπλάσιον».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

« Σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν εἰσῆλθεν ἡ σωτηρία».

9. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ.— Ὁ ἐν Κανᾷ γάμος.

(Ἰωάν. Β' 1 - 11)

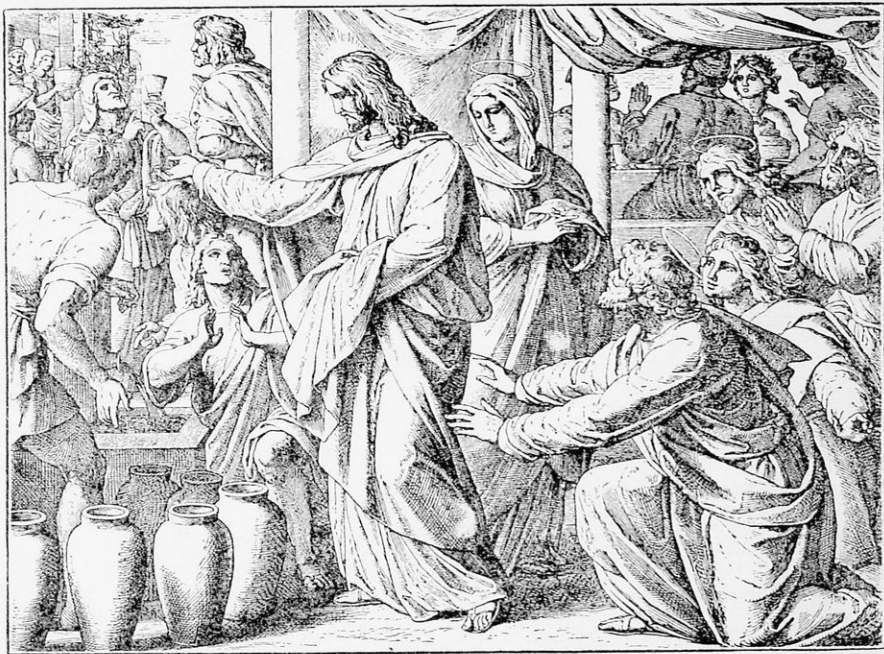
Εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς Ναζαρέτ, ἐγένετο ἕνας γάμος. Εἰς τὸν γάμον αὐτὸν προσεκλήθησαν ὁ Ἰησοῦς, ἡ μήτηρ του καὶ οἱ μαθηταί του.

Ἀφοῦ ἐτελέσθη ὁ γάμος, οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ διασκεδάζουν διὰ τὸ εὐχάριστον γεγονός.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἶνος ἐσώθη, ἡ δὲ Θεοτόκος, ἡ ὁποία ἀντελήφθη αὐτό, τὸ εἶπεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Εἶπε δὲ τοῦτο ἡ Θεοτόκος εἰς τὸν Ἰησοῦν, διότι ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο μία εὐκαιρία, διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς τὴν θείαν δύναμιν τοῦ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τῆς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα, διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐκτελῇ θαύματα.

Τὸ θαῦμα εἰς Κανᾶ.

Ἡ Θεοτόκος, ἡ ὁποία φαίνεται ἦτο συγγενῆς τοῦ γαμβροῦ, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐκτελέσουν ὁποιαδήποτε διαταγὴν τοὺς ἔδιδεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἐκεῖ ἦσαν ἕξ λίθιναι ὑδρίαί. Αὗται ἐχρησίμευαν, διὰ νὰ πλύνουν τὰς χεῖρας των οἱ προσκεκλημένοι πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητόν, ὅπως ἐσυνήθιζον οἱ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς δέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ λάβουν τὰς ἕξ ὑδρίας

καὶ νὰ τὰς γεμίσουν μὲ ὕδωρ. Ἐποὺ δὲ οὗτοι ἐξετέλεσαν τὴν παραγγελίαν του, ὁ Ἰησοῦς τὰς ἠυλόγησε καὶ παρήγγειλε νὰ τὰς δώσουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐμοίραζε τὸν οἶνον. Αὐτὸς τότε εἶδεν, ὅτι ἀντὶ ὕδατος περιεῖχον οἶνον, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασε καὶ εὐρήκεν ἐξαιρετόν.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν γαμβρὸν καὶ τοῦ λέγει :

— «Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν συνήθως πρῶτα τὸν καλὸν οἶνον καὶ ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πίνουν πολὺ, τότε προσφέρουν καὶ τὸν κατώτερον. Σὺ ὅμως ἔκαμες τὸ ἀντίθετον, ἐκράτησες εἰς τὸ τέλος τὸν καλὸν οἶνον».

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὁ καλὸς οἶνος καὶ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Τέλος ἐγένεον εἰς ὄλους γνωστὸν τὸ θαῦμα τοῦ Σωτῆρος. Ὅλοι δὲ ἐθαύμασαν καὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτὸ καὶ νὰ λέγουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον θαῦμα ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς.

10. Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμίαν.

(*Ματθ. Η' 23 - 27*)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθε μὲ τοὺς μαθητάς του εἰς ἓνα πλοῖον, διὰ νὰ περάσῃ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Καθὼς ἔπλεον, ἐσηκώθη μεγάλη τρικυμία. Τὰ κύματα ἦσαν τόσοσιν μεγάλα, ὥστε ἐσκέπαζαν τὸ πλοῖον. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος εἶδον, ὅτι ἐκινδύνευον καὶ ἐφοβήθησαν. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξυπνήσουν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο. Ἦλθον λοιπὸν, τὸν ἐξύπνησαν καὶ τοῦ λέγουν :

— «Κύριε, σῶσε μας, χανόμεθα!»

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει :

— «Διατί εἴσθε τόσοσιν δειλοί ; ἡ πίστις σας εἶναι μικρά».

Ἐσηκώθη ἔπειτα καὶ ἐπετίμησε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως ἔπαυσαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἐγένε γαλήνη εἰς τὴν θάλασσαν.

“Όλοι οί επιβάται του πλοίου, καθώς εΐδον τὰ παράδοξα αὐτὰ πράγματα, ἐθαύμασαν καὶ εἶπαν μεταξύ των :

«Πόσον σπουδαῖος θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς του !»

12
11. Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι
χορταίνουν μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς.

(Ματθ. ΙΔ΄ 14 - 21)

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀντικρινὴν παραλίαν τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος. Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν ἐκεῖ μὲ πλοῖον. Ὁ λαὸς ὅμως τὸν ἠκολούθησε διὰ ξηρᾶς. Εὐρέθησαν δὲ πάλιν συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἔρημον.

Ὁ Ἰησοῦς ὅταν εἶδε τὸ μεγάλο αὐτὸ πλῆθος, ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχαν φέρει.

“Ὅταν ὅμως ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, ἦλθαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ λέγουν εἰς αὐτόν :

— «Διδάσκαλε, ἐνύκτωσε καὶ ἐδῶ ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ τροφαὶ δὲν ὑπάρχουν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀφήσετε τὰ πλήθη νὰ φύγουν καὶ νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ πλησιέστερα χωρία, διὰ νὰ προμηθευθοῦν τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀπεκρίθη εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπε :

— «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγῃ ὁ λαός. Δώσατε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν ἀπὸ αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔχετε».

Οἱ μαθηταὶ τότε εἶπον :

— «Διδάσκαλε, μόνον πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς ἔχομεν».

— «Φέρετε αὐτὰ ἐδῶ», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε τὰ πλήθη νὰ καθίσουν εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐπειτα ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠλόγησε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθῦς. Κατόπιν τοὺς ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ παρήγγειλε νὰ ἀρχίσουν νὰ τοὺς μοιράζουν εἰς τὸ πλῆθος.

Αὐτὸ ἔγινε. Τότε ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν.

Ἔπειτα οἱ μαθηταὶ ἐσῆκωσαν τὰ περισσεύματα καὶ ἐγένευσαν δώδεκα κοφίνια. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.

Ὁ λαός, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀληθινὰ ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν προφητῶν Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου.

12. Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

(Ματθ. ΙΔ' 22 - 34)

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ πλεύσουν εἰς τὴν ἀντικρινὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Αὐτὸς θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ὀλίγον ἀκόμη, διὰ νὰ περιμένῃ νὰ φύγουν τὰ πλήθη.

Ἄφοῦ λοιπὸν ὁ λαὸς ἀνεχώρησεν, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη μόνος του εἰς τὸν λόφον, διὰ νὰ προσευχηθῆ. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ προσεύχεται, μέχρις ὅτου ἐνύκτωσε.

Τὴν νύκτα αὐτοὶ ποὺ ἐταξίδευαν μὲ τὸ πλοῖον κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν, διότι εἶχε σηκωθῆ ἀντίθετος ἄνεμος. Ἐβασανίζοντο λοιπὸν καὶ ἐπάλαιον μὲ τὴν τρικυμίαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Κατὰ τὴν τρίτην δὲ ὥραν τῆς νυκτὸς ἰδοὺ ἐφάνη ὁ Σωτὴρ νὰ περιπατῆ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτούς.

Καθὼς εἶδον οἱ μαθηταὶ αὐτὸν νὰ βαδίζῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, κατετρόμαξαν καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λέγουν :

— «Φάντασμα εἶναι!»

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ὠμίλησε καὶ λέγει πρὸς αὐτούς :

— «Λάβετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε!»

Τότε ὁ Πέτρος ἐφώνασε :

— «Κύριε, ἐὰν εἶσαι σύ, πρόσταξέ με νὰ περιπατήσω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ νὰ ἔλθω πρὸς σέ».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε :

— «Ἔλα!»

Τότε ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἤχρισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ πηγαίνη πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καθὼς ὅμως εἶδεν ὅτι ἦτο δυνατὸς ὁ ἄνεμος, ἐφοβήθη καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ βυθίζεται.

Τότε ἐκάλεσε τὸν Ἰησοῦν εἰς βοήθειαν καὶ ἐφώνησε :

— «Κύριε, σῶσε με !»

Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ λέγει :

— «Ὀλιγόπιστε, διατί ἐδίστασες ;»

Ἐπειτα εἰσήλθον εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὁ ἄνεμος ἤσυχασε.

Ἦλθον τότε οἱ μαθηταὶ του καὶ τὸν προσεκύνησαν καὶ εἶπαν :

«Ἀληθῶς, εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

13. Ὁ Ἰησοῦς ξηραίνει τὴν συκὴν μὲ ἓνα λόγον του.

(*Ματθ. ΚΑ' 19 - 22*)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς διήρχετο κάποτε ἓνα δρόμον, διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπέινασε. Τότε εἶδε μίαν συκὴν καὶ ἐπλησίασεν αὐτήν, μήπως εὔρη καρπούς, διὰ νὰ φάγη. Ἀλλὰ τὸ δένδρον δὲν εἶχε παρὰ μόνον φύλλα.

Τότε εἶπε πρὸς τὴν συκὴν ὁ Ἰησοῦς :

— «Νὰ μὴν κάμης πλέον καρπὸν ποτέ !»

Καὶ ἀμέσως ἡ συκὴ ἐξηράνθη.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐθαύμασαν καὶ ἔλεγον :

— «Πῶς ἐξηράνθη ἡ συκὴ εἰς τὴν στιγμὴν !»

Ὁ Ἰησοῦς τότε λέγει πρὸς αὐτούς :

— «Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε πίστιν χωρὶς κενά δισταγμὸν. Τότε ὄχι μόνον ἓνα τοιοῦτον θαῦμα θὰ δύνασθε νὰ κάμετε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ ἂν εἰπῆτε «σὴκω καὶ πέσε εἰς τὴν θάλασσαν», θὰ γίνῃ. Καὶ ὅτιδήποτε ζητήσετε μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ πίστιν, θὰ τὸ λάβετε».

14. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κάμνουν πλούσιον ψάρευμα.

(*Ἰωάν. ΚΑ' 1 - 8*)

Μίαν ἡμέραν εἶχε συγκεντρωθῆ πολὺς λαὸς εἰς τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶδε δύο ἀλιευτικά πλοῖα, τὰ ὁποῖα εἶχον σύρει οἱ ἀλιεῖς ἔξω εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐδιόρθωναν τὰ δίκτυά των. Ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς τὸ ἓνα καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸ ρίψουν πάλιν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ εἰς τὸν λαόν.

Ἐφοῦ ἐτελείωσε τὴν διδασκαλίαν του, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα, ποῦ ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου :

— «Φέρετε τὸ πλοῖον εἰς τὰ βαθιὰ καὶ ρίψετε τὰ δίκτυα, διὰ νὰ ψαρεύσετε».

Ὁ Σίμων εἶπε τότε εἰς τὸν Ἰησοῦν :

— «Διδάσκαλε, ὅλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν καὶ δὲν κωλύσαμεν νὰ πιάσωμεν τίποτε. Θὰ ρίψωμεν ὅμως πάλιν τὸ δίκτυον».

Ἐρριψε λοιπὸν ὁ Σίμων τὸ δίκτυον καὶ ἐγένετο τόσον πολὺ ἀπὸ ψάρια, ὥστε ἐσχίζετο. Ἐκαμε τότε σημεῖον εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ ἄλλου πλοίου, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ἦλθον λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι. Τὰ δύο πλοῖα ἐγένεσαν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὰ ψάρια τόσον, ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐβυθίζοντο.

Μεγάλος θαυμασμὸς καὶ ἀπορία κατέλαβεν ὅλους διὰ τὸ θαῦμα.

Ὅμοιον θαῦμα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἐφανερῶθη μετὰ τὴν Ἀνάστασίν του εἰς τοὺς μαθητάς του.

Ἦσαν τότε εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὁ Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Ναθαναήλ, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ἄλλοι δύο μαθηταί.

Ἐσηκώθη τότε ὁ Πέτρος καὶ λέγει εἰς τοὺς ἄλλους :

— «Πηγαίνω νὰ ψαρεύσω».

Ἐσηκώθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ λέγουν :

— «Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς μαζί σου».

Εἰσῆλθον λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ ἀλιευτικὸν πλοιᾶριον καὶ ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἔρριψαν τὰ δίκτυα. Ἐκοπίασαν ὅμως ὀλόκληρον τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ πιάσουν οὔτε ἓν.

Εἶχε πλέον γίνεαι πρωί, ὅταν ἐστάθη εἰς τὴν παραλίαν ὁ Ἰησοῦς. Οἱ μαθηταὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν.

Λέγει τότε εις αὐτούς :

— «Παιδιά, μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγιον ;»

Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν.

— «ἽΟχι !»

ἮΟ Ἰησοῦς τότε τοὺς λέγει :

ἮΟ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εις τοὺς μαθητάς του.

— «Ρίψατε τὸ δίκτυον εις τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοίου καὶ θὰ εὔρετε».

Ἐκεῖνοι ἔρριψαν τὸ δίκτυον καὶ πραγματικῶς ἔπιασαν τόσον πλῆθος ἀπὸ ψάρια, ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σύρουν πλέον τὸ δίκτυον.

Τότε ὁ Ἰωάννης λέγει πρὸς τὸν Πέτρον :

— «ἮΟ Κύριος εἶναι !»

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ κολυμβήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ γρήγορα εἰς τὸν Ἰησοῦν, οἱ δὲ ἄλλοι ἤλθαν μὲ τὸ πλοιάριον.

15. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον τῆς Ἱερουσαλήμ.

(Ἰωάν. Ε' 1 - 17)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστάθη εἰς τὴν κολυμβήθραν **Βηθεσδα**, ἡ ὁποία ἦτο πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὦνομάζετο δὲ **προβατικὴ** ἡ πύλη αὕτη, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴν ἔφερον τὰ πρόβατα εἰς τὴν πόλιν.

Γύρω ἀπὸ τὴν κολυμβήθραν αὐτὴν ἦσαν πέντε στοαί, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦσαν διάφοροι ἀσθενεῖς.

Αὐτοὶ ἐπερίμεναν ἐκεῖ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ.

Τότε ὁ πρῶτος ποῦ εἰσῆρχετο μέσα εἰς αὐτό, ἔθεραπεύετο, ἀπὸ οἰανδήποτε ἀσθένειαν καὶ ἂν ἔπασχεν.

Ὁ Σωτὴρ εἶδε μεταξύ τῶν ἀρρώστων καὶ ἕνα παράλυτον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιεφέρθη καὶ ἔμαθεν, ὅτι τριάκοντα ὀλόκληρα ἔτη κατέκειτο ἐκεῖ. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ δὲν εὕρισκετο ἄνθρωπος νὰ σηκώσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸ ὕδωρ, μόλις ἐκινουῦσεν αὐτὸ ὁ ἄγγελος.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασε τοῦ λέγει :

— «Θέλεις νὰ θεραπευθῆς ;»

Ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς ἀπήντησεν :

— «ὦ, Κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος μου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος, διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ὕδωρ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ ἄγγελος τὸ κινεῖ. Μόλις ἐτοιμασθῶ ἐγώ, ἄλλοι προλαμβάνουν καὶ εἰσέρχονται πρὶν ἀπ' ἐμέ».

Τότε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἐκοίταξε τὸν ἀσθενῆ καὶ τοῦ λέγει :

— «Σήκω, πάρε τὸν κράββατόν σου καὶ πήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν σου!»

Ἄμεσως μετὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ παράλυτος ἐσηκώθη, ἐφορτώθη τὸν κράββατόν του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν οἰκίαν του, γεμάτος κατάπληξιν καὶ χαράν.

Ἡ ἡμέρα αὕτῃ ἦτο Σάββατον καὶ κάθε ἐργασία τὸ Σάββατον ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

Καθὼς λοιπὸν εἶδον αὐτόν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ διέρχεται τοὺς δρόμους καὶ νὰ φέρῃ εἰς τοὺς ὤμους του τὸν κράββατόν του, τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν ἐπέπληττον. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε διαταγὴν νὰ κάμῃ αὐτὸ ἀπὸ τὸν προφήτην, πού τὸν εἶχε θεραπεύσει.

— «Ποῖος εἶναι αὐτός ;» τὸν ἠρώτων οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἀγανάκτησιν. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώριζε.

Βραδύτερον, ὅταν τὸν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, τοῦ λέγει :

— «Ἴδοῦ, τώρα ἔγινες καλά. Π ρ ό σ ε χ ε εἰς τὸ μέ λ ο ν ν ἄ μ ῆ ἄ μ α ρ τ ἄ ν η ς».

Τότε ἀνεγνώρισε τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγεν, εἰς ὅσους ἔβλεπεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐθεράπευσεν.

Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ὅταν ἔμαθον, ἤρχισαν νὰ κατακρίνουν τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐθεράπευσεν ἡμέραν Σάββατον. Ἐπειδὴ δὲ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν φονεύσουν, ἠναγκάσθη ὁ Ἰησοῦς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

16. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον τῆς Καπερναοῦμ.
(Ματθ. Θ' 1 - 8)

Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσεν ἄλλον παραλυτικὸν μίαν ἡμέραν ὡς ἐξῆς :

Ἐδίδασκε μέσα εἰς μίαν οἰκίαν εἰς τὴν πόλιν Καπερναοῦμ. Ἡ οἰκία ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον καθὼς καὶ τὸ προαύλιον, διότι τόσον εἶχε διαδοθῆ ἡ φήμη τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μόλις ἐμάνθανον, ὅτι εὐρίσκετο εἰς κάποιο μέρος, ἀμέσως ἔσπευδεν ὁ λαός, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ αὐτόν.

Ἐνῶ δὲ ἐδίδασκεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, ἔφθασαν τέσσαρες ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐκράτουν ἓνα παραλυτικόν. Οὗτοι ἔνεκα τοῦ συνωστισμοῦ, δὲν κατάρθωναν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀνέβηκαν τότε ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, ἤνοιξαν ἓνα μέ-

ρος εἰς αὐτήν καὶ κατεβίβασαν τὸν παράλυτον μὲ σχοινία.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὴν μεγάλην πίστιν τοῦ παραλύτου καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐβάσταζον, εἶπεν εἰς τὸν ἀσθενῆ :

— «Θ ἄ ρ ρ ο ς, τ έ κ ν ο ν μ ο υ, ἀ φ έ ω ν τ α ι α ἰ ἄ μ α ρ τ ῖ α ι σ ο υ!»

Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἦσαν καὶ μερικοὶ Γραμματεῖς, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠνείχοντο τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐζήτησαν ἀφορμὴν νὰ τὸν καταδιώξουν. Καθὼς λοιπὸν ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν παραλυτικόν, ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἐναντίον του.

Ὁ Χριστὸς τότε τοὺς λέγει :

— «Διατί σκέπτεσθε πονηρὰ ἐναντίον μου ; τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ εἶπω εἰς τὸν ἄρρωστον, ἀ φ έ ω ν τ α ι α ἰ ἄ μ α ρ τ ῖ α ι σ ο υ ἢ σ ή κ ω καὶ π ε ρ ι π ά τ ε ι ; Διὰ νὰ γνωρίσετε ὅμως, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίαν, λέγει πρὸς τὸν ἄρρωστον : Σ ή κ ω καὶ π ή γ α ι ν ε εἰς τὸν ο ἶ κ ο ν σ ο υ».

Εὐθὺς ὁ παραλυτικὸς ἰατρεύθη, ἐσηκώθη, ἔλαβε τὴν κλίνην του καὶ ἐξῆλθε διὰ μέσου τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον ἐθαύμαζε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

17. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δέκα λεπρούς.

(Λουκ. ΙΖ' 11 - 19)

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ὅπως καὶ σήμερον, ὅσοι ἄνθρωποι ἔπασχον ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον λέπραν δὲν ἐπετρέπετο νὰ πλησιάζουν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι ἡ νόσος αὕτη εἶναι πολὺ μεταδοτικὴ. Ἔμεναν λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὰς πόλεις ἀπομονωμένοι.

Δέκα τοιοῦτοι δυστυχεῖς ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἀσθενείας. Ὅταν λοιπὸν ἐπληροφορήθησαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ἀπὸ ἓνα χωρίον, ὅπου εἶχε καταλύσει, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἦλθον καὶ ἐπερίμεναν πλησίον τοῦ δρόμου πότε θὰ περάσῃ.

Πράγματι ὁ Ἰησοῦς ἐφάνη μετ' ὀλίγον νὰ ἔρχεται, τὸν ἠκολούθουν δὲ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἄλλοι.

Ἦρχισαν τότε οἱ λεπροὶ νὰ ζητοῦν τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ ἐφώναζον διαρκῶς :

— «Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησόν μας!»

Ὁ Σωτὴρ εἶδεν αὐτοὺς, τοὺς ἐλυπήθη καὶ τοὺς ἐθεράπευσεν. Εἶπε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ μεταβοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνοι τὴν θεραπείαν καὶ νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδειαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ λεπροὶ ἐπῆγαν εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἔλαβαν παρ' αὐτῶν τὴν ἄδειαν νὰ συναναστρέφονται ἐλεύθερα τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι ἐθεραπεύθησαν.

Ἀπὸ τοὺς θεραπευθέντας ὅμως λεπροὺς μόνον ἓνας ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν ἠύχαριστησε. Ἦτο δὲ αὐτὸς Σαμαρείτης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν :

— «Δὲν ἐθεραπεύθητε δέκα; ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα;»

Καὶ ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητάς του, εἶπε:

— «Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν καὶ οἱ ἄλλοι, παρὰ μόνον αὐτὸς ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης;».

Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν λεπρόν, ποῦ ἐθεραπεύθη :

— «Σήκω καὶ πήγαινε· ἡ πίστις σου σε ἔσωσε».

18. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸν τῆς Ἱεριχοῦς.

(Λουκ. ΙΗ' 36 - 43)

Ὅταν μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς μαθητάς του διήρχετο ἓνα δρόμον πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς, ἠκούσθη μία φωνή :

— «Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με!».

Ἦτο ἓνας τυφλός, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἤκουσε τὸν θόρυβον, ποῦ ἐγένετο ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἠρώτησε τί συνέβαινε. Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι ἤρχετο ὁ Ἰησοῦς, ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὸν καλῆ καὶ νὰ ζητῆ τὴν βοήθειάν του.

“Όσοι εύρισκοντο πλησίον του, προσεπάθουν νά τόν έμπο-
δίσουν, άλλ’ εκείνος περισσότερον έκραύγαζε.

‘Ο Ίησοϋς, ό όποιος ήκουσε τήν κραυγήν του, έστράφη,
έπλησίασε τόν τυφλόν και τόν ήρώτησε :

— «Διατί με καλεΐς ;»

‘Εκείνος δέ άπήντησε :

— «Κύριε, θέλω νά άναβλέψω».

Τότε ό Ίησοϋς εΐπεν :

— «Άνάβλεψε, τέκνον μου ! ‘Η πίστις σου
σε έσωσε».

‘Ο τυφλός τήν ιδίαν στιγμήν άνέκτησε τó φώς του και
ήρχισεν ν’ άκολουθή τόν Κύριον και νά δοξάζη μαζί με όλον
τόν λαόν, διότι έπίστευσε, ότι άληθώς οϋτος είναι υίός του
Θεοϋ.

Εΐς τήν Καπερναούμ ό Ίησοϋς έκαμε και άλλας θερα-
πειάς. ‘Εθεράπευσε ένα τυφλόν και ένα κωφόν.

Διαρκώς δέ μετέβαινε από τήν μίαν πόλιν εις τήν άλλην
και έθεράπευε τούς πάσχοντας.

19. ‘Ο Ίησοϋς θεραπεύει τόν εκ γενετής τυφλόν.

(‘Ιωάνν. Θ’ 1 - 41)

Καθώς έξήρχετο μίαν ήμέραν από τόν Ναόν ό Ίησοϋς,
εΐδε πλησίον εις τήν πύλην ένα άνθρωπον, ό όποιος ήτο τυ-
φλός εκ γενετής.

Τότε οί μαθηταί του Ίησοϋ ήρώτησαν αυτόν :

— «Διδάσκαλε, ποιος ήμάρτησε, αυτός ή οί γονεΐς του,
διά νά γεννηθή τυφλός ;»

‘Ο δέ Ίησοϋς άπεκρίθη :

— «Οϋτε αυτός ήμάρτησε, οϋτε οί γονεΐς του, άλλ’ έγεν-
νήθη τυφλός διά νά φανερωθοϋν δι’ αυτού τα
εργα του Θεοϋ».

Και άφοϋ εΐπε ταϋτα, έπτυσεν εις τó έδαφος, έκαμε πηλόν,
με τόν όποϊον ήλειψε τούς όφθαλμούς του τυφλοϋ.

Λέγει τότε εις αυτόν :

— «Πήγαινε τώρα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ νὰ νιφθῆς!»

Ἐκεῖνος ἐπῆγε καὶ μόλις ἐνίφθη, ἔβλεπε.

Ἐπέστρεψε δὲ γεμάτος χαρὰν καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεόν.

Ὅσοι ἐγνώριζον τὸν τυφλόν, ὅταν εἶδον αὐτὸν νὰ βλέπῃ, ἠπόρουσαν καὶ ἠρώτων ὁ ἓνας τὸν ἄλλον :

«Δὲν εἶναι αὐτός, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, ὁ ὁποῖος ἐζήτηε ἐλεημοσύνην εἰς τὰς ὁδοὺς ;»

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι ἦτο αὐτός πράγματι, ἄλλοι δὲ ὅτι δὲν ἦτο, ἀλλ' ὠμοίαζε πρὸς ἐκεῖνον. Ὁ ἴδιος ὅμως ἔλεγεν, ὅτι αὐτός ἦτο ὁ τυφλός, πού ἐθεραπεύθη.

Ὅταν δὲ ἠρώτων αὐτὸν πῶς ἐθεραπεύθη, διηγείτο πῶς ὁ Ἰησοῦς ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μὲ τὸν πηλὸν καὶ ἔπειτα τὸν διέταξε νὰ μεταβῆ καὶ νὰ νιφθῆ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ. Οὕτως τὸ ἔκαμε καὶ ἐθεραπεύθη.

Τότε ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τοὺς Φαρισαίους, εἰς τοὺς ὁποῖους διηγήθησαν τὴν θεραπείαν τοῦ τυφλοῦ.

Ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐπίστευον, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἄλλοτε τυφλός, διὰ τοῦτο ἠρώτησαν τὸν ἴδιον νὰ τοὺς εἴπῃ πῶς ἐθεραπεύθη.

Αὐτὸς ἀπήντησεν :

— «Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ἰησοῦς, ἔκαμε πηλόν, μοῦ ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μοῦ εἶπε :

«Πήγαινε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ, νὰ νιφθῆς!» Ἐπῆγα λοιπόν, ἐνίφθην καὶ τώρα βλέπω».

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ἤρχισαν νὰ τὸν κατακρίνουν, ὅτι εἰργάσθη ἡμέραν Σάββατον, διότι ἦτο πράγματι Σάββατον ἢ ἡμέρα πού ἐθεραπεύθη ὁ τυφλός.

Καὶ ἔλεγον :

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁμαρτωλός, διότι δὲν τηρεῖ τὸ Σάββατον».

Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον :

«Ἄφοῦ εἶναι ἁμαρτωλός πῶς κάμνει θαύματα ;»

Τότε ἠρώτησαν τὸν τυφλόν :

— «Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ ;»

Ὁ τυφλὸς ἀπήντησεν :

— «Εἶναι προφήτης !»

Τότε ἐκάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἠρώ-
τησαν :

— «Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς σας, διὰ τὸν ὁποῖον λέγετε, ὅτι ἐγεννήθη τυφλός ; Πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει ;»

Οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ ἀπεκρίθησαν :

— «Γνωρίζομεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μας καὶ ὅτι ἐγεν-
νήθη τυφλός· πῶς τώρα βλέπει, δὲν γνωρίζομεν. Ἐὰν θέλετε
ὅμως νὰ μάθετε περισσότερα, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον, διότι ἔχει
μεγάλην ἡλικίαν καὶ γνωρίζει πῶς ἐθεραπεύθη καὶ ποῖος τὸν
ἐθεράπευσεν».

Εἶπον αὐτὰ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς
Φαρισαίους.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐφώνησαν καὶ πάλιν τὸν τυφλὸν καὶ τοῦ
εἶπον :

— «Νὰ δοξάσῃς τὸν Θεὸν ποὺ σὲ ἐθεράπευσε, καὶ ὄχι τὸν
Ἰησοῦν, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλός, ἐπειδὴ δὲν
φυλάττει τὸ Σάββατον».

Τότε ὁ τυφλὸς ἀπεκρίθη :

— «Ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι ἀμαρτωλός, δὲν γνωρίζω· ἕνα πράγμα
γνωρίζω, ὅτι ἐνῶ προηγουμένως δὲν ἔβλεπα, τώρα βλέπω».

Καὶ προσέθεσε :

— «Διατί τόσον πολὺ μὲ ἐρωτᾶτε ; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε
μαθηταὶ του ;»

Τότε οἱ Φαρισαῖοι ἀπήντησαν μὲ ἀγανάκτησιν καὶ θυμόν :

— «Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωυσέως· ἐνῶ περὶ τῆς κατα-
γωγῆς τοῦ ἀμαρτωλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου δὲν γνωρίζομεν τίποτε».

Τότε ὁ ἄλλοτε τυφλὸς ἀπεκρίθη :

— «Ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς εὐσεβεῖς καὶ δι-
καίους ἀκούει».

Οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν πολὺ ἐναντίον τοῦ τυφλοῦ καὶ
εἶπον πρὸς αὐτόν :

— «Σὺ, ἕνας ἄνθρωπος ἀμαρτωλός, θέλεις νὰ μᾶς διδάξῃς ;»

Ἐξεδιώξαν δὲ τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὸν Ναόν.

Ἀργότερον συνήντησεν ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸν ποῦ ἔθερά-
πευσε καὶ τὸν ἠρώτησε :

— «Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;»

Ἐκεῖνος εἶπε :

— «Ποῖος εἶναι, Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν ;»

— «Αὐτὸς ποῦ ὁμιλεῖ μαζί σου εἶναι».

Ὁ τυφλὸς ἀμέσως προσεκύνησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε :

— «Πιστεύω, Κύριε».

20. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου.

(Ματθ. Η' 5 - 13)

Μίαν ἡμέραν, ποῦ εὐρίσκετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ, παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ἕνας ἑκατόνταρχος, δηλαδὴ ἀξιωματικός τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Οὗτος παρεκάλει τὸν Ἰησοῦν διὰ τὸν ὑπηρέτην του, ὁ ὅποιος, καθὼς ἔλεγεν, ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του παράλυτος καὶ ἐβασανίζετο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀξιωματικόν, ὅτι θὰ υπάγῃ νὰ θεραπεύσῃ τὸν δοῦλον του.

— «Κύριε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἄξιος, διὰ νὰ εισέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἄλλ' ὅπως ἐγώ, μόλις δώσω μίαν διαταγήν, αὕτη ἐκτελεῖται ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μου, ἔτσι καὶ σὺ δύνασαι ἕνα λόγον νὰ εἴπῃς καὶ ὁ ὑπηρέτης μου θὰ θεραπευθῇ ἀμέσως».

Καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καὶ λέγει :

— «Τοιαύτην πίστιν δὲν εὐρήκα οὔτε μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων. Λοιπόν, θὰ πιστεύσουν εἰς ἐμὲ πολλοὶ ἀπὸ ἄλλα ἔθνη καὶ θὰ σωθοῦν, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ μείνουν ἔξω τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν Ρωμαῖον ἀξιωματικόν καὶ τοῦ λέγει :

— «Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου».

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἑκατοντάρχου ἔθεραπέυθη.

21. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δαιμονιζομένους.
(*Ματθ. Η' 28 - 33*)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς με τοὺς μαθητάς του διέπλευσαν τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν.

Καθὼς διήρχοντο ἓνα δρόμον, ἐβγήκαν ἐμπρὸς των δύο δαιμονιζόμενοι. Αὐτοὶ ἔμενον μέσα εἰς τὰ μνημεῖα καὶ ἦσαν τόσον ἄγριοι, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

Ἄφου λοιπὸν αὐτοὶ ἐβγήκαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἀγριεμένοι καὶ νὰ λέγουν :

— «Τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ἐδῶ, διὰ νὰ μᾶς βασανίσῃς;»

Ἔτυχε τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ εὐρίσκεται ὀλίγον μακρύτερον μία ἀγέλη ἀπὸ χοίρους, οἱ ὅποιοι ἔβοσκον. Ἐφώναζον λοιπὸν οἱ δαίμονες με τὸ στόμα τῶν δυστυχῶν δαιμονιζομένων καὶ παρεκάλουν τὸν Ἰησοῦν :

— «Ἐὰν μᾶς βγάλῃς, δώσε μας τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔδωσεν εἰς τὰ δαιμόνια τὴν ἄδειαν καὶ τοὺς εἶπε:

— «Πηγαίνετε.»

Ἐξῆλθον λοιπὸν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Μόλις ἐγένεν αὐτό, ὅλοι οἱ χοῖροι ὥρμησαν εἰς τὸν κρημνόν, ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπεσαν καὶ ἐπνίγησαν.

Οἱ χοιροβοσκοὶ ἔφυγαν καὶ ἀφου ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν διηγῆθησαν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς ὄλους.

22. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δαιμονιζόμενον κωφόν.
(*Ματθ. Θ' 32 - 34*)

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν ἓνα δαιμονιζόμενον, ὁ ὅποιος ἦτο κωφάλαλος. Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσε τὸν δυστυχῆ αὐτόν.

Ὁ κωφάλαλος μόλις ἔθεραπεύθη, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ.

Ὁ κόσμος ποῦ παρηκολούθησε τὴν θεραπείαν, ἐθαύμαζε καὶ ἔλεγε :

— «Ποτὲ δὲν ἔγινε παρόμοιον θαῦμα εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας!»

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, οἱ ὅποιοι ἐμίσουν τὸν Ἰησοῦν, ἔλεγον :

— «Ὑπηρετεῖ τὸν ἀρχηγὸν τῶν δαιμόνων καὶ δι' αὐτοῦ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τότε εἶπε :

— «Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Σατανᾶς νὰ ἐκβάλλῃ τὸν Σατανᾶν ; ἂν μία βασιλεία διαιρεθῇ, δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ σταθῇ. Καὶ εἰς μίαν οἰκογένειαν, ἂν μπῆ διχόνοια, θὰ διαλυθῇ. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀρπάσῃ τὰ πράγματα ἑνὸς δυνατοῦ, ἂν πρῶτα δὲν συλλάβῃ καὶ δέσῃ τὸν δυνατόν».

23. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν δαιμονιζομένην κόρην.

(*Ματθ. ΙΕ' 21 - 28*)

Μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἶχε πλησιάσει εἰς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος. Ἐνῶ λοιπὸν εὐρίσκετο ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητάς του, μία γυνὴ Χαναναία, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, παρουσιάσθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέγῃ :

— «Ἐλέησόν με, Κύριε, Υἱὲ τοῦ Δαβίδ ! Ἡ κόρη μου ἔχει κακὸ δαιμόνιον καὶ ὑποφέρει».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν πίστιν αὐτῆς τῆς ξένης γυναικὸς εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν τῆς ἀπεκρίθη τίποτε.

Ἐκείνη τότε ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἐπιμένῃ.

Ἐπῆγε δὲ εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐζήτηε ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τὴν βοηθήσουν καὶ νὰ παρακαλέσουν καὶ αὐτοὶ τὸν Χριστόν.

Τότε οἱ μαθηταὶ ἐπλησίασαν καὶ εἶπον εἰς τὸν Ἰησοῦν :

— «Κύριε, κάμε κάτι δι' αὐτήν, διότι ἔρχεται καὶ φωνάζει εἰς ἡμᾶς».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπε :

— «Δὲν ἀπεστάλην, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλῖτας».

Ἡ γυναίκα ὅμως ἦλθε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισεν ἔμπρός του, εἶπε πάλιν :

— «Κύριε, βοήθησέ με!»

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε :

— «Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ρίψη κανεὶς τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του εἰς τοὺς σκύλους».

Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη :

— «Ναί, Κύριε. Τρώγουν ὅμως καὶ οἱ σκύλοι τὰ ψιχία, ποὺ πίπτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κυρίων τῶν».

Τότε πλέον ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτήν :

— «᾿Ω γυναίκα, ἡ πίστις ποὺ ἔχεις εἶναι μεγάλη. Ἄς ἐκπληρωθῇ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία σου!»

Καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐθεραπεύθη ἡ κόρη της.

24. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον.

(Ματθ. ΙΖ' 14 - 21)

Μίαν ἡμέραν, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄχλου, ἐπλησίασεν αὐτὸν ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκάλει μὲ δάκρυα νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱὸν του, ποὺ ἔπασχεν ἀπὸ σεληνιασμόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγονάτισεν ἔμπρός του καὶ τοῦ λέγει :

— «Κύριε, ἐλέησε τὸν υἱόν μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολὺ. Ὅταν τὸν καταλαμβάνῃ ἡ ἀσθένεια, γίνεται ἀνάσθητος, σπασμοὶ τὸν ταρασσοῦν καὶ ἀφροὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Τότε πίπτει ἄλλοτε εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ πῦρ. Τὸν ἔφερα καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς σου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν».

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε καὶ εἶπεν :

— «᾿Ω ἄπιστος καὶ διεστραμμένη γενεά, ἕως πότε θὰ ὑποφέρω τὴν ἀπιστίαν σας ; »

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶπεν :

— «Ἐσὺ πιστεύεις, ὅτι θὰ θεραπεύσω τὸν υἱόν σου ; »

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— «Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω. Βοήθησέ με, Κύριε, καὶ σύ, ἂν ἡ πίστις μου δὲν εἶναι ἀρκετή».

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— «Φέρετε τὸ παιδίον ἐδῶ».

Ὅταν δὲ ἔφεραν ἐμπρός του τὸ παιδίον, ὁ Ἰησοῦς ἐπετίμησε τὸ δαιμόνιον καὶ αὐτὸ ἐξηλθεν, ὥστε ἀμέσως τὸ παιδίον ἐθεραπεύθη.

Τότε ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ του τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἠρώτησαν ἰδιαιτέρως :

— «Διατί ἡμεῖς δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ δαιμόνιον ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη :

— «Διότι δὲν ἔχετε πίστιν. Ἐὰν ἔχετε πίστιν ὅσον ἓνας κόκκος σινάπεως, θὰ ἠμπορούσατε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ «πήγαινε ἀπὸ ἐδῶ ἐκεῖ» καὶ θὰ πάη. Τίποτε δὲν θὰ εἶναι ἀδύνατον διὰ σᾶς.

»Τὰ δαιμόνια δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐκβάλλονται διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας».

25. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον.

(Μάρκ. Ζ' 31 - 37)

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἔφεραν εἰς αὐτὸν ἓνα κωφάλαλον. Παρεκάλουν δὲ τὸν Ἰησοῦν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα του ἐπάνω εἰς αὐτόν, διὰ νὰ θεραπευθῇ.

Ὁ Ἰησοῦς παρέλαβε τὸν κωφὸν ἰδιαιτέρως καὶ πρῶτον μὲν ἔβαλε τοὺς δακτύλους εἰς τὰ ὦτα του. Κατόπιν, ἀφοῦ ἔπτυσεν εἰς τὸν δάκτυλόν του, ἤγγισε τὴν γλῶσσαν τοῦ κωφαλάλου. Ἐπειτα, ἀφοῦ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔστέναξεν, εἶπε :

— «Ν ἄ ἄ ν ο ι χ θ ῆ ς ! »

Καὶ ἀμέσως ἠνοιχθησαν τὰ ὦτα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐλύθη ἡ γλῶσσα του, ὥστε ἤρχισε νὰ συνομιλῇ.

Ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ μὴ ἀνακοινώσουν τὴν θεραπείαν εἰς κανένα. Ἄλλ' ὅμως, ὅσον ὁ Ἰησοῦς ἐζήτηι τοῦτο, τόσον περισσότερο διεδίδοντο τὰ θαύματά του.

Ὁ δὲ λαὸς κατάπληκτος ἔλεγε :

— «Κάμνει τοὺς κωφοὺς νὰ ἀκούουν καὶ τοὺς ἀλάλους νὰ ὀμιλοῦν!»

26. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν ραχιτικὴν.

(Λουκ. ΙΓ' 10 - 13)

Ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν συναγωγὴν.

Ἐκεῖ ἦτο μίᾳ γυναίκα, ποῦ εἶχε ραχιτικὴν πάθησιν, ὥστε τὸ σῶμα της ἦτο πάντοτε σκυμμένον πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο καθόλου νὰ τὸ σηκώσῃ πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἔπασχε δὲ ἀπὸ τὴν πάθησιν αὐτὴν δέκα ὀκτῶ ἔτη.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν δυστυχεῖ γυναίκα, τῆς λέγει :

— «᾿Ω γυναίκα, εἶσαι ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν πάθησίν σου».

Καὶ καθὼς ἔλεγεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔθεσε τὰς χεῖρας του ἑπάνω της.

Ἀμέσως ἡ πάσχουσα ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν φυσικὴν στάσιν τὸ σῶμα της.

Ἐδόξασε τότε τὸν Θεὸν γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θεραπείαν της.

27. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἓνα ὑδρωπικόν.

(Λουκ. ΙΔ' 1 - 6)

Κάποτε, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἔτρωγεν εἰς μίαν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον συγκεντρωθῆ πολλοί, εἶδεν ἔμπρὸς του ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

Ἦτο δὲ ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον, σύμφωνα μὲ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον, ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς πᾶσα ἐργασία.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τότε τοὺς παρισταμένους Φαρισαίους καὶ τοὺς νομικοὺς, ἂν ἐπιτρέπεται τὸ Σάββατον νὰ θεραπεύῃ κανεὶς τοὺς πάσχοντας. Ἐκεῖνοι ὁμῶς δὲν ἔδωσαν ἀπόκρισιν.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἤπλωσε τὴν χεῖρα του, ἔπιασε τὸν ὑδρωπικὸν καὶ τὸν ἔθεράπευσε.

Ἄφοῦ δὲ ἔκαμε τὴν θεραπείαν, εἶπε πάλιν πρὸς τοὺς παρισταμένους :

— «Ποῖος ἀπὸ σᾶς, ἐὰν πέσῃ τὸ ζῶον του εἰς φρέαρ καὶ εἶναι ἡμέρα Σάββατον, δὲν θὰ προσπαθήσῃ ἀμέσως νὰ τὸ ἀνασύρῃ ἀπὸ ἐκεῖ ; »

28. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν υἱὸν ἐνὸς αὐλικοῦ.

(Ἰωάνν. Δ' 45 - 53)

Εὐρίσκετο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Καθὼς ἐπληροφορήθη τοῦτο ἓνας αὐλικός, ὁ ὁποῖος ἔμενον εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ εἶχε τὸν υἱὸν του κατάκοιτον καὶ ἐτοιμοθάνατον, ἐπήγγεν ἀμέσως πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Παρουσιάσθη λοιπὸν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μεταβῆ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν υἱὸν του, πρὶν ἀποθάνῃ.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

— «Πρέπει νὰ ἰδῆτε θαύματα, διὰ νὰ πιστεύσετε».

Ἐκεῖνος πάλιν τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— «Κύριε, ἔλα γρήγορα, πρὶν ἀποθάνῃ τὸ παιδί μου».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

— «Πήγαινε, ὁ υἱός σου ζῆ».

Ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον, πού εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνεχώρησε. Καὶ ἐνῶ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν δρόμον, τὸν συνήντησαν οἱ ὑπηρέται του, οἱ ὁποῖοι ἦρχοντο νὰ τοῦ ἀναγγείλουν, ὅτι ὁ υἱός του εἶναι καλύτερα.

Αὐτὸς τοὺς ἠρώτησε :

— «Ποῖαν ὥραν παρατηρήσατε, ὅτι τὸ παιδίον εἶχε καλύτερεύσει ; »

Αὐτοὶ τοῦ ἀπεκρίθησαν :

— «Κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν ἄφησε τὸν ἄρρωστον ὁ πυρετός».

Ἐνόησε τότε ὁ πατήρ, ὅτι αὐτὸ εἶχε γίνῃ ἀκριβῶς τὴν ὥραν πού ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχεν εἰπεῖ :

— «Πήγαινε, ὁ υἱός σου ζῆ».

Τότε ὁ αὐλικός ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον με ὄλην τὴν οἰκογένειάν του.

29. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου.

(Ματθ. Θ' 18 - 25)

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τὸν τελῶ-
νην Ματθαῖον ὡς μαθητὴν, οὗτος προσεκάλεσε τὸν Ἰησοῦν με-
τὸς ἄλλους μαθητάς, διὰ νὰ δειπνήσουν μαζί.

Τότε οἱ Ἰουδαῖοι κατηγορήσαν τὸν Ἰησοῦν, ὅτι κάθεται καὶ
τρώγει μαζί με τελῶνας. Διότι ἔθεωροῦντο τότε οἱ τελῶναι
ἀμαρτωλοί.

Εἰς τὰς κατηγορίας αὐτάς ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— «Οἱ ὑγιεῖς δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ ἀσθενεῖς. Ἐγὼ δὲν ἦλθον νὰ καλέσω τοὺς δι-
καίους, ἀλλὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ἐνῶ δὲ ἐγίνετο τὸ δεῖπνον, ἦλθεν ἐκεῖ ἓνας ἀρχισυνάγω-
γος, δηλαδὴ ἓνας σεβάσμιος Ἰουδαῖος ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποί-
ους ὠρίζαν νὰ διευθύνουν τὴν τάξιν, ὅταν ἐμαζεύοντο οἱ Ἑ-
βραῖοι εἰς τὴν συναγωγὴν. Αὐτὸς ὁ γέρων ἀρχισυνάγωγος
ὠνομάζετο **Ἰαείρος**, ἦτο δὲ ταραγμένος καὶ τὸ πρόσωπόν του
ἔδειχνε μεγάλην ἀνησυχίαν.

Καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐγίνετο τὸ δεῖπνον
καὶ ἀντίκρυσεν τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. Ἦρ-
χισε δὲ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν
του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν κόρην του. Διότι ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ἡ
ὁποία ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ. Δὲν ἔμποροῦσε
δὲ κανεὶς ἄλλος νὰ δώσῃ τὴν υἰεῖαν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὸ μονά-
κριβον παιδί του, εἰμὴ μόνον ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Σωτὴρ, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸν δυστυχῆ γέροντα γονατισμέ-
νον ἐμπρὸς του με πίστιν, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδιά του
ἦτο γεμάτη προθυμίαν διὰ καλὰς πράξεις, ἐδέχθη ἀμέσως.

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἰα-
είρον. Καθὼς ἐξεκίνησαν διὰ τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου, ἐπή-
γαιναν μαζί του καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἄλλο πλῆθος πολὺ,
τὸ ὁποῖον ἠκολούθει εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ ὅμως εὐρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον, ἐφάνησαν νὰ ἔρ-
χονται ἄνθρωποι τοῦ Ἰαείρου ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Αὐτοί, ὅταν

ἐπλησίασαν, ἀνήγγειλαν τὴν θλιβεράν εἶδησιν, ὅτι ἡ μικρὰ κόρη εἶχε πλέον ἀποθάνει. Δὲν ἐχρειάζετο λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ ἐνόχλησις αὐτῇ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν, καθὼς καὶ τὸ πλῆθος, νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ δυστυχῆς πατήρ, καθὼς ἤκουσε τὴν εἶδησιν, ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος. Ἐν τούτοις ἔρριψεν ἓνα βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἐλπίδα εἰς τὸν Σωτῆρα.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος εἶδε πόσον μεγάλην πίστιν εἶχε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ ἀρχισυνάγωγος καὶ πόσον ἡ τρομερὰ ἐκείνη εἶδησις τὸν εἶχε λυπήσει, τοῦ λέγει ἀμέσως μὲ μεγάλην καλωσύνην καὶ συμπάθειαν :

— «Μὴ ἀνησυχῆς! Ἔχε πίστιν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ».

Ἄφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ἰάειρος ἔλαβε θάρρος. Τώρα μὲ περισσότερον στερεάν τὴν πίστιν του εἶχε πλέον τὴν πεποιθήσιν, ὅτι θὰ ἔβλεπε πάλιν τὴν ἀγαπητένην κόρην του νὰ τὸν ἐναγκαλίζεται γεμάτη ὑγείαν καὶ ζωὴν. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ προχωροῦν πάλιν ὅλοι πρὸς τὴν οἰκίαν.

Πραγματικά, ἡ μεγάλη πίστις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ἰάειρος, ἔλαβε τὴν ἀνταμοιβὴν της. Διότι ὁ Ἰησοῦς ἔδωσεν ἀληθινὰ εἰς τὸν πατέρα γεμάτην ζωὴν τὴν κόρην του. Ἐγινε δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο ὡς ἐξῆς :

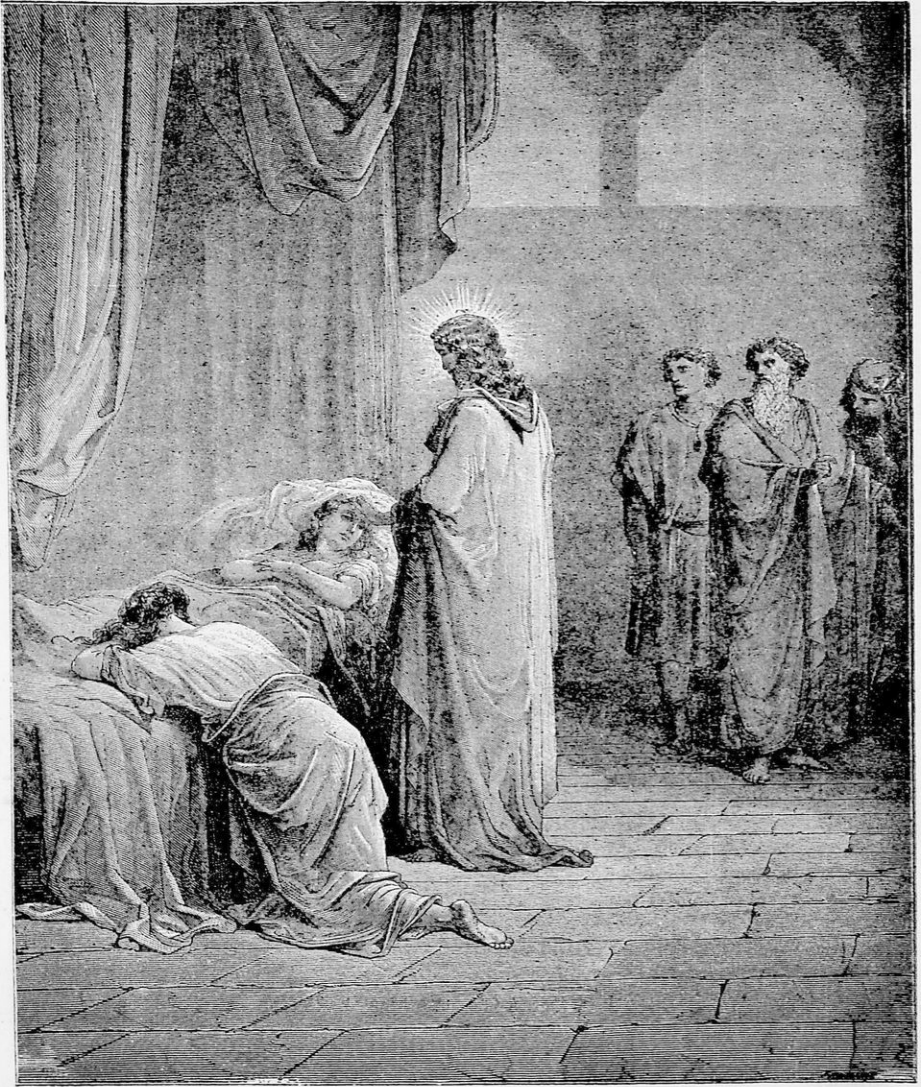
Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ θρῆνοι ποῦ ἠκούοντο ἀπὸ μακρὰν ἐφανέρωναν, ὅτι πραγματικά ἡ κόρη εἶχε πλέον ἀποθάνει. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, καθὼς ἐπροχώρει μέσα ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔκλειον, εἶπε :

— «Μὴ κλαίετε. Τὸ κοράσιον δὲν ἔχει ἀποθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται».

Ἐπειτα ἐπροχώρησε καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦτο τὸ κοράσιον, ἀκίνητον πλέον, ἐπάνω εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην.

Τότε διέταξεν ὁ Σωτῆρ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὅλοι ὅσοι εἶχον μαζευθῆ ἐκεῖ. Εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον δὲν ἔμειναν παρὰ μόνον ὁ Ἰησοῦς, οἱ τρεῖς μαθηταὶ του Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ οἱ γονεῖς τῆς νεκρᾶς κόρης.

Ἄφοῦ ἔγιναν αὐτὰ, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὸ παγωμένον χερί τοῦ παιδίου καὶ εἶπε :

Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου.

— «Παιδί μου, σήκω!»

Ἄμέσως τὸ κοράσιον ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην του γέματό ζῶν καὶ ὑγίαν.

Τότε οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου τὸ ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἔκλαιον ἀπὸ χαρὰν καὶ συγκίνησιν. Ἐπειτα ἔπесαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τὸν προσεκύνησαν καὶ τὸν ἠύχαρίστησαν διὰ τὸ μεγάλο καλὸν ποῦ τοὺς ἔκαμε. Ὁ δὲ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ δώσουν φαγητὸν εἰς τὸ παιδίον, διότι ἦτο πλέον ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Ἐπειτα ἐπῆρε ἀμέσως τοὺς μαθητάς του καὶ ἔφυγε προτοῦ νὰ πληροφορηθῇ ὁ κόσμος, ποῦ ἐπερίμενεν ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τί συνέβη.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμε μεγάλην κατάπληξιν εἰς ὅλους καὶ πολὺ γρήγορα διεδόθη εἰς ὅλην τὴν χώραν.

30. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας εἰς Ναϊν.

(Λουκ. Ζ' 11 - 17)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαγε κάποτε εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναϊν. Τὸν ἠκολούθουν δὲ οἱ μαθηταὶ του καὶ πολὺς λαός.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, συνήντησαν μίαν κηδεῖαν, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. Ὁ νεκρὸς ἦτο τὸ μονογενὲς τέκνον μιᾶς χήρας, ἡ ὁποία ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα τὸ τέκνον της.

Ὁ Ἰησοῦς εὐσπλαγχνίσθη τὴν δυστυχῆ μητέρα, τὴν ἐπλησίασε καὶ λέγει εἰς αὐτήν :

— «Μὴ κλαίης!»

Ἐπειτα ἐσταμάτησεν αὐτοὺς ποῦ ἔφερον τὸν νεκρόν, ἐπλησίασε καὶ λέγει :

— «Νεανίσκε, εἰς σὲ λέγω, σήκω ἐπάνω!»

Ὁ νεκρὸς ἀμέσως ἐκάθισεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ.

Τότε παρέδωσεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν μητέρα του.

Ὅλοι κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον καὶ θαυμασμόν καὶ ἐπί-

στευον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε στείλει πραγματικὰ τὸν υἱὸν Αὐτοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Διεδόθη δὲ τὸ θαῦμα εἰς ὅλα τὰ περίξ μέρη.

31. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

(Ἰωάν. ΙΑ' 1 - 44)

Ἐνας φίλος τοῦ Ἰησοῦ, ποῦ ὠνομάζετο **Λάζαρος**, ἔμενε μὲ τὰς δύο ἀδελφάς του, τὴν **Μαρίαν** καὶ τὴν **Μάρθαν**, εἰς μίαν κώμην πλησίον τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὴν **Βηθανίαν**. Μίαν ἡμέραν ὁ Λάζαρος ἠσθένησεν, αἱ δὲ ἀδελφαί του εἰδοποίησαν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν τὸν ἐπληροφόρησαν διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Λαζάρου, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος, ἀλλ' ἐπρόκειτο νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ παρέμεινεν ἀκόμη δύο ἡμέρας ἐκεῖ ὅπου εὕρισκετο.

Τὴν τρίτην ἡμέραν εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του :

— «Ὁ φίλος ἡμῶν ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὑπέθεσαν, ὅτι πραγματικῶς ἐπρόκειτο περὶ ὕπνου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐννοοῦσεν, ὅτι ὁ Λάζαρος εἶχεν ἀποθάνει.

Ὅταν εἶδεν, ὅτι δὲν τὸν ἀντελήφθησαν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς καθαρὰ :

— «Ὁ Λάζαρος ἀπέθανεν, ἄς ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν».

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθανίαν, ὁ Λάζαρος εἶχεν ἤδη ἀποθάνει καὶ τὸν εἶχαν θέσει εἰς τὸν τάφον πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἔτρεξε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι εἶχον ὑπάγει ἐκεῖ, διὰ νὰ τὰς παρηγορήσουν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν εἶδε τὸν Κύριον, λέγει πρὸς αὐτόν :

— «Κύριε, ἐὰν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκε.

Καὶ τῶρα ὁμως ἠξεύρω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ εἰς σὲ ὅ,τι ζητήσῃς παρ' αὐτοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς λέγει τότε εἰς τὴν Μάρθαν :

— «Ὁ ἀδελφός σου θ' ἀναστῆθῃ!»

Ἡ Μάρθα λέγει :

— «Ἡξεύρω, Κύριε, ὅτι ὁ ἀδελφός μου θ' ἀναστῆθῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν».

Ὁ Σωτὴρ ὁμως ἀπεκρίθη :

— «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁποῖος πιστεύει εἰς ἐμέ, θὰ ζήσῃ, ἔστω καὶ ἂν ἀποθάνῃ.

»Πιστεύεις εἰς αὐτό ;»

Ἡ δὲ Μάρθα ἀπεκρίθη :

— «Ναί, Κύριε· πιστεύω, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἐπειτα ἡ Μάρθα ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνήγγειλε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Μαρίαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ποὺ εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Ἡ Μαρία τότε ἐσηκώθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ Κύριος, ὅταν εἶδε καὶ τὴν Μαρίαν, συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς θρήνους τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ παρηκολούθουν καὶ ἐδάκρυσεν.

Τότε εἶπον μερικοὶ Ἰουδαῖοι μεταξὺ των :

— «Πόσον θὰ τὸν ἠγάπα!»

Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

— «Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσε τὸν τυφλόν, δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος ;»

Ἡ Μαρία ἀμέσως εἶπε :

— «Κύριε, ἔλα νὰ ἴδῃς». Καὶ ὠδήγησε τὸν Ἰησοῦν.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασεν εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τάφος, διέταξε ν' ἀφαιρέσουν τὸν λίθον, ποὺ ἐκλείει τὴν εἴσοδον αὐτοῦ.

Ἡ Μάρθα τότε λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν :

— «Κύριε, εἶναι τῶρα τέσσαρες ἡμέραι, ποὺ ἔχει ταφῆ καὶ βεβαίως θὰ μυρίζῃ».

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς εἶπεν εἰς αὐτήν :

— «Δὲν σοῦ εἶπον, ὅτι ἐὰν πιστεύῃς, θέλεις ἴδει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;»

Ἄφοῦ δὲ ἐσήκωσαν τὸν λίθον, ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἄνοιγμα καὶ ἀφοῦ προσηυχήθη, ἀνεφώνησε :

— «Λάζαρε, ἔλα ἔξω!»

Ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἐσηκώθη καὶ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸν τάφον μὲ τὸ σάβανον καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ταφῆς αὐτοῦ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε νὰ τὰ λύσουν, καὶ τὸν παρέδωσεν εἰς τὰς ἀδελφάς του.

Ὅσοι ἐκ τῶν Ἰουδαίων εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

Μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέδειξεν ἄλλην μίαν φοράν μὲ τρόπον θριαμβευτικὸν τὴν θείαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ καιρὸν ἐμίσουν τὸν Ἰησοῦν, διότι ἡ παρουσία του ἔκαμνε τὸν λαὸν νὰ διακρίνη τὴν ἰδικὴν τῶν ὑποκρισάν. Τώρα λοιπὸν μὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα, τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ἔβλεπαν, ὅτι οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἐφοβήθησαν λοιπὸν μήπως ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτοὶ χάσουν πλέον τὴν θέσιν, πού εἶχον εἰς τὴν κοινωνίαν. Διὰ τοῦτο ἐμίσησαν ἀκόμη περισσότερο τὸν Ἰησοῦν.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο καὶ ὁ **Καϊάφας**, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων. Οὗτος περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐμίσει καὶ ἤθελε νὰ ἀφανίσῃ τὸν Ἰησοῦν. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἔκαμαν συμβούλιον.

Εἰς τὸ συμβούλιον αὐτό, ἀφοῦ συνεζήτησαν, ἀπεφάσισαν, ὅτι μὲ κάθε τρόπον ἔπρεπε νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Ἡ καλύτερον ὁμῶς ἦτο νὰ τὸν συλλάβουν μὲ ἀνθρώπους ἰδικούς των, νὰ τὸν δικάσουν διὰ τὸ θεαθῆναι καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον.

Ἄφοῦ ἔλαβαν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἔδωσαν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους των, νὰ παρακολουθοῦν τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν εἰς τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐπειδὴ ἔβλεπον οἱ Φαρισαῖοι,

ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ Λαζάρου, ποῦ εὕρισκετο τώρα εἰς τὴν ζωὴν, διαρκῶς νέοι πιστοὶ ὁπαδοὶ ἐγίνοντο εἰς τὸν Χριστόν, συνήλθον πάλιν εἰς συμβούλιον. Ἐκεῖ, ἀφοῦ συνεζήτησαν, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ φονεύσουν καὶ τὸν Λάζαρον, ὥστε νὰ μὴ λέγη οὗτος, ὅτι ἀνεστήθη.

Ἐν τούτοις δὲν κατώρθωσαν οὔτε τὸν Ἰησοῦν νὰ συλλάβουν οὔτε τὸν Λάζαρον νὰ φονεύσουν, διότι πάντοτε ἐφοβῶντο τὸν λαόν. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εὔρουν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦτο.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τούτου θαύματος, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, τὸ Σάββατον, τὸ πρὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ποῦ λέγεται καὶ **Σάββατον τοῦ Λαζάρου**, ψάλλεται τὸ ἀκόλουθον ἀπολυτίκιον :

Ἀπολυτίκιον

Τὴν κοινήν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέρομετες, Σὲ τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου βοῶμεν :

Ὡσανὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἐὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

32. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος.

(Ματθ. ΙΣΤ' 13 - 18 καὶ ΙΖ' 1 - 9)

Μίαν ἡμέραν ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του ποίαν ἰδέαν εἶχεν ὁ λαὸς περὶ αὐτοῦ.

Οὔτοι δὲ ἀπήντησαν, ὅτι ἄλλοι μὲν νομίζουν, ὅτι εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἡλίας, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἰερεμίας καὶ ἄλλοι, ὅτι εἶναι ἄλλος τις προφήτης.

Ὁ Ἰησοῦς κατόπιν ἠρώτησε τοὺς μαθητάς του ποῖος νομίζουν αὐτοὶ ὅτι εἶναι.

Ὁ Πέτρος τότε ἀπεκρίθη χωρὶς δισταγμόν :

— «Σὺ Κύριε, εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς τὸν Πέτρον :

— «Εἶσαι εὐτυχής, Πέτρε, διότι δὲν σοῦ ἔκαμε τοῦτο γνωστὸν κανεὶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ πατήρ μου ὁ Οὐράνιος. Λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὴν πίστιν αὐτὴν, καθὼς εἰς πέτραν, θὰ κτίσω τὴν Ἐκκλησίαν μου».

Ἐπειτα ἀπὸ ἕξ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παρέλαβε μαζί του τοὺς μαθητὰς του Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄρος **Θαβώρ**, τὸ ὁποῖον εἶναι πλησίον εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Ὁ Ἰησοῦς καθ' ὁδὸν ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς διὰ τὸν θάνατόν του, πὺ θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπίσης τοὺς εἶπε καὶ διὰ τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασίν του.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐστάθησαν, ἔξαφνα ὁ Ἰησοῦς μετεμορφώθη ἐμπρὸς των ὡς ἐξῆς :

Τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὸ φόρεμά του ὁμοίως ἔγινε λευκότετον ὡς φῶς. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πλησίον του, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μαζί του.

Τότε λέγει ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— «Κύριε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἥλιον».

Εἶπε δὲ αὐτὰ ὁ Πέτρος, διότι ἐπίστευεν, ὅτι ἔτσι θὰ ἐσώζετο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῶν Ἰουδαίων.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Πέτρος ἐξηκολούθει νὰ ὀμιλῇ, ἔξαφνα μία φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας. Καὶ τότε μία φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὴν νεφέλην, ἡ ὁποία ἔλεγεν :

— «Ὁ ὁὗτος εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶ· αὐτὸν νὰ ἀκούετε».

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν ἔντρομοι ἀπὸ ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν ὁ Ἰησοῦς, τοὺς ἤγγισε καὶ λέγει :

— «Σηκωθήτε καὶ μὴ φοβήσθε».

Ἐσήκωσαν τότε τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀλλὰ δὲν εἶδον κανένα παρὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

Ὅτε δὲ κατέβαινον ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀνακοινώσουν εἰς κανένα ὅσα ἔγιναν εἰς τὸ ὄρος, πρὶν γίνῃ ἡ ἀνάστασις του.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 6 Αὐγούστου, ὅτε ψάλλεται καὶ τὸ ἀπολυτίκιον:

εἰσελευ

12 Ἀπολυτίκιον

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δέξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύνατο.

Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδιον, προσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

1. Αἱ παρομοιώσεις καὶ αἱ παραβολαὶ τοῦ Σωτῆρος.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἐγίνετο καὶ μὲ τὰς πράξεις του, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὸν λόγον. Ἐχρησιμοποιοῦν δὲ τὰς καταλλήλους περιστάσεις καὶ ἤρχετο εἰς διδακτικὴν συνομιλίαν μὲ ἓνα πρόσωπον ἢ ἐκήρυσσεν ἔμπρὸς εἰς τὰ πλήθη.

Εἰς τὸν λόγον του ἐχρησιμοποιοῦν πολλὰς παρομοιώσεις, διὰ νὰ παριστᾷ ζωηρὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐδίδασκεν.

Ἔλεγε π. χ. τὸν ἑαυτὸν του «*νυμφίον*» καὶ τοὺς μαθητὰς του «*υἱοὺς τοῦ νυμφίου*» (Ματθ. 15 Θ' καὶ ΚΕ 1).

Ἐπιτόμα δὲ ἰδίως τὰς **παραβολὰς**, εἰς τὰς ὁποίας παρουσίαζε λαμπρὰς εἰκόνας καὶ σκηνὰς ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ συγχρόνως ἔδειχνεν εἰς τὴν πραγματικότητα τὴν συμπεριφορὰν τοῦ γνησίου χριστιανοῦ.

2. Ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὴν διδασκαλίαν του μὲ λύχνον.

(*Μαρκ. Δ' 21 - 22 καὶ Λουκ. ΙΑ' 34 - 36*)

Διὰ νὰ δεῖξη τὴν ἀξίαν τῆς διδασκαλίας του, παρωμοιάζεν αὐτὴν πρὸς τὸν λύχνον καὶ ἔλεγε :

— «*Τοποθετεῖται ὁ λύχνος κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην ἢ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ;*

»*Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ τοποθετεῖται εἰς τὸν λυχνοστάτην, ὥστε νὰ φωτίζῃ ὅλα.*

»*Ἔτσι, ἡ διδασκαλία μου εἶναι ἓνας λύχνος, ποὺ φωτίζει ὅλα καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε κρυμμένον, ποὺ δὲν θὰ φανερωθῇ.*

«Όσοι έχουν την διδασκαλίαν μου μέσα εις τὸν νοῦν των, θὰ τοὺς φωτίζη ὡς ὁ λύχνος καὶ ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ των θὰ εἶναι φωτεινὴ καὶ καθαρὰ».

3. Ὁ διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸν πλούσιον νεανίσκον.
(Ματθ. ΙΘ' 16 - 26)

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐδίδασκε, τὸν ἐπλησίασεν ἕνας νεανίσκος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν περιβολὴν του, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν πλουσίαν τάξιν.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τοῦ λέγει :

— «Διδάσκαλε ἀγαθέ, ποίας καλὰς πράξεις πρέπει νὰ κάμω, διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν ;»

Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς τὸν νεανίαν :

— «Διατί μὲ ὀνομάζεις ἀγαθόν ; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀγαθὸς εἰμὴ μόνον ὁ Θεός.

»Ἐάν θέλῃς νὰ ζήσης εἰς τὴν αἰώνιον εὐτυχίαν, πρέπει νὰ φυλάττης τὰς ἐντολάς.»

Τότε ὁ νεανίας ἠρώτησε πάλιν :

— «Ποίας ἐντολάς ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη :

— «Νὰ μὴ φονεύσης, νὰ μὴ ἀτιμάσης, νὰ μὴ κλέψῃς, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσης, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου.»

Ὁ νεανίας εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— «Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν. Τί ἄλλο χρειάζεται νὰ κάμω ;»

Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς :

— «Ἐάν ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς τέλειος, πῆγαινε, πώλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἄντι τῆς περιουσίας σου αὐτῆς θὰ ἔχῃς ἄλλον θησαυρὸν οὐράνιον. Τότε ἔλα νὰ γίνῃς μαθητὴς καὶ ἀκόλουθός μου.»

Ὁ νεανίας ὁμως, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, ἔφυγε συλλογισμένος καὶ στενοχωρημένος, διότι εἶχε πολλὰ κτήματα, τὰ ὅποια δὲν ἤθελε νὰ στερηθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ εἶδε τὸν νέον νὰ φεύγη, ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπεν :

— «Ἀληθινὰ λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι πολὺ δυσκόλως ἓνας πλούσιος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

»Σὰς λέγω, ὅτι εἶναι περισσότερον εὐκόλον νὰ περάσῃ ἓνα χονδρὸν σχοινίον ἀπὸ τὴν μικροσκοπικὴν ὀπήν τῆς βελόνης, παρά ἓνας πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, ὅταν ἤκουσαν αὐτά, πολὺ ἐπαρξενεύθησαν καὶ ἔλεγον :

— «Ποῖος ἄραγε θὰ εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆ;»

Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοὺς ἐκοίταξε καλὰ, εἶπεν :

— «Εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἰς τὸν Θεὸν ὁμως τὰ πάντα εἶναι δυνατά».

7-11-45

4. Ὁ ὄβολος τῆς χήρας.

(*Μαρκ. IB' 4 - 44*)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸν ναόν. Ἐκεῖ εἶδε τοὺς πλουσίους, οἱ ὅποιοι ἔρριπτον εἰς τὸν δίσκον ἐπιδεικτικῶς μεγάλα νομίσματα. Τότε εἶδε καὶ μίαν χήραν πτωχήν, ἡ ὅποια ἔρριψε καὶ αὐτὴ ἓνα δλίπετον.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς νὰ δείξῃ, ὅτι αἱ προσφοραὶ εἰς τὸν ναόν δὲν ἐκτιμῶνται παρά τοῦ Θεοῦ ἀναλόγως μὲ τὸ μέγεθος των, ἀλλὰ ἀναλόγως μὲ τὴν εὐσέβειαν, μὲ τὴν ὁποίαν προσφέρονται.

Λέγει λοιπὸν εἰς τοὺς γύρω, οἱ ὅποιοι τὸν ἤκουον :

— «Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι ἡ πτωχὴ αὐτὴ χήρα ἔρριψε περισσότερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι προσέφεραν εἰς τὸν ναόν κάτι πού τοὺς ἐπερίσσευεν, ἐνῶ αὐτὴ ἔρριπεν ἐκεῖ τὸ ὑστέρημά της, «ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε».

7-74-45

5. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.
(Ἰωάνν. Δ' 1 - 42)

Ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας συνομιλίας εἶναι ἐκείνη, πού ἔκα-
μεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν Σαμαρείτιδα εἰς τὴν ἐξῆς περίστασιν.

Ὅταν ἀνεχώρησε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ τῆς Ἰου-
δαίας, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, ἐπέρασεν
ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπερνοῦσαν ποτὲ ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν,
διότι δὲν ἤθελον μὲ κανένα τρόπον νὰ ἔρχωνται κοντὰ εἰς τοὺς
Σαμαρείτας.

Ἐθεωροῦσαν τοὺς Σαμαρείτας ἀμαρτωλοὺς, ἐπειδὴ δὲν
ἐλάτρευον τὸν Θεὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν Ἱε-
ρουσαλήμ, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος **Γαριζίν**. Ἐπίσης εἶχον καὶ
ἄλλας διαφορὰς εἰς τὴν θρησκείαν. Ἐνόμιζον λοιπόν, ὅτι θὰ
ἐμολύνοντο, ἔστω καὶ ἂν ἐπερνοῦσαν μόνον μέσα ἀπὸ τὴν χώ-
ραν τῶν Σαμαρειτῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅμως ἐπίτηδες ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σα-
μάρειαν. Διότι, καθὼς θὰ ἴδωμεν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, πού ἔκαμε
μὲ μίαν Σαμαρείτιδα, ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτι οἱ Σαμαρεῖται δὲν
εἶναι τόσο ἀμαρτωλοί, ὅπως ἐθεωροῦσαν αὐτοὺς οἱ Ἰουδαῖοι.
Ἀλλὰ τόσο οἱ Σαμαρεῖται ὅσον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἰσου ἐπλα-
νῶντο· διότι ἐνόμιζον, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς ἓνα μέρος. Οἱ
μὲν Ἰουδαῖοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, οἱ δὲ Σαμαρεῖται
εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν.

Λοιπὸν ἀκριβῶς, διὰ νὰ δείξῃ αὐτὸ τὸ σφάλμα ὁ Ἰησοῦς,
ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

Πλησίον εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας Σιχάρ, ὑπῆρχεν ἓνα
φρέαρ, πού ὠνομάζετο **φρέαρ τοῦ Ἰακώβ**.

Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐκάθισε πλη-
σίον τοῦ φρέατος, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Οἱ δὲ μαθηταί του μετέ-
βησαν, διὰ νὰ προμηθευθοῦν τροφίμα ἀπὸ τὴν πόλιν.

Καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἐκάθητο εἰς τὸ φρέαρ μόνος καὶ ἀνε-
παύετο, ἐφάνη μία γυναίκα, μία **Σαμαρεῖτις**.

Αὕτη ἤρχετο μὲ τὴν ὑδρίαν της, διὰ νὰ τὴν γεμίσῃ ὕδωρ,

διότι τὸ φρέαρ αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑδρεύοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σιχάρ.

Ἡ Σαμαρεῖτις, ὅταν ἐπλησίασεν, εἶδεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐκάθητο ἐκεῖ, ἦτο ἕνας Ἰουδαῖος. Ἠπόρησε πῶς εὐρέθη Ἰουδαῖος εἰς τὴν χώραν τῶν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Σιωπηλὴ ἤρχισε νὰ ἀντλή ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ καὶ νὰ γεμίζη τὴν ὑδρίαν της.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἦτο διψασμένος ἀπὸ τὴν μακρὰν ὁδοιπορίαν καὶ τὸν καύσωνα, παρεκάλεσε τὴν Σαμαρείτιδα νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῆ.

Τότε ἡ Σαμαρεῖτις κατεπλάγη. Πῶς ἕνας Ἰουδαῖος ὄχι μόνον εὐρέθη εἰς τὴν χώραν τῶν Σαμαρειτῶν, ἀλλὰ κατεδέχετο ἀκόμη καὶ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς μίαν Σαμαρείτιδα καὶ νὰ ζητήσῃ μάλιστα ὕδωρ ἀπὸ αὐτήν! Οὐδέποτε Ἰουδαῖος εἶχε δεῖξει παρομοίαν συμπεριφορὰν, ἀλλὰ μόνον περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Σαμαρείτας.

Λέγει λοιπὸν ἡ Σαμαρεῖτις πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— «Πῶς σὺ, ἕνας Ἰουδαῖος, ζητεῖς νερὸ ἀπὸ ἐμέ, μίαν Σαμαρείτιδα ;»

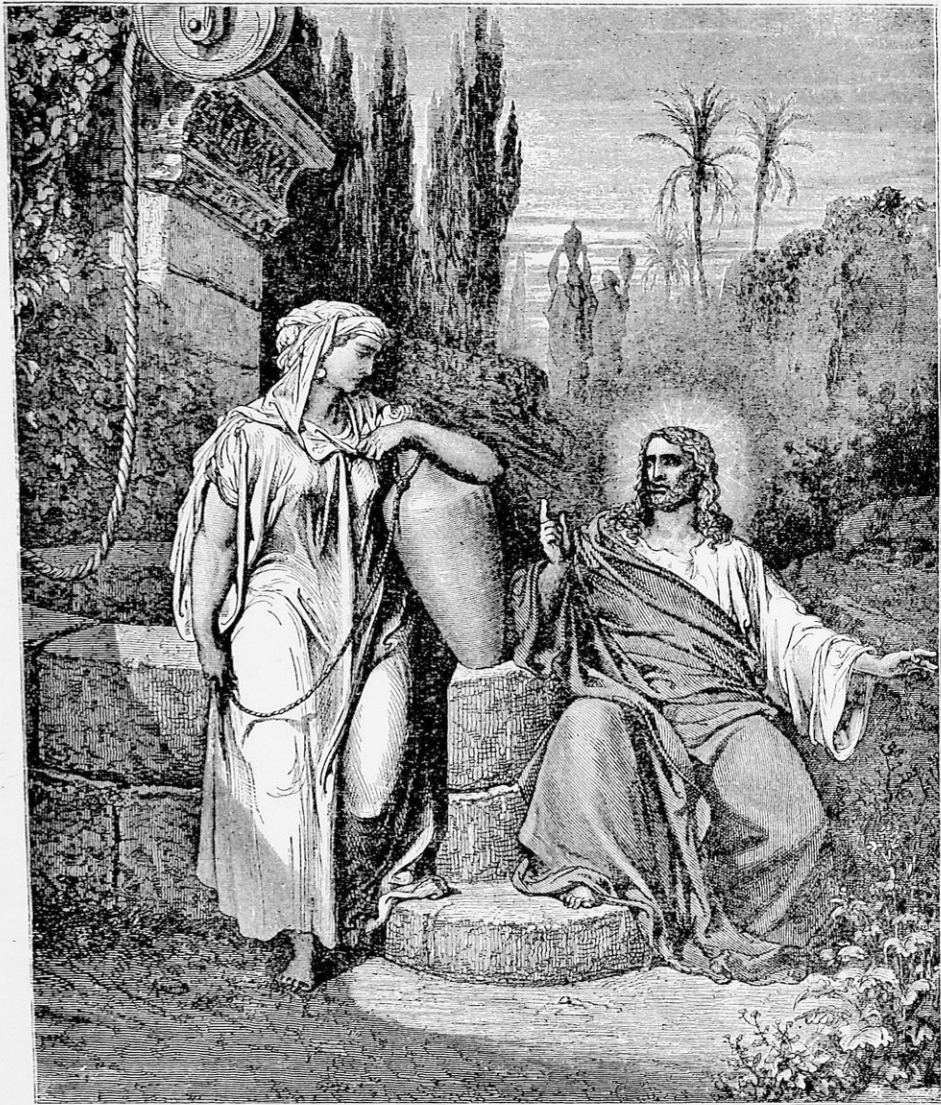
Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν εἰς αὐτήν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπορῆ καθόλου, διότι αὐτὸς δὲν ἦτο ἕνας τυχαῖος Ἰουδαῖος, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος. Καὶ ἂν αὐτὴ ἐγνώριζε ποῖος εἶναι, δὲν θὰ ἐπερίμενε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνος ὕδωρ, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἔσπευδε πρῶτη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ αὐτόν. Διότι θὰ τῆς ἔδιδε τότε ὕδωρ πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἦτο μέσα εἰς τὸ φρέαρ.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ γυνὴ ἠπόρησεν ἀκόμη περισσότερο καὶ διὰ νὰ κάμῃ τὸν Ἰησοῦν νὰ τῆς ἐξηγήσῃ αὐτὰ ποῦ τῆς ἔλεγε, τοῦ εἶπε πάλιν :

— «Ἀπορῶ, διότι μοῦ λέγεις, ὅτι θὰ μοῦ ἔδιδες σὺ ὕδωρ, ἐνῶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθὺ καὶ δοχεῖον δὲν ἔχεις, διὰ νὰ ἀντλήσῃς. Οὔτε φαντάζομαι, πῶς σὺ εἶσαι κανεὶς ἰκανώτερος ἀπὸ τὸν πρόγονόν μας τὸν Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος ἤνοιξεν αὐτὸ τὸ φρέαρ καὶ ἔκαμεν, ὥστε νὰ ἔχωμεν ὅλοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἕως σήμερα».

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει :

— «Ὁ ποῖος πίνει ὕδωρ ἀπὸ τὸ φρέαρ

‘Ο Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις

τοῦτο, θὰ διψᾷ σὴν πάλιν. Ἐκεῖνος ὁμῶς ποῦ θὰ πῆ ὕδωρ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, αὐτὸς δὲν θὰ διψᾷ σὴν ποτὲ πλέον».

Καὶ πάλιν ἡ Σαμαρεῖτις δὲν ἐνόησεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὠμιλοῦσε διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Τοῦ λέγει λοιπόν, ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο μεγάλη ὠφέλεια, τὸ νὰ μὴ διψᾷ κανεὶς πλέον, διότι δὲν θὰ ἐχρειάζετο νὰ κοπιᾷ ζῆ, διὰ νὰ ἔρχεται εἰς τὸ φρέαρ τακτικᾶ νὰ ἀντλῆ νέον ὕδωρ.

Ἐπειτα, ὅταν ἤκουσεν ἀκόμη τὸν Ἰησοῦν νὰ φανερώνη εἰς αὐτὴν διάφορα οἰκογενειακὰ περιστατικὰ της, ἐνόησεν, ὅτι ἐμπρὸς της εἶχεν ἓνα προφήτην.

Εὐρῆκε λοιπὸν εὐκαιρίαν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν προφήτην τὴν γνώμην του διὰ τὴν θρησκευτικὴν διαφορὰν, ποῦ εἶχον μεταξύ των οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σαμαρεῖται : Ποῦ δηλαδὴ ἦτο ὀρθὸν νὰ γίνεταὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἤθελον οἱ Ἰουδαῖοι ἢ εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν, ὅπου ἤθελον οἱ Σαμαρεῖται.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τὴν Σαμαρεῖτιδα, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ λατρεύεταὶ εἰς οἷονδήποτε τόπον, διότι εὐρίσκεταὶ πανταχοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ λατρεύεταὶ ὁ Θεός.

Ἡ δὲ Σαμαρεῖτις εἶπεν, ὅτι τοιαῦτα ἀκριβῶς πράγματα ἀναμένει ὁ λαὸς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Μεσσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς αὐτὴν :

— «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μεσσίας, ὁ ὁποῖος σοῦ ὁμιλῶ».

Ἡ Σαμαρεῖτις κατεπλάγη, ἀμέσως δὲ ἔτρεξεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς κατοίκους καὶ ἄφησεν εἰς τὸ φρέαρ τὴν ὕδριαν της.

Ἐν τῷ μεταξύ, πρὶν αὐτὴ φύγῃ, εἶχον ἐπιστρέψει οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος καὶ παρετήρουν μὲ ἀπορίαν τὸν διδάσκαλόν των νὰ συνομιλῆ μὲ τὴν Σαμαρεῖτιδα, τὸν ἐκάλεσαν δὲ νὰ φάγῃ.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀπεκρίθη :

— «Ἡ ἰδικὴ μου τροφή εἶναι νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέστειλε καὶ νὰ φέρω εἰς τέλος τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνέθεσεν».

“Όταν δὲ μετ’ ὀλίγον ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται τὰ πλήθη τῶν Σαμαρειτῶν καὶ νὰ πιστεύουν εἰς αὐτὸν ὡς Χριστόν, τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἐνόησαν τοὺς λόγους του.

Παρεκάλουν δὲ οἱ Σαμαρεῖται τὸν Ἰησοῦν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν των. Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας καὶ ἔπειτα μετέβη εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

β. Ὁμιλία τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὸν Νικόδημον.

(Ἰωάν. Γ' 1-21)

“Ένας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἦσαν κρυφοὶ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ **Νικόδημος**, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν μίαν νύκτα καὶ τοῦ λέγει :

— «Διδάσκαλε, βλέπομεν, ὅτι πραγματικῶς εἶσαι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ· διότι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ τὰ ἔργα αὐτά, τὰ ὁποῖα κάμνεις σὺ, ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μαζί του».

Ὁ Ἰησοῦς λέγει τότε εἰς τὸν Νικόδημον :

— «Νὰ εἶσαι βέβαιος, Νικόδημε, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ».

Ὁ Νικόδημος δὲν ἀντελήφθη τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε :

— «Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγεννηθῇ ἓνας ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι πλέον γέρον; ἠμπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἓνας ἄνθρωπος δύο φορές;»

Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς :

— «Ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ σὰρκα, εἶναι σὰρξ καὶ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα, εἶναι πνεῦμα.

»Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία του. Ὁ Θεὸς τὸσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐκείνων, ποὺ θὰ πιστεύσουν. Δὲν ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δικάσῃ, ἀλλὰ

διὰ νὰ σώσῃ. Διότι ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς αὐτόν, δὲν δικάζεται· ἐκεῖνος ὅμως ποὺ δὲν πιστεύει, ἔχει ἤδη δικασθῆ, ἀφοῦ δὲν ἐπίστευσεν.

»Ὅσοι ἄνθρωποι τιμωρηθοῦν, θὰ τιμωρηθοῦν μόνοι των, διότι, ἐνῶ τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, αὐτοὶ ἠγάπησαν τὸ σκότος περισσότερο παρὰ τὸ φῶς, ἀφοῦ ἔκαμαν ἔργα πονηρά. Διότι ἐκεῖνος ποὺ κάμνει πονηρὰ ἔργα, μισεῖ τὸ φῶς καὶ δὲν ἔρχεται εἰς αὐτό, διὰ νὰ μὴ φανοῦν τὰ ἔργα του. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πράττει τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα του, ὅτι ἐξετελέσθησαν κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ».

7. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία.

(Ματθ. Ε - Ζ)

Μίαν ἡμέραν ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν πολὺς κόσμος, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν διδασκαλίαν του.

Τότε ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ νὰ τὸν βλέπῃ καλύτερα ὁ κόσμος, ἀνέβη εἰς ἓνα ὄρος, ποὺ ἦτο ἐκεῖ πλησίον καὶ διὰ τοῦτο ἡ διδασκαλία αὐτὴ ἔχει τὸ ὄνομα **ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία**. Διὰ νὰ μὴ κουρασθῆ μάλιστα ὁ κόσμος, ἐπειδὴ θὰ ὤμιλοῦσε πολλὴν ὥραν, τοὺς εἶπε νὰ καθίσουν, ἐκάθισε δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν, διότι εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται δι' ὀλίγων ὄλα ὅσα ἐδίδασξεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὰ διάφορα μέρη καὶ κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις.

Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους λοιπὸν ὁμιλίαν ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε τὰ ἑξῆς:

- α) Ποῖοι θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.
- β) Ποία ἡ ἀξία τῶν μαθητῶν του.
- γ) Πῶς συμπληρῶνεται ὁ Μωσαϊκὸς νόμος.
- δ) Περὶ φόνου.
- ε) Περὶ ὄρκου.
- στ) Περὶ ἀνεξικακίας.

- ζ) Περί αγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς.
- η) Περί ἐλεημοσύνης.
- θ) Περί προσευχῆς.
- ι) Περί νηστείας.
- ια) Περί τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ.
- ιβ) Περί τῆς θείας προνοίας.
- ιγ) Περί κατακρίσεως.
- ιδ) Περί τοῦ πῶς πρέπει νὰ ζητῆται τὸ ἀγαθόν.
- ιε) Περί ἀρετῆς καὶ κακίας.
- ιστ) Περί σταθερᾶς πίστεως.

**8. Ὁ Ἰησοῦς λέγει ποῖοι θὰ κληρονομήσουν
τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.
(Ματθ. Ε' 3 - 11)**

Ὁ Ἰησοῦς πρῶτα πρῶτα ὁμιλεῖ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, δηλαδὴ τὸν Παράδεισον.

Τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὁ Χριστὸς ὀνομάζει **μακαρίους**, δηλαδή εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ νὰ κληρονομήσῃ τὸν Παράδεισον.

Διὰ νὰ κληρονομήσῃ λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος τὸν Παράδεισον, πρέπει νὰ εἶναι **ταπεινός**.

Ταπεινοὺς δὲ ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ Χριστὸς ἐκείνους, ποὺ συναισθάνονται τὰ σφάλματά των.

Διότι ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, τότε θὰ λυπηθῇ, ἐπειδὴ τὸ ἔκαμε καὶ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι θέλει νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ γίνῃ καλύτερος.

Σφάλμα δὲ εἶναι τὸ νὰ ἐνοχλῇ κανεὶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δὲν ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους, τότε εἶναι φρόνιμος. Καὶ ὅταν αὐτὸς εἶναι φρόνιμος καὶ δίκαιος, προσπαθεῖ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ γίνουν φρόνιμοι καὶ δίκαιοι.

Ὁ δίκαιος ἄνθρωπος βοηθεῖ καὶ ἔλεει τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνάγκην. Αὐτὸς δὲ ποὺ πράττει τοῦτο, φανερώνει,

ὅτι ἔχει καθαρὰν καρδίαν. Εἶναι δηλαδὴ πολὺ εὐτυχῆς. Ὁ εὐ-
 τυχεῖς αὐτὸς ἄνθρωπος θέλει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι εὐτυχεῖς
 καὶ ἐργάζεται, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀγάπη καὶ
 ἡ εἰρήνη.

Ὅπως ὅμως αὐτὸς ἐργάζεται διὰ τὴν εἰρήνην, ἔτσι ὑπάρ-
 χουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ θέλουν τὸν πόλεμον, διότι ἔχουν
 συμφέροντα. Αὐτοὶ τότε καταδιώκουν ἐκεῖνον, ποὺ ἐργάζεται
 διὰ τὴν εἰρήνην. Καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνος, ποὺ καταδιώκεται διὰ
 τοῦτο εἶναι εὐτυχῆς, ἀκόμη περισσότερο θὰ εἶναι εὐτυχῆς
 ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταδιωχθῆ, διότι κηρύττει τὴν διδασκαλίαν
 τοῦ Χριστοῦ.

9. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν μαθητῶν του.

(Ματθ. Ε' 13 - 16)

Ὁ Χριστός, διὰ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν μαθητῶν
 του, τοὺς παραβάλλει μὲ τὸ ἄ λ α ς, μὲ τὸ φ ῶ ς καὶ μὲ μίαν
 π ὄ λ ι ν, ἢ ὅποια εἶναι κτισμένη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους.

α) Τὸ ἄλας.

Τὸ ἄλας εἶναι πολὺ χρήσιμον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώ-
 που, διότι διατηρεῖ τὰς τροφὰς καὶ δὲν τὰς ἀφήνει νὰ σαπίζουν
 καὶ ἀκόμη τὰς κάμνει νὰ εἶναι νόστιμοι. Ὅταν ὅμως χάσῃ τὴν
 δύναμιν αὐτήν, τότε γίνεται ἄχρηστον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ
 πετοῦν.

— «Ἐτσι καὶ σεῖς», λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς του ὁ Χριστός,
 «πρέπει νὰ ὠφελῆτε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλίαν σας.
 Νὰ τοὺς προφυλάσσετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι ὅταν παύσετε
 νὰ διδάσκετε, τότε καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀδιαφορήσουν καὶ θὰ
 σὰς περιφρονήσουν».

β) Τὸ φῶς.

Ὁ Χριστός κατόπιν παραβάλλει τοὺς μαθητὰς του μὲ
 τὸ φῶς.

— «Ὅπως τὸ φῶς φωτίζει τὸν κόσμον, ἔτσι καὶ σεῖς πρέπει
 νὰ φωτίζετε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διδασκαλίαν σας, διὰ νὰ
 πράττουν πάντοτε ἀγαθὰ ἔργα».

γ) Ἡ πόλις.

Ἐπειτα ὁ Χριστὸς παραβάλλει τοὺς μαθητὰς τοῦ μὲ μίαν πόλιν, ποὺ εἶναι κτισμένη ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους καὶ λέγει :

— «Ἡ πόλις αὐτὴ δὲν δύναται νὰ κρυφθῆ, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος, ἀλλὰ τὴν βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι καὶ σεῖς, ἐπειδὴ εἴσθε μαθηταὶ μου, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κρυφθῆτε, διότι σὰς γνωρίζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

Τέλος ὁ Χριστὸς λέγει πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ :

— «Πρέπει νὰ διδάσχετε συνεχῶς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐκτελήτε καὶ καλὰ ἔργα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν σας καὶ θὰ βλέπουν τὰ ἔργα σας, θὰ δοξάσουν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σὰς ἀπέστειλε».

10. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

(*Ματθ. Ε' 17 - 20*)

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ διαφέρει ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μωϋσέως. Ἡ διαφορὰ ὅμως αὐτὴ δὲν βλάπτει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, οὔτε τὸν καταργεῖ, ὅπως ἔλεγον ὅσοι ἤθελον νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦν. Τουναντίον μάλιστα τὸν καλυτερεύει καὶ τὸν συμπληρώνει.

Διὰ νὰ ἀποδείξῃ δὲ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἀρχίζει τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

11. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὰς ἀφορμὰς τοῦ φόνου.

(*Ματθ. Ε' 20 - 26*)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἀπηγόρευεν ἀπλῶς τὸν φόνον. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο.

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, βλέπομεν, δὲν ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ ποίας συνήθως ἀφορμὰς προέρχεται τὸ φοβερὸν ἔγκλημα τοῦ φόνου. Ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ

ἀπαγορεύση εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ φονεύσῃ καὶ ὅταν φονεύσῃ, τὸν τιμωρεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπομεν, ἤλθε, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, εἰσέρχεται βαθύτερα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ. Βλέπει, ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ ὀργή, ἡ ὁποία εὐρέθη εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὡς σπόρος καὶ ἐβλάστησε, διὰ νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ γίνῃ ὁ φόνος.

Ἡ ὀργὴ λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη ἀφορμὴ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀργὴν ἀρχίζει ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ ἔγκλημα.

Διότι πρῶτα θὰ ὀργισθῇ ἓνας, ἔπειτα θὰ ὑβρίσῃ, θὰ βλασφημήσῃ, θὰ μισήσῃ καὶ τέλος θὰ φονεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν ὀργὴν λοιπὸν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀδικαιολόγητον ὀργὴν προέρχεται ὁ φόνος. Διότι ἡ δικαιολογημένη ὀργὴ ἐπιτρέπεται, ὅπως εἶναι τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των κ.τ.λ.

Ἴδου ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος. Ἴδου ἡ καλυτέρευσις καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἤθελε τελείως νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ὀργὴν, τὴν ὕβριν καὶ τὸ μῖσος, προσθέτει τὰ ἑξῆς :

— «Ὅταν ἔχη κανεὶς μῖσος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεόν. Πρέπει πρῶτα νὰ ὑπάγῃ, νὰ εὔρῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μισεῖ ἢ τὸν ἔχει ὀπωσδήποτε ἀδικήσῃ, νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του καὶ τότε, μὲ ἀγάπην πλεον εἰς τὴν καρδίαν, νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν ναόν. Τότε ἡ προσευχὴ του θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος ἀπὸ τὸν Θεόν».

12. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ὄρκου.

(Ματθ. Ε' 33 - 37)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέτρεπε τὸν ὄρκον. Ἀπηγόρευεν ὅμως εἰς τοὺς Ἑβραίους νὰ παραβαίνουν ὅ,τι ὑπεσχέθησαν μὲ ὄρκον νὰ ἐκτελέσουν. Ἐκεῖνοι ποὺ παρέβαινον τὰς ὑποσχέσεις των, ἐτιμωροῦντο.

‘Ο Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἀπαγορεύει τελείως τὸν ὄρκον. Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην μεταξύ των, ὥστε νὰ ἀρκοῦνται εἰς ἓνα **ναὶ** ἢ εἰς ἓνα **ὄχι**.

‘Ο Ἰησοῦς λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπει καθόλου τὸν ὄρκον. Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ παίρνουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς συναλλαγὰς των. Τοῦτο εἶναι ἀσέβεια καὶ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἀπαγορεύεται λοιπὸν ὅπωςδήποτε ὁ ὄρκος.

Ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἄλλον δι’ ὀτιδήποτε, ἀρκεῖ ἓνα **ναὶ** καὶ τίποτε περισσότερον. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν δὲν τὸν πιστεύουν πάλιν, ὅταν ἀρνεῖται κάτι, αὐτὸς πρέπει πάντοτε νὰ ἀρκῆται εἰς ἓνα ἀπλοῦν **ὄχι** καὶ ποτὲ νὰ μὴ καταφεύγῃ εἰς τὸν ὄρκον.

Ἐνα **ναὶ** ἢ ἓνα **ὄχι** λοιπὸν εἶναι ἀρκετά, διὰ νὰ βεβαιώσῃ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι μεταξύ των τὰ λεγόμενα ἢ τὰς ὑποσχέσεις των. Ὁ ὄρκος εἶναι ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Ἴδου λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐκαλυτέρευσε καὶ συνεπλήρωσε τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

13. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀνεξικακίας.

(*Ματθ. Ε' 38 - 43*)

Ἄλλη ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, ποὺ ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, εἶναι ἡ ἐντολὴ τῆς ἀνεξικακίας.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔλεγον :

— «Ὁ φθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος», δηλαδή ὅ,τι κακὸν σοῦ κάμουν, νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

Ὁ Χριστὸς λέγει :

— «Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐναντιώσῃς εἰς ἐκεῖνον ποὺ σὲ ἀδικεῖ, διὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃς τὰ ἴσα».

Ἀπαγορεύει λοιπὸν ὁ Σωτὴρ τὴν ἀντεκδίκησιν, δηλαδή ὅταν σοῦ κάμουν ἓνα κακόν, ἀπαγορεύεται νὰ κάμῃς καὶ σὺ ἓνα ἄλλο κακὸν ὅμοιον.

Ἡ ἀντεκδίκησις δὲν φέρει ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐκδικούμενος προκαλεῖ νέαν ἐκδίκησιν ἀπὸ ἐκείνου, πού τὸ πρῶτον τὸν ἠδίκησε καὶ οὗτος πάλιν νέαν, ὥστε τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ ποτέ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ μέχρι τελείας καταστροφῆς.

Ὅχι λοιπὸν ἀντεκδίκησιν, ἀλλ' ὅταν ἀδικηθῆ κανεῖς, τὸ προτιμότερον εἶναι νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀνεχθῆ τὴν ἀδικίαν καὶ νὰ ἔχη ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν.

14. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς.
(*Ματθ. Ε' 43-48*)

Ὁ Σωτὴρ δὲν θέλει μόνον νὰ μὴ ἀδικῶμεν ἐκείνους πού μᾶς ἀδικοῦν, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο. Δὲν θέλει νὰ μείνῃ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ὀργῆς ἢ μίσους ἐναντίον ἐκείνου πού τὸν ἠδίκησεν. Ἐὰν μείνῃ τοιοῦτον αἴσθημα, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι μικρόν, εἶναι ὀπωσδήποτε ἓνας κόκκος, ὁ ὁποῖος, ἐφ' ὅσον παραμένει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἔλθῃ μία στιγμή πού θὰ βλαστήσῃ. Καὶ θὰ βλαστήσῃ τότε τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὸν φόνον.

Ὅταν λοιπὸν ἀδικῆται κανεῖς, ὄχι μόνον πρέπει νὰ ὑποχωρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ διατηρῆ κανένα μῖσος πρὸς αὐτὸν πού τὸν ἠδίκησε. Καὶ μάλιστα νὰ μὴ παύσῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Μάλιστα. Ἴδου εἰς ποῖον σημεῖον προχωρεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος καὶ πόσον ἀληθινὰ συμπληρώνει καὶ καλυτερεύει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας» λέγει ὁ Χριστός, ἐνῶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἔλεγε: νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου, δηλαδὴ τὸν ὁμόφυλόν σου καὶ νὰ μισῆς τὸν ἐχθρόν σου, δηλαδὴ κάθε ξένον.

Ἴδου λοιπὸν πόσον ἀνώτερος εἶναι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

Καὶ ἀκόμη περισσότερο ὁ Χριστὸς λέγει, ὅτι πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας ἀλλὰ καὶ νὰ κάμνωμεν καλὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς καταρῶνται, μᾶς μισοῦν καὶ μᾶς καταδιώκουν. Καὶ ἔτσι θὰ δεῖξωμεν, ὅτι εἴμεθα πραγματικὰ

τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιον εἰς τοὺς πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει εἰς δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἄληθινὰ ἡ ἐντολὴ αὐτὴ ὄχι μόνον καταργεῖ τὴν ἀντεκδίκησιν τοῦ ἐβραϊκοῦ νόμου, ἀλλὰ γενικῶς εἶναι ἡ σπουδαιότερα ἐντολὴ. Διότι ἐκεῖνος ποῦ ἐκτελεῖ τὴν ἐντολὴν αὐτὴν, δηλαδὴ ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρόν του, θὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὸν πλησίον του, τὸν συγγενῆ του, τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν Θεόν. Καὶ τότε θὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἀληθινὸς Χριστιανός.

15. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἐλεημοσύνης.

(*Ματθ. ΣΤ' 1 - 4*)

Ἐσυνήθιζαν τότε νὰ κάμνουν ἐλεημοσύνην μὲ τρόπον ἐπιδεικτικόν. Δὲν ἔθεωροῦσαν δηλαδὴ τὴν ἐλεημοσύνην ὡς μίαν πράξιν, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ ἀνάγκην τῆς ψυχῆς. Ἐμποροῦσαν νὰ ἐλεοῦν ἕνα δυστυχεῖ πτωχόν, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται πραγματικὴν λύπην δι' αὐτόν, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδουν οἱ ἄλλοι καὶ ὁμιλήσουν δι' αὐτούς.

Ἡ ἐλεημοσύνη αὐτὴ εἶναι μία πράξις ἀπάτης. Διότι ἐξαπατῶμεν τοὺς ἄλλους, ἐξαπατῶμεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐλεοῦμεν, ἐξαπατῶμεν τέλος καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Τοιαύτη ἐλεημοσύνη ὄχι μόνον εἶναι περιττὴ, ἀλλὰ καὶ ἀσεβής, ἀφοῦ ζητοῦμεν νὰ ἐξαπατήσωμεν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει :

— «Τὴν ἐλεημοσύνην πρέπει νὰ τὴν κάμνετε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστέρα σας χεὶρ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ». Δηλαδὴ νὰ γίνεται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ μάθουν, ὅτι ἐκάμαμεν ἐλεημοσύνην οὔτε οἱ πλησιέστεροί μας συγγενεῖς καὶ φίλοι.

16. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ προσευχῆς.

(*Ματθ. ΣΤ' 5 - 15*)

Ὅχι μόνον τὴν ἐλεημοσύνην ἀλλὰ καὶ τὴν προσευχὴν οἱ ὑποκριταὶ Ἑβραῖοι ἔκαμνον μόνον πρὸς ἐπίδειξιν. Ὅταν λοιπὸν

αὐτοὶ προσηύχοντο, ἐφρόντιζον νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον πολλῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ τοὺς βλέπη ὁ κόσμος καὶ νὰ ἀκούη ὅσα ἔλεγον.

Αὐτὰ δὲ ποὺ ἔλεγον, ἦσαν φλυαρίαι καὶ «βαττολογήματα», δηλαδὴ ἀνόητοι αἰτήσεις καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐπιδεικτικῆς προσευχῆς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν.

Ἡ προσευχή, λέγει ὁ Σωτὴρ, πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὸ περισσότερον κρυφὸν μέρος τῆς οἰκίας καὶ ὄχι ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν κόσμον, διότι δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὁ Θεός.

Δὲν πρέπει δὲ εἰς τὴν προσευχὴν νὰ ζητῆ κανεὶς πράγματα παράλογα καὶ μωρὰ, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τὰ ὅποια ἄλλωστε γνωρίζει ὁ Θεὸς ὡς Παντογνώστης.

Ὁ Σωτὴρ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ πόσον μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ προσευχή, δίδει καὶ ὁ ἴδιος ἓνα τύπον προσευχῆς.

Ἡ προσευχή αὐτὴ ὀνομάζεται Κυριακὴ προσευχή, ἐπειδὴ τὴν ὥρισεν ὁ Κύριος. Λέγεται καὶ Πάτερ ἡμῶν, ἐπειδὴ ἀρχίζει μὲ τὰς λέξεις αὐτάς.

Ἡ Κυριακὴ προσευχή περιέχει ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται ἓνας καλὸς Χριστιανός.

Εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς :

*Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
 ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,
 ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου,
 γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον
 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
 ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν
 καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
 ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
 Ἀμήν.*

Εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ὀνομάζομεν τὸν Θεόν :

Πατέρα.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κοινὸς πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διότι αὐτὸς παρέχει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Λέγομεν, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διὰ νὰ δεῖξωμεν τὸ μεγαλεῖον του.

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐδῶ εἰς τὴν γῆν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἁμαρτωλοί. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τὴν ἁμαρτίαν καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγεν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἡ ἁμαρτία λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἀπεμάκρυνε τὸν Θεὸν ἀπὸ πλησίον μας.

Τώρα ἀρχίζουν τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Θεόν.

Αἴτημα πρῶτον :

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.

Αὐτὸ ὅμως, τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μας, δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ βασιλεία του εἰς τὴν γῆν. Ὄταν δὲ λέγομεν νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, σημαίνει, ὅτι θέλομεν νὰ γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Αἴτημα δεύτερον :

Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου.

Θέλομεν νὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ ἀγιασθῇ, δηλαδὴ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Αἴτημα τρίτον :

Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ θὰ δοξασθῇ, ὅταν γίνεταί τὸ θέλημά του κάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπως γίνεταί ἐπάνω εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

Αἴτημα τέταρτον :

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον.

Μὲ τὸ αἶτημα αὐτὸ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς δώσῃ

τὸν ἄρτον τὸν καθημερινόν, δηλαδή τὸν ἄρτον, ποῦ μᾶς φθάνει διὰ μίαν ἡμέραν.

Ζητοῦμεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι θέλομεν μὲν νὰ ἔλθῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἀλλὰ πότε θὰ γίνῃ τοῦτο δὲν γνωρίζομεν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴν. Ἀλλὰ τὸ σῶμα διὰ νὰ ζήσῃ, ἔχει ἀνάγκη τροφῆς καὶ ἐπειδὴ τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς τροφῆς εἶναι ὁ ἄρτος, διὰ τοῦτο ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ μᾶς δώσῃ τὸν ἄρτον, ποῦ μᾶς φθάνει διὰ μίαν ἡμέραν. Ἄν δὲ δὲν ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τότε τὴν ἄλλην ἡμέραν πάλιν βέβαια θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν παράκλησίν μας.

Αἴτημα πέμπτο:

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Εἰς τὸ αἴτημα αὐτὸ παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ συγχωρῶμεν τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων.

Αἴτημα ἕκτον:

Καὶ μὴ εἰσενεγκῆς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.

Ἐπειτα παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν νὰ μὴ μᾶς δοκιμάζῃ. Δὲν θέλομεν νὰ μᾶς δοκιμάζῃ ὁ Θεός, διότι δὲν ἔχομεν πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ὅτι θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ ἁμαρτήσωμεν.

Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει ἢ διὰ νὰ γίνωμεν μὲ τὴν σταθεράν μας πίστιν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Ἄβραάμ, ὁ Ἰώβ καὶ ἄλλοι, ἢ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ κάμωμεν καλὰς πράξεις.

Αἴτημα ἕβδομον:

Ἀλλὰ ῥῶσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Τὸν Θεόν παρακαλοῦμεν ὄχι μόνον νὰ μὴ θέλῃ νὰ μᾶς δοκιμάζῃ, ἀλλὰ τὸν παρακαλοῦμεν καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν πονηρόν. τὰς κακὰς ἐπιθυμίας, δηλαδή τοὺς πειρασμούς.

Ἀμήν.

Εἶθε νὰ γίνουν αὐτά, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅπως τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, διὰ νὰ ζήσῃ, ἔτσι

καὶ ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην τροφῆς. Καὶ ἡ τροφή τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ προσευχή.

17. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ νηστείας.

(*Ματθ. ΣΤ' 16 - 18*)

Ἄλλὰ καὶ τὴν νηστείαν οἱ ὑποκριταὶ Ἰουδαῖοι ἔκαμνον μὲ ἐπίδειξιν. Ὄταν ἐνήστευον, ἐπεριφέροντο καὶ ἔδειχναν τὰ πρόσωπά των, ὅτι εἶχον γίνει ὠχρὰ καὶ ἀδύνατα, διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται, διὰ νὰ προσέξουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ ἐπαινέσουν αὐτὸν ποὺ νηστεύει. Ἡ νηστεία μαζί μὲ τὴν προσευχὴν ἔχουν σκοπὸν νὰ καθαρίσουν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ μαζί μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνεται μὲ σεμνότητα καὶ χωρὶς οὐδεμίαν ἐπίδειξιν.

Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Ἰησοῦς:

— «Ὄταν νηστεύετε, πρέπει νὰ καθαρίσετε τὸ κεφάλι σας καὶ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπόν σας, διὰ νὰ μὴ φανῆτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι νηστεύετε. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τοῦτο, θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ».

18. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τὸν πνευματικὸν θησαυρόν.

(*Ματθ. ΣΤ' 19 - 24*)

Ἀφοῦ ὁ Σωτὴρ ὠμίλησε περὶ ἐλεημοσύνης, προσευχῆς καὶ νηστείας, λέγει ἔπειτα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος περισσότερον πρέπει νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὰ ὑλικά.

Τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, δηλαδὴ αἱ καλαὶ πράξεις, εἶναι ἓνας πνευματικὸς θησαυρός, ποὺ δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τίποτε. Τὰ ὑλικά ὅμως ἀγαθὰ, δηλαδὴ τὸ νὰ φροντίζωμεν πῶς νὰ ἀποκτήσωμεν χρήματα, εἶναι ἓνας θησαυρός, ποὺ κινδυνεύει καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτας ἀκόμη.

19. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς Θείας Προνοίας.
(Ματθ. ΣΤ' 25 - 34)

Ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολῶμεν διαρκῶς τὸν ἑαυτὸν μας μὲ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας. Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε μέσα εἰς τὸν νοῦν μας τὴν φροντίδα, πῶς θὰ ἐξασφαλίσωμεν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἐνδύματά μας.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε τὴν ἐλπίδα μας εἰς τὸν Θεόν. Διότι ὁ Θεὸς ποὺ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι δυνατόν ποτέ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην του. Ἀφοῦ φροντίζει δι' ὅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πλέον ταπεινὰ καὶ δίδει τροφήν εἰς τὰ πτηνὰ, φύλλωμα καὶ ἄνθη ὡραῖα εἰς τὰ φυτὰ, θὰ φροντίσῃ πολὺ περισσότερο διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ περισσότερο ἀγαπητὸν πλάσμα εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ Θεία Πρόνοια παρακολουθεῖ καὶ ἐφοδιάζει αὐτὸν μὲ ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπασχολῇ τὸν νοῦν του κυρίως εἰς τὸ νὰ πράττῃ καλὰ ἔργα. Τότε θὰ ἔχη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

20. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ κατακρίσεως.
(Ματθ. Ζ' 1 - 6)

Ὁ Ἰησοῦς λέγει ἔπειτα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρατηροῦμεν ποῖα σφάλματα ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὰ κατακρίνωμεν. Εἶναι ἀνάγκη πρῶτα νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἰδικὰ μας σφάλματα καὶ νὰ τὰ διορθώσωμεν.

Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ θέλει βέβαια ἐργασίαν, κόπους καὶ χρόνον. Ἀλλ' ὅταν κάμνωμεν αὐτὴν τὴν προσπάθειαν, δὲν ἔχομεν τότε τὸν καιρὸν νὰ προσέξωμεν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς κατακρίνωμεν δι' αὐτά.

Καὶ ἂν αὐτὸ πρέπει καθένας νὰ τὸ κάμνῃ, πολὺ περισσότερο ὀφείλει νὰ τὸ κάμνῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλα καὶ σοβαρὰ σφάλματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὰ μὲν ἰδικὰ του σφάλματα δὲν τὰ διορθώνει, βλέπει ὅμως τὰ μικρὰ σφάλματα, ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ τὰ κατακρίνει. Τότε βέβαια ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ γίνεται καταγέλαστος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

21. Ὁ Ἰησοῦς λέγει πῶς πρέπει νὰ ζητῶμεν τὰ ἀγαθὰ.
(*Ματθ. Ζ' 7-12*)

Ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ διστάζουν καθόλου νὰ ζητοῦν ἐκεῖνο τὸ ἀγαθόν, τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀνάγκην. Διότι ἀσφαλῶς θὰ τὸ λάβουν.

Λέγει μάλιστα, ὅτι πρέπει νὰ τὸ ζητοῦν μὲ μεγάλην ἐπιμονήν.

Καὶ προσθέτει, ὅτι ὁ Θεός, ὡς πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ εὐχαρίστως νὰ ἱκανοποιῇ τὰς δικαίας ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως δὲν ὑπάρχει κανένας πατέρας ποὺ ἂν τοῦ ζητήσῃ ὁ υἱὸς του ἄρτον, θὰ τοῦ δώσῃ πέτραν καὶ ἂν τοῦ ζητήσῃ ἰχθύν, θὰ τοῦ δώσῃ ὄφιν.

Διὰ ταῦτα λοιπόν, χωρὶς κανένα δισταγμὸν ἀλλὰ μὲ ἐμπιστοσύνην πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅ,τι τοὺς εἶναι ἀναγκαῖον.

22. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.
(*Ματθ. Ζ' 13-20*)

Ὁ Ἰησοῦς λέγει, ὅτι τὸ νὰ πράττῃ κανεὶς τὸ καλόν, εἶναι ἔργον δύσκολον καὶ ὁμοιάζει ὅπως νὰ εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ μίαν στενὴν πύλην εἰς ἓνα δρόμον δύσκολον, ἀνώμαλον καὶ ἀνηφορικόν. Τὸ νὰ πράττῃ δὲ ἀντιστρόφως τὸ κακόν, εἶναι ἔργον εὐκόλον καὶ ὁμοιάζει ὅπως νὰ εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ μίαν μεγάλην πύλην εἰς ἓνα δρόμον πλατύν, εὐρύχωρον, εὐθύν καὶ ὁμαλόν.

Εἶναι δὲ φυσικόν εἰς μὲν τὸν δύσκολον δρόμον νὰ περιπατοῦν ὀλίγοι ἄνθρωποι, ἐνῶ εἰς τὸν εὐκόλον πολλοί. Ἐν τούτοις ὁ δύσκολος δρόμος εἶναι προτιμότερος. Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ δι' αὐτοῦ φθάνει κανεὶς εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν, εἰς τὴν εὐτυχίαν τὴν παντοτεινήν· ἐνῶ ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν δρό-

μον τῆς κακίας, φθάνει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ εἰς τὴν αἰώνιον τιμωρίαν.

23. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων.

(Ματθ. Ζ' 21 - 23)

Ὁ Σωτὴρ ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς, ποῦ ἔχουν οἱ λόγοι ἀπὸ τὰ ἔργα.

Τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, λέγει ὁ Σωτὴρ, θὰ κληρονομήσουν ὄχι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἀρκοῦνται μόνον εἰς λόγους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κάμνουν καλὰ ἔργα. Διότι τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς λόγους εἶναι εὐκόλον, ἐνῶ τὸ νὰ πράττῃ ἀγαθὰ ἔργα εἶναι δύσκολον.

Οἱ πραγματικῶς δὲ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι θὰ φανοῦν ἀπὸ τὰ καλὰ τῶν ἔργα.

24. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως.

(Ματθ. Ζ' 24 - 27)

Ὁ Ἰησοῦς τέλος ὁμιλεῖ περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως, ποῦ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκεῖνον ποῦ ἔχει σταθερὰν πίστιν, ὁ Χριστὸς τὸν παρομοιάζει μὲ ἕνα ἄνθρωπον φρόνιμον, ποῦ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, δηλαδὴ εἰς στερεὰ θεμέλια.

Καὶ ὅπως τὴν οἰκίαν αὐτὴν δὲν ἤμποροῦν νὰ βλάψουν ἄνεμοι, βροχαὶ καὶ ποταμοί, ἔτσι καὶ τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἤμποροῦν νὰ κλονίσουν οὔτε αἱ κακαὶ συμβουλαὶ τῶν ἄλλων, οὔτε αἱ ἰδικαὶ του στενοχωρία.

Ἐκεῖνος δὲ ποῦ δὲν ἔχει σταθερὰν πίστιν, παρομοιάζεται μὲ ἄνθρωπον ἀνόητον, ποῦ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν ἄμμον. Καὶ ὅπως ἡ οἰκία αὕτη θὰ κρημισθῇ, μόλις φυσήσουν σφοδροὶ ἄνεμοι ἢ πέσουν μεγάλαι βροχαί, ἔτσι καὶ ἡ πίστις του θὰ κλονισθῇ, θὰ χαθῇ, μόλις ἀκούσῃ κακὰς συμβουλὰς ἢ τὸν εὔρουν διάφορα δυστυχήματα.

25. Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία.

(*Ματθ. Ζ' 28 - 29*)

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκροατάς του.

Δὲν ὠμίλησε ξηρῶς καὶ τυπικῶς, ὅπως συνήθως ὠμίλουν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἔδιδε ζωὴν εἰς τοὺς λόγους του, ὡς ἄνθρωπος ἔχων ἐξουσίαν.

Ὅλοι δὲ ἔλεγον, ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσαν τοιαύτην διδασκαλίαν.

26. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

(*Ματθ. ΙΓ' 1 - 23, Λουκ. Η' 4 - 15, Μαρκ. Δ' 1 - 21*)

Μίαν ἡμέραν ὁ Σωτὴρ εἶπε πρὸς τὸν λαὸν τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

Ἐνας γεωργὸς ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν του, διὰ νὰ σπείρη. Καὶ καθὼς ἔσπειρεν, ἄλλος μὲν σπóρος ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον καὶ τὰ πτηνὰ ἔφαγον αὐτόν· ἄλλος ἔπεσεν εἰς μέρος πετρῶδες καὶ ἐρρίζωσε μὲν εἰς τὸ ὀλίγον χῶμα, ἀλλὰ ταχέως ἐξηράνθη καὶ ἐχάθη· ἄλλος ἔπεσεν εἰς μέρος, ὅπου ὑπῆρχον καὶ ἄκανθα, ποὺ ἐβλάστησαν μαζί του καὶ τὸν ἐπνίξαν.

Ὁ σπóρος δέ, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὸ εὐφορον ἔδαφος, ἐβλάστησεν, ηὔξηθη καὶ ἐκαρποφόρησε πολὺ, ὥστε ἄλλος μὲν νὰ δώσῃ τριακονταπλάσια, ἄλλος ἐξηκονταπλάσια καὶ ἄλλος ἑκατονταπλάσια.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν, ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητάς του, διὰ νὰ ἐξηγήσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν λαόν, ὅτι γεωργὸς μὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀγρὸς εἶναι οἱ ἀκροαταὶ του καὶ σπóρος ἡ διδασκαλία του.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται καθόλου τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁμοιάζουν πρὸς τὸν δρόμον, ὅπου ὁ σπóρος ἔπεσε καὶ ἦλθον τὰ πτηνὰ καὶ τὸν ἔφαγον.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν, δέχονται μὲν αὐτήν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν λησμονήσουν μετ' ὀλίγον, ὁμοιάζουν

πρός τὸ ἔδαφος τὸ πετρώδες, ὅπου ὁ σπόρος φυτρώνει, ἀλλὰ ξηραίνεται ἀμέσως.

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πάλιν, οἱ ὅποιοι διέρχονται τὴν ζωὴν των μεταξύ πονηρῶν καὶ κακῶν συντρόφων, ὁμοιάζουν μὲ τὸν σπόρον, ποῦ ἐβλάστησε μαζί μὲ τὰς ἀκάνθας. Καθὼς δὲ ὁ σπόρος αὐτὸς πνίγεται ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι ἐμποδίζονται ἀπὸ τοὺς κακοὺς φίλους νὰ γίνουν ἐνάρετοι.

Τέλος οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ὁμοιάζουν μὲ τὴν εὐφορον γῆν. Ὅπως δηλαδὴ εἰς τὴν καλὴν γῆν ὁ σπόρος καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ συντελεῖ, ὥστε ὄχι μόνον αὐτοὶ ὠφελοῦνται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελοῦν.

27. Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων.

(*Ματθ. ΙΓ' 24-30*)

Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρὸς ἓνα γεωργόν, ὁ ὅποιος ἐπήγεν εἰς τὸν ἀγρόν του καὶ ἔσπειρε καθαρὸν σπόρον. Τὴν νύκτα ὅμως ἐπήγαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ γεωργοῦ καὶ ἔσπειραν εἰς τὸν ἀγρόν τοῦ ζιζάνια.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς βλαστήσεως, ἐφύτρωσαν μαζί ὁ σίτος καὶ τὰ ζιζάνια, τὰ ὅποια, ἀφοῦ ἠυξήθησαν ἀρκετά, ἤρχισαν νὰ διακρίνονται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ γεωργοῦ, ὅταν εἶδον αὐτά, ἀνήγγειλαν τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπον:

— «Θέλεις νὰ ἐκριζώσωμεν τὰ ζιζάνια ;»

Ὁ κύριος ὅμως τοῦ ἀγροῦ ἀπεκρίθη:

— «Ὁχι, διότι ἠμπορεῖ μὲ τὰ ζιζάνια νὰ ἐκριζώσετε καὶ τὸν σίτον. Ἀφήσατέ τα καὶ ἄς αὐξάνουν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, θὰ παραγγείλω εἰς τοὺς θεριστάς νὰ συλλέξουν πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ κατόπιν τὸν σίτον. Καὶ ἐκεῖνα μὲν νὰ τὰ καύσουν, τὸν δὲ σίτον νὰ συναθροίσουν εἰς τὴν σιταποθήκην».

Ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Σωτὴρ, τὴν ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητάς του ὡς ἐξῆς:

— «Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅταν διδάσκῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὁμοιάζει πρὸς γεωργόν, ποῦ σπείρει καλὸν σπόρον.

»Ὁ ἐχθρὸς τοῦ γεωργοῦ, ποὺ σπεῖρει τὰ ζιζάνια, εἶναι ὁ πονηρὸς δαίμων, ὁ ὁποῖος βάλλει εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀπιστίαν καὶ κάθε κακὸν διαλογισμόν.

»Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἐποτίσθησαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ οἱ πονηροὶ ποὺ ἀκούουν μόνον εἰς τὸ κακόν, θὰ χωρισθοῦν τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Κυρίου.

»Καὶ οἱ μὲν κακοὶ θὰ ριφθοῦν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν, οἱ δὲ δίκαιοι θὰ διαφυλαχθοῦν».

28. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
(*Ματθ. ΙΓ' 44-52*)

Ὁ Ἰησοῦς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο εἰς τοὺς πιστοὺς, παρωμοίαζε κατὰ διαφόρους τρόπους. Τοῦτο τὸ βλέπομεν εἰς τὰς ἀκολούθους παραβολάς :

29. Ὁ κερυμμένος θησαυρός.
(*Ματθ. ΙΓ' 44*)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κρυμμένος εἰς ἓνα ἀγρόν.

Κάποτε ἓνας ἄνθρωπος τὸν ἀνακαλύπτει καὶ δὲν τὸ φανερῶνει εἰς κανένα, ἀλλὰ τρέχει γεμάτος χαρὰν καὶ πωλεῖ ὅλα ὅσα ἔχει καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρόν ἐκεῖνον.

30. Ὁ πολύτιμος μαργαρίτης.
(*Ματθ. ΙΓ' 45-46*)

Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὁμοία μὲ ἄνθρωπον ἔμπορον, ποὺ ζητεῖ καλοὺς μαργαρίτας.

Ὁ ἔμπορος αὐτὸς μόλις εὐρήκεν ἓνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἔτρεξε καὶ ἐπώλησεν ὅ,τι εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

31. Ἡ παραβολὴ τῆς σαγήνης.

(Ματθ. ΙΓ' 47-51)

Πάλιν ὁμοία εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ δίκτυον (σαγήνην), τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγέμισεν ἀπὸ κάθε εἶδος ἰχθύων. Ἀφοῦ τὸ ἔσυραν εἰς τὴν παραλίαν, ἐκάθισαν καὶ ἐδιάλεξαν τοὺς καλοὺς, τοὺς ὁποίους ἔρριψαν εἰς τὰ κοφίνια καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐπέταξαν.

Ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Οἱ ἄγγελοι θὰ χωρίσουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοὺς δικαίους. Καὶ τοὺς μὲν δικαίους θὰ τοποθετήσουν εἰς τὸν παράδεισον, τοὺς δὲ πονηροὺς θὰ ρίψουν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

Κατόπιν δὲ προσθέτει :

«Ὅσοι ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν μου περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ τὴν ἐννοοῦν, ὁμοιάζουν μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἓνα θησαυρὸν ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα χωρίζει εἰς νέα καὶ εἰς παλαιά».

32. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ βασιλέως

καὶ τοῦ πονηροῦ δούλου.

Διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὁ Ἰησοῦς εἶπε καὶ ἄλλας παραβολάς.

Μία ἀπὸ αὐτάς εἶναι καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πονηροῦ δούλου.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει, λέγει ὁ Ἰησοῦς, μὲ ἓνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του.

Ὅταν ἤρχισε λοιπὸν νὰ λογαριάζεται, παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν εἷς δοῦλος, ὁ ὁποῖος τοῦ χρεωστοῦσε δέκα χιλιάδας τάλαντα, δηλαδὴ ἓνα πάρα πολὺ μεγάλο χρηματικὸν ποσόν.

Ὁ δοῦλος αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ δάνειον αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς, σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιωμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ τὸν νόμον, διέταξε νὰ πωληθῇ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, καθὼς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε, διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Τότε ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του καὶ τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— «Κύριε, ἔχε ὑπομονὴν καὶ μὴ μὲ καταστρέψῃς. Θὰ τὰ ἐπιστρέψω ὅλα ὅσα ὀφείλω, ἂν μοῦ δώσῃς καιρὸν».

Ὁ κύριος ἐλυπήθη τότε τὸν δοῦλον αὐτὸν καὶ ὄχι μόνον τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐχάρισε τὰ ὀφειλόμενα.

Αὐτὸς ὅμως, ἀφοῦ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον, ἐπῆγεν ἀμέσως καὶ εὐρίσκει ἓνα συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ ὀφείλειν ἑκατὸν δηνάρια, δηλαδὴ ἓνα ἀσήμαντον χρηματικὸν ποσόν.

Τὸν ἔπιασεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν λαϊμὸν καὶ τοῦ λέγει :

— «Δώσε μου ὅσα μοῦ χρεωστεῖς».

Ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— «Λυπήσου με, ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω.»

Ὁ ἄλλος ὅμως δοῦλος δὲν τὸν ἐλυπήθη, ἀλλὰ τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν ἐκλείσεν ἐκεῖ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὅταν εἶδον αὐτὰ ποῦ ἔγιναν οἱ ἄλλοι δοῦλοι, ἐλυπήθησαν πάρα πολύ. Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ τὰ ἀνέφεραν εἰς τὸν κύριόν των.

Τότε ὁ κύριος ἐκάλεσε τὸν πρῶτον δοῦλον καὶ τοῦ λέγει :

— «Δοῦλε πονηρέ, ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ὅλον τὸ χρέος, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες. Δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῆς τὸν συνάδελφόν σου, καθὼς σὲ ἐλυπήθην καὶ ἐγώ ;»

Γεμάτος ὀργὴν λοιπὸν ὁ κύριος παρέδωσε τὸν κακὸν δοῦλον νὰ τιμωρηθῆ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν αὐτὴν, λέγει εἰς τὸ τέλος ὁ Ἰησοῦς :

— «Ἔτσι ὁ πατὴρ μου ὁ ἐπουράνιος θὰ κάμῃ εἰς σᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρήσετε μὲ τὴν καρδίαν σας ὁ καθένας τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων».

33. Ἡ παραβολὴ τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τῆς ζύμης.

(*Ματθ. ΙΓ' 31-33*)

Μὲ μίαν ἄλλην παραβολὴν ὁ Σωτὴρ παρομοιάζει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς κόκκον σινάπεως. Οὗτος εἶναι μικρότατος

σπόρος. "Όταν όμως βλαστήση και αύξηθῆ, γίνεται μεγάλο δένδρον, εις τούς κλάδους τοῦ ὁποίου ἔρχονται και κάμνουν τὰς φωλεάς των τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ και εὕρισκει ὀλίγους ὀπαδοὺς. Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ ἐξαπλοῦται, μέχρις ὅτου ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀνθρώπων γίνουιν Χριστιανοί.

Ὁμοιάζει ἐπίσης ἡ βασιλεία τοῦ Κυρίου πρὸς ζύμην, ἡ ὁποία εἶναι μία μικρὰ ποσότης ἀπὸ ἄλευρον και ὕδωρ. "Όταν ὅμως ἀναμειχθῆ με πολὺ ἄλευρον, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ ὅλον τὸ ἄλευρον εἰς ζύμην.

"Ἐτσι θὰ εἰσχωρήσῃ και ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος μέσα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων και θέλει μεταβάλλει εἰς χριστιανοὺς ὅλους τούς ἀνθρώπους.

34. Ἡ παραβολὴ τοῦ βασιλικοῦ γάμου.

(*Ματθ. ΚΒ' 1-14*)

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει με ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τούς γάμους τοῦ υἱοῦ του και ἔστειλε τούς ὑπηρέτας του, διὰ νὰ καλέσουν διαφόρους ἀνθρώπους. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν και ἐδικαιολογοῦντο, ὅτι δῆθεν εἶχον διαφόρους ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι τούς ἠμπόδιζον.

Μερικοὶ μάλιστα ἔδειξαν και κακὴν συμπεριφορὰν και ὕβρισαν τούς ὑπηρέτας τοῦ βασιλέως. "Ἄλλοι δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον και νὰ φονεύσουν μάλιστα αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη φοβερὰ και ἔστειλεν ὀπλοφόρους του, με τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσουν τούς ὕβριστὰς και τούς φονεῖς και νὰ καύσουν τὰς οἰκίας των. "Ἐπειτα δὲ διέταξε τούς ὑπηρέτας του νὰ ἐξέλθουν και νὰ καλέσουν ὅσους συναντήσουν εἰς τούς δρόμους τῆς πόλεως.

Οἱ ὑπηρέται ἐξῆλθον και ἐκάλεσαν ὅσους συνήντησαν, χωρὶς διάκρισιν, καλοὺς και κακοὺς, και ἡ αἴθουσα τοῦ παλατίου ἐγένευσεν ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς τότε εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς προσκεκλημένους. Τότε βλέπει ἓνα ἀπὸ αὐτούς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόρει ἔνδυμα γάμου, καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— «Φίλε», τοῦ λέγει, «πῶς εἰσηλθες ἐδῶ χωρὶς ἔνδυμα γάμου;»

Καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ διώξουν αὐτὸν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ τὸν ρίψουν ἔξω.

Μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς διδάσκει, ὅτι ὁ Θεός, πρὸς χάριν τοῦ μονογενοῦς τοῦ υἱοῦ, ἐκάλεσεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς οὐρανόου βασιλείας πρῶτον τοὺς Ἰσραηλίτας. Αὐτοὶ ὅμως ὄχι μόνον ἠδιαφόρησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ ὕβρισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τότε ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀπέστειλε δὲ τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, διὰ νὰ καλέσουν εἰς τὴν χαρὰν τῆς οὐρανόου βασιλείας ὅλους χωρὶς διάκρισιν.

Ἄν ὅμως κανεὶς ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀληθινὴν πίστιν, τοῦτον ὁ Θεὸς τὸν διώχνει καὶ τὸν ρίπτει ἔξω, εἰς τὸ σκότος τῆς κολάσεως.

35. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος.

(*Ματθ. Κ' 1-16*)

Ἄλλην μενάλην παραβολὴν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου παρομοιάζεται αὕτη μὲ ἄνθρωπον κτηματίαν.

Ὁ κτηματίας αὐτὸς ἐξῆλθε πρωὶ καὶ ἐμίσθωσεν ἐργάτας, διὰ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸν ἀμπελῶνα του. Συνεφώνησεν αὐτοὺς πρὸς ἓν δηνάριον τὴν ἡμέραν καὶ τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα.

Ἀργότερον ἐξῆλθε πάλιν καὶ εὗρήκεν ἄλλους ἐργάτας ἀργοὺς καὶ τοὺς λέγει :

— «Πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου καὶ θὰ σᾶς πληρώσω ὅ,τι εἶναι δίκαιον».

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἐτελειώσεν ἡ ἐργασία, ἦλθον ὅλοι οἱ ἐργάται, διὰ νὰ πληρωθοῦν. Ἦρχισε δὲ ὁ κύριος νὰ πληρώνῃ πρῶτα ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει τελευταίους τὸ ἀπόγευμα. Ἔδωσε δὲ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ ἓν δηνάριον.

Κατόπιν ἐπλήρωσε τοὺς ἄλλους μὲ ἓν πάλιν δηνάριον καὶ τοιουτοτρόπως ἔδωκεν εἰς ὅλους τὴν ἰδίαν πληρωμὴν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ πόσας ὥρας εἰργάσθησαν οἱ μὲν καὶ οἱ δέ.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχον ἐργασθῆ ἀπὸ τὸ πρῶν, ὅταν εἶδον, ὅτι οἱ τελευταῖοι ἐλάμβανον ἓν δηνάριον, ἐπερίμεναν, ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐλάμβανον περισσότερα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔλαβον, παρεπονοῦντο καὶ ἐγόγγυζον ἐναντίον τοῦ οἰκοδεσπότη. Οὗτος δέ, ὅταν ἤκουσε τὰ παράπονά των, εἶπε :

— «Φίλοι μου, δὲν σὰς ἠδίκησα. Ὅ,τι σὰς συνεφώνησα, ἐλάβετε. Ἐὰν θέλω νὰ δώσω καὶ εἰς τοὺς τελευταίους ἀπὸ ἓν δηνάριον, ὅπως ἐπήρατε καὶ σεῖς, δὲν ἔχω δικαίωμα ;»

Ἡθέλησε δὲ ὁ Σωτὴρ μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν νὰ διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι τόσον ἐκεῖνοι ποὺ ἐγίναν πρῶτοι χριστιανοί, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐγίναν ἀργά, ἐξ ἴσου θὰ εἶναι δεκτοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

36. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

(Λουκ. Ι' 25-37)

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἰησοῦν ἓνας νομικός, δηλαδὴ ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώριζε τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ λέγει εἰς αὐτὸν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ :

— «Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν ;»

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

— «Τί γράφει ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως ;»

»Σὺ ποὺ γνωρίζεις περὶ αὐτοῦ, τί ἐννοεῖς, ὅταν τὸν ἀναγινώσκῃς ;»

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— «Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν πλησίον μας καθὼς τὸν ἑαυτὸν μας».

Ἦσους τότε τοῦ λέγει :

— «Ὅρθως ἀπεκρίθης. Κάμε αὐτὰ καὶ θὰ κληρονομήσης τὴν αἰώνιον ζωὴν».

Ἦ νομικὸς ὅμως ἐπέμενε καὶ πάλιν καὶ ἠρώτησε :

Ἦ καλὸς Σαμαρεῖτης.

— «Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον ; »

Ἦσους τότε, ἀντὶ ἀπαντήσεως, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

«Ἐνας Ἰουδαῖος μετέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχώ. Εἰς τὸν δρόμον τὸν συνέλαβον λησταί, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ τοῦ ἀφήρσαν ὅ,τι ἔφερε μαζί του, τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένον καὶ ἔφυγαν.

»Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας ἱερεὺς.

»Αὐτός, ἂν καὶ εἶδε τὸν δυστυχῆ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, δὲν ἐνδιεφέρθη καθόλου, ἀλλ' ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρόμον του.

»Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐπέρασεν ἕνας λευίτης καὶ ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον μὲ τὸν ἱερέα.

»Κατόπιν ἐφάνη νὰ ἔρχεται ἕνας Σαμαρείτης. Οὗτος καθὼς εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἀμέσως κατέβη ἀπὸ τὸ ζῶον του καὶ ἤρ-
χισε νὰ περιποιῆται αὐτόν. Δὲν ἐξήτασεν ἂν ὁ πληγωμένος ἦτο Ἰουδαῖος, δηλαδὴ ἐχθρὸς του, ἀλλ' ἐλυπήθη αὐτὸν ὡς ἕνα ἄν-
θρωπον, πὺ εἶχε κακοπαθήσει.

»Ἀφοῦ λοιπὸν ἔδесе τὰ τραύματά του, τὸν ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς ἕνα πανδοχεῖον.

»Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάλεσε τὸν πανδοχέα, τοῦ ἔδωσε δύο δηνάρια καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιποιηθῇ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅ,τι δαπανήσῃ ἀκόμη, θὰ τὰ πληρώσῃ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ.

»Ἐπειτα ἀνεχώρησεν ὁ Σαμαρείτης».

Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς ἠρώ-
τησε τὸν νομικόν.

— «Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται, ὅτι ἐδείχθη πλησίον εἰς τὸν πληγωμένον;»

Ὁ νομικὸς ἀπεκρίθη, ὅτι ἐκεῖνος πὺ τὸν ἐπεριποιήθη.

Τότε εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς :

— «Λοιπὸν καὶ σὺ ὁμοίως κάθε ἄνθρωπον νὰ θεωρῆς ὡς πλησίον σου».

37. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

(Λουκ. IB' 13 - 21)

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ λαοῦ καὶ ἐδίδασκεν ὅπως συνήθως.

Εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπω-
σιν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὴν δικαιοσύνην. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖνος εἶχε μίαν κληρονο-
μικὴν διαφορὰν μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἐζήτηι τὴν μεσολάβησιν τοῦ Χριστοῦ, θὰ εὕρισκε τὸ δίκαιόν του.

Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μαινεύσῃ εἰς τὸν ἀδελφὸν του, ὥστε νὰ γίνῃ δικαία διανομὴ τῆς κληρονομίας.

Ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι αὐτὸ ποῦ τοῦ ἐζήτει, ἦτο μία ἀτομικὴ του ὑπόθεσις, ἄσχετος ὀλωσδιόλου μὲ τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἀπεκρίθη:

— «Ἄνθρωπέ μου, ποῖος μὲ διώρισε δικαστὴν, ὥστε νὰ λύω τὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων;»

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἤρχισε νὰ συμβουλευῆ τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέχουν καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν τὴν πλεονεξίαν νὰ καταλαμβάνῃ τὰς ψυχὰς των.

— «Δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν τὰ μεγάλα πλούτη», ἔλεγε, «διότι ὁ ἄνθρωπος ὅσα πολλὰ χρήματα καὶ ἂν ἔχῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μακρύνῃ τὴν ζωὴν του».

Καὶ διὰ νὰ κάμῃ ζωηροτέραν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν:

«Ἐνὸς πλουσίου ἀνθρώπου τὰ κτήματα εἶχον μεγάλην εὐφορίαν καὶ ἔδωσαν πολλὰ εἰσοδήματα. Τότε ἐσυλλογίσθη:

»Τί νὰ κάμω; αἱ ἀποθήκαι μου δὲν χωροῦν πλέον. Ποῦ θὰ συνάξω τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐσοδείαν μου;»

»Ἀφοῦ ἠγρύπνησε καὶ ἐβασάνισε τὸν νοῦν του, τέλος ἀπέφασινεν.

»Ἴδου τί θὰ κάμω», εἶπε: «θὰ κρημνίσω τὰς ἀποθήκας μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλας μεγαλυτέρας. Ἐκεῖ θὰ συνάξω ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου καὶ θὰ εἶπω τότε εἰς τὴν ψυχὴν μου:

»Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια σοῦ φθάνουν νὰ ζῆσῃς πολλὰ ἔτη. Ἀναπαύσου λοιπὸν, τρῶγε, πίνε καὶ εὐφραίνου».

»Ὁ Θεὸς τότε λέγει πρὸς τὸν πλούσιον:

— «Ἀνόητε, αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ ἀποθάνῃς καὶ ὅσα ἔχεις ἐτοιμάσει εἰς ποῖον θὰ ἀνήκουν;»

»Ἐτσι παθαίνου», προσέθεσεν ὁ Σωτὴρ, «ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ θεσσαυρίζουν θεσσαυροὺς ὑλικοὺς διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν των καὶ δὲν σκέπτονται καθόλου διὰ τὸν ψυχικὸν των πλοῦτον».

38. *Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.*
(Λουκ. ΙΕ' ΙΙ - 32)

Διὰ τὴν διδασκαλίαν ὁ Σωτὴρ πόσον ὁ Θεὸς εἶναι φιλεύσπλαγχνος καὶ συγχωρεῖ ἐκείνους ποὺ μετανοοῦν, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν:

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ὁ νεώτερος ἀπὸ αὐτοῦ ἐζήτησε μίαν ἡμέραν τὸ μεριδίον του ἀπὸ τὴν περιουσίαν. Ὁ πατὴρ ἐδέχθη καὶ διεμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς.

»Κατόπιν ὁ νεώτερος, ἀφοῦ παρέλαβεν ὅ,τι τοῦ ἀνῆκεν, ἀνεχώρησε. Μετέβη δὲ εἰς μίαν χώραν μακρινήν, ὅπου ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀσωτίαν καὶ ἐσπατάλησεν ὅλα του τὰ χρήματα.

»Ἐπειτα, διὰ τὴν ζήσιν, κατήντησε νὰ γίνῃ δοῦλος εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλεν εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ βόσκη χοίρους. Ἐκεῖ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ χοῖροι.

»Μίαν ἡμέραν, καθὼς ἐσκέπτετο τὴν ἀθλίαν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε φθάσει, ἤλθεν ἑξαφνα εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ἐσυλλογίσθη τὴν ζωὴν, ποὺ εἶχεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του καὶ λέγει:

— «Οἱ ὑπηρέται τοῦ πατρὸς μου χορταίνουσι τὸν ἄρτον καὶ περισσεύει εἰς αὐτούς. Ἐγὼ δὲ ἐδῶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ ἐπιστρέψω. Θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς μου καὶ θὰ εἶπω εἰς αὐτόν: «Πατέρα ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐσένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Πάρε με, λοιπόν, ὡς ὑπηρέτην σου».

»Μόλις ἔκαμε τὴν σκέψιν αὐτήν, ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πατέρα του.

»Ὁ πατέρας του, μόλις εἶδεν αὐτὸν ἀπὸ μακρὰν νὰ ἔρχεται, ἔσπευσε νὰ τὸν δεχθῆ μετὰ μεγάλην χαράν. Τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν κατεφίλει.

»Ἐνῶ δὲ ὁ μετανοημένος υἱὸς ἔλεγε: «Πατέρα, ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι υἱὸς σου», ὁ πατὴρ ἐφώνασεν εἰς τοὺς δούλους του:

— «Φέρετε τὴν καλύτεραν στολὴν καὶ ἐνδύσατε αὐτόν. Βάλετε εἰς τοὺς πόδας του καινουργῆ ὑποδήματα καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ δακτυλίδι. Σφάζατε δὲ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, διὰ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ εὐχαριστηθῶμεν. Διότι ὁ υἱός μου οὗτος νεκρὸς ἦτο καὶ ἀνεστήθη, χαμένος ἦτο καὶ εὐρέθη».

»Καὶ ἔγιναν ὅλα, καθὼς διέταξεν. Ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ διασκεδάζουν.

»Ὁ μεγαλύτερος υἱός, ὁ ὁποῖος ἔλειπεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς, τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον.

»Καθὼς ἤρχετο, ἤκουσεν ἀπὸ μακρὰν τὸν εὐθυμον θόρυβον ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τὰ χορευτικὰ ἄσματα. Ἄφου δὲ ἐπλησίασε καὶ ἔμαθεν ἀπὸ ἓνα δοῦλον τὰ ὅσα συνέβησαν, δυσηρεστήθη καὶ δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

»Τότε ὁ πατὴρ του ἐξῆλθε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκεῖνος δὲ παρεπονέθη εἰς τὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέγει:

— «Ἴδου ἐγὼ σὲ δουλεύω τόσα ἔτη μὲ ὑπακοὴν καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἓνα ἐρίφιον, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ υἱός σου αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του εἰς διασκεδάσεις, ἐθυσιάσες πρὸς χάριν του καὶ αὐτὸν τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν!»

»Τότε ὁ πατὴρ του εἶπε:

— «Τέκνον μου, ἀδίκως παραπονεῖσαι. Σὺ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου καὶ ὀλόκληρος ἡ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει. Καὶ σὺ λοιπὸν ὀφείλεις νὰ χαρῆς, διότι ὁ ἀδελφός σου ἦτο νεκρὸς καὶ ἀνέζησε καὶ ἦτο χαμένος καὶ εὐρέθη».

Μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ὁ Σωτὴρ παρουσιάζει καθαρῶτατα καὶ ζωηρότατα τὴν μεγάλην σημασίαν, ποῦ ἔχει εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἡ μετάνοια. Διδάσκει ἐπίσης διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης τὰ ἀκόλουθα: «Ὅτι ὅπως ἓνας πατέρας ἐξασφαλίζει μέσα εἰς τὸν οἶκον του κάθε εὐτυχίαν εἰς τοὺς υἱούς του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἐξασφαλίζει ἐκείνους, ποῦ μένουν πλησίον του, δηλ. ποῦ φυλάττουν τὰς ἐντολάς του.

Ἔτσι ὅπως ἓνας ἀγαθὸς πατὴρ δὲν δυσκολεύεται νὰ δώσῃ

εις τούς υιούς του τὰ μερίδιά των ἐκ τῆς περιουσίας του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς δίδει εὐχαρίστως διάφορα προτερήματα καὶ καλὰς ιδιότητας εἰς τούς ἀνθρώπους. Καὶ ἀκόμη ἀφήνει αὐτοὺς ἐλευθέρους νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν προτερημάτων αὐτῶν εἰς τὸν βίον των.

Ὅτι, ὅπως ἕνας ἄσωτος σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν του καὶ κατανατᾷ εἰς μεγάλην ἀθλιότητα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ποὺ δὲν κάμνει χρῆσιν τῶν προτερημάτων του, ἀλλὰ ἀφήνεται νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὑποφέρει καὶ πάσχει ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς.

Τέλος, ὅπως ὁ πατήρ δέχεται μὲ μεγάλην χαρὰν τὸν υἱόν του, ποὺ ἐπιστρέφει μετανοημένος, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποὺ μετανοοῦν εἰλικρινῶς.

39. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου.

(Λουκ. ΙΕ' 3 - 7)

Ἔλεγε πάλιν ὁ Ἰησοῦς :

«Ποῖος ἄνθρωπος ἀπὸ σᾶς, ἐὰν ἔχη ἑκατὸν πρόβατα καὶ χάσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτά, δὲν ἀφήνει τὰ ἐνενήντα ἐννέα ἔρημα καὶ πηγαίνει καὶ ψάχνει διὰ τὸ πρόβατον, ποὺ ἐχάθη, ἕως νὰ τὸ εὔρῃ; Καὶ ὅταν τὸ εὔρῃ, τὸ βάζει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ γεμάτος χαρὰν· καὶ ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον του, προσκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας καὶ λέγει πρὸς αὐτούς :

— «Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μαζί μου, διότι εὔρηκα τὸ πρόβατον, ποὺ εἶχα χάσει».

»Λοιπὸν σᾶς λέγω», ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι τοιαύτη χαρὰ γίνεται εἰς τὸν οὐρανὸν δι' ἓνα ἁμαρτωλόν, ποὺ μετανοεῖ, παρὰ δι' ἐνενήντα ἐννέα δικαίους, ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκην μετανοίας».

40. Ἡ παραβολὴ τῆς δραχμῆς ποὺ ἐχάθη.

(Λουκ. ΙΕ' 8 - 10)

Συνεχίζων ὁ Ἰησοῦς, μετὰ τὴν προηγουμένην παραβολήν, εἶπε πάλιν :

«Καὶ ποία γυναίκα, ποὺ εἶχε δέκα δραχμὰς καὶ ἔχασε μίαν, δὲν ἀνάπτει τὸν λύχνον τῆς καὶ δὲν σαρώνει τὴν καλύβην τῆς καὶ δὲν ψάχνει προσεκτικὰ, ἕως οὗ τὴν εὔρη;

»Καὶ ἀφοῦ τὴν εὔρη, φωνάζει γεμάτῃ χαρὰν εἰς τὰς φίλας καὶ τοὺς γείτονας καὶ λέγει:

»Χαρήτε μαζί μου, διότι εὗρήκα τὴν δραχμὴν, ποὺ ἔχασα».

»Τοιαύτῃ χαρὰ γίνεται ἔμπρὸς εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ δι' ἓνα ἁμαρτωλόν, ποὺ μετανοεῖ».

41. Ἡ παραβολὴ τῆς μετανούσης ἁμαρτωλῆς.

(Λουκ. 37 - 48)

“Ὅσον περισσότερο ἁμαρτωλὸς εἶναι κανεῖς, τόσο περισσότερο χαίρει, ὅταν μετανοῇ καὶ σωθῇ καὶ τόσο περισσότερο ἀγαπᾷ τὸν Σωτῆρα.

Τοῦτο ἐφάνη μίαν ἡμέραν, ὅτε μία γυναίκα πολὺ ἁμαρτωλὴ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ποὺ ἔτυχε νὰ εὕρισκεται ὁ Ἰησοῦς. Ἔπενεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος καὶ τὰ δάκρυά τῆς κατέβρεχον αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐσπόγγιζε μὲ τὰ μαλλιά τῆς καὶ τοὺς ἤλειφε μὲ μύρον.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους εἶπε τότε:

— «Ξεύρει ἄραγε ὁ διδάσκαλος πόσον ἁμαρτωλὴ εἶναι αὐτή, ποὺ τὴν ἀφήνει νὰ τὸν ἐγγίξῃ;»

Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτόν:

— «Θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι νὰ μοῦ ἀποκριθῆς. Κάποιος εἶχε δαψέσει δύο ἄλλους, εἰς τὸν ἓνα πενήντα καὶ εἰς τὸν ἄλλον πεντακόσια δηνάρια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τὰ ἐχάρισε καὶ εἰς τοὺς δύο. Ποῖος θὰ ἀγαπήσῃ περισσότερο αὐτόν;»

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε:

— «Νομίζω, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο αὐτός, ποὺ τοῦ ἐχάρισε τὰ περισσότερα».

— «Ὅρθως ἀπεκρίθης» εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς. «Λοιπὸν καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ δεικνύει πρὸς ἐμὲ πολλὴν ἀγάπην, διότι πολλὰ ἁμαρτία τῆς συγχωροῦνται».

42. Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκάροπου συκῆς.

(Λουκ. ΙΓ' 6 - 10)

Κάποτε εἶπον εἰς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀπορίαν των, διατί πολλοὶ μὲν ἀμαρτωλοὶ τιμωροῦνται καὶ καταστρέφονται, ἄλλοι ὅμως ὄχι.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς περιμένει πάντοτε τὴν μετάνοιαν, πρὶν τιμωρήσῃ καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ ὁμοιάζουν μὲ μίαν συκῆν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάποιος εἰς τὸν ἀμπελῶνα του.

Ἦλθεν αὐτὸς καὶ ἐζήτησε καρπὸν ἀπὸ αὐτῆν, ἀλλὰ δὲν εὗρηκε. Τότε εἶπεν εἰς τὸν ἀμπελουργόν :

— «Νά τώρα, τρία ἔτη ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν εἰς τὴν συκῆν αὐτῆν καὶ δὲν εὐρίσκω. Κόψε τὴν λοιπόν, διότι κρατεῖ ἀχρηστον τὸ μέρος τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τρέφεται».

Ὁ δὲ ἀμπελουργὸς ἀπεκρίθη καὶ λέγει :

— «Κύριε, ἄφησέ τὴν καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος, νὰ σκάψω γύρω εἰς τὴν ρίζαν τῆς καὶ νὰ βάλω λίπασμα καὶ ἂν κάμη τότε καρπὸν, καλῶς, εἰδεμὴ νὰ τὴν κόψῃς ἔπειτα».

43. Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

(Λουκ. ΙΣΤ' 19 - 31)

Ἐξοῦσε κάποτε ἓνας πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πολυτελεῆ φορέματα καὶ κάθε ἡμέραν ἔτρωγε καὶ ἔπινεν εἰς πλουσίαν τράπεζαν καὶ ἠὺφραίνετο.

Ἐξοῦσε καὶ ἓνας πτωχός, ποὺ ὠνομάζετο Λάζαρος. Οὗτος ἤρχετο εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ πλουσίου καὶ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψιχία, ποὺ ἐπιπτον ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίου. Οἱ δὲ κύνες τὸν ἐτριγύριζον καὶ ἐγλιφον τὰς πληγὰς του. Ὁ Λάζαρος μὲ ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ἔφερε τὴν ἀθλίαν ζωὴν του, ἐνῶ ὁ πλούσιος δὲν κατεδέχετο νὰ ρίψῃ ἐπάνω του οὔτε ἓνα βλέμμα συμπαθείας.

Ἦλθεν ὅμως ἡ ὥρα, ποὺ ἀπέθανον καὶ οἱ δύο. Τὸν μὲν πτωχὸν ἔφεραν οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ πλούσιος ὅμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσπλαγχνίας του, ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἅδην.

Ἐνῶ δὲ ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Τότε ἀναφωνεῖ:

— «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον, διὰ νὰ βυθίσῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δροσίσῃ τὴν γλῶσσαν μου, διότι βασανίζομαι εἰς αὐτάς τὰς φλόγας».

Ὁ Ἀβραάμ ὅμως ἀπεκρίθη εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἶπε:

— «Τέκνον, ἐνθυμήσου, ὅτι σὺ εἶχες ὄλα τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸν βίον σου, ὁ δὲ Λάζαρος ὄλα τὰ κακὰ. Τώρα λοιπὸν αὐτὸς μὲν ἀπολαμβάνει, σὺ δὲ ὑποφέρεις.

»Ἐκτὸς τούτου ὅμως ὑπάρχει καὶ μέγα χάσμα, πὺ μᾶς χωρίζει, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ οὐδεμία συγκοινωνία μεταξὺ μας».

Τότε ὁ πλούσιος παρακαλεῖ τὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ λέγει:

— «Πάτερ Ἀβραάμ, τουλάχιστον ἄς εἰδοποιηθοῦν οἱ πέντε ἀδελφοί μου, πὺ ζοῦν εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἀλλάξουν ζωὴν, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου».

Ἀλλὰ πάλιν ἀποκρίνεται ὁ Ἀβραάμ καὶ λέγει:

— «Ἐχουν ἐκεῖνοι τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ τοὺς λόγους τῶν Προφητῶν. Ἄς ὑπακούσουν λοιπὸν εἰς αὐτούς».

Ὁ πλούσιος ὅμως ἐπιμένει:

— «Ὁχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἂν μεταβῇ κάποιος ἐκ τῶν νεκρῶν πρὸς αὐτούς, τότε μόνον θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ μετανοήσουν».

Ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ τέλος τοῦ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν:

— «Ἐὰν δὲν ἀκούσουν τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας, οὔτε ἐκεῖνον, πὺ θ' ἀναστηθῇ ἐκ τῶν νεκρῶν θὰ ἀκούσουν».

Ἀπὸ τὴν παραβολὴν αὐτὴν διδάσκεται κάθε χριστιανός, ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος καὶ νὰ γνωρίζῃ, ὅτι εἰς τὸν Ἄδην δὲν ὑπάρχει πλέον μετάνοια.

44. Ὁ ἀληθὴς πιστός.

(*Ματθ. ΚΑ' 28-31*)

Διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς ποῖος εἶναι ἀληθὴς πιστός, διότι ἐκτελεῖ πραγματικῶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν:

«Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ἦλθεν εἰς τὸν πρῶτον καὶ τοῦ λέγει:

— «Παιδί μου, πήγαινε σήμερα νά ἐργασθῆς εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου».

»Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— «Δὲν θέλω».

»Ὑστερον ὅμως μετενόησε καὶ ἐπήγε.

»Ἐπειτα ὁ πατήρ ἤλθεν εἰς τὸν δεύτερον υἱὸν του καὶ εἶπε καὶ εἰς αὐτὸν νά μεταβῆ εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Ἐκεῖνος δὲ μὲ προθυμίαν ἀπεκρίθη :

— «Πηγαίνω ἀμέσως».

»Δὲν ἐπήγεν ὅμως καθόλου.

»Λοιπὸν, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἔκαμε τὸ θέλημα τοῦ πατρός του ; βεβαίως ὁ πρῶτος.

»Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς χριστιανούς. Διότι πολλοὶ ἀκούουν τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τὴν ἀποκρούουν καὶ μένουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἕως ὅτου ἔρχεται ἡ ὥρα καὶ μετανοοῦν εἰλικρινῶς. Αὐτοὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

45. Ἡ παραβολὴ τῶν τάλαντων.

(*Ματθ. ΚΕ' 14-30*)

Ὁ Σωτὴρ ἠθέλησε νά διδάξῃ, ὅτι τὰς καλὰς ιδιότητας, τὰς ὁποίας ἔχει λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸν κάθε ἄνθρωπος, πρέπει νά τὰς καλλιεργῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.

Πρὸς τοῦτο εἶπε τὴν κατωτέρω παραβολὴν :

«Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νά ἀναχωρήσῃ, ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν του. Ἐδωκεν εἰς ἄλλον μὲν πέντε τάλαντα, εἰς ἄλλον δύο καὶ εἰς ἄλλον ἓν, ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος, πού εἶχεν ὁ καθείς.

»Παρήγγειλε δὲ εἰς αὐτοὺς νά ἐμπορευθοῦν τὰ τάλαντα καὶ νά προσπαθήσουν νά τὰ πολλαπλασιάσουν καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν.

»Ἐκεῖνος, πού ἔλαβε τὰ πέντε τάλαντα, τὰ ἐμπορεύθη καὶ κατώρθωσε νά κερδίσῃ ἄλλα πέντε. Ἐπίσης καὶ ἐκεῖνος, πού ἔλαβε τὰ δύο, ἐκέρδισεν ἄλλα τόσα. Ἐκεῖνος ὅμως, πού ἔλαβε τὸ ἓν, ἔσκαψεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔκρυψε τὸ τάλαντον ἐκεῖ.

»Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦς δούλους του λογαριασμόν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος δοῦλος παρέδωσεν εἰς τὸν κύριόν του τὰ δέκα τάλαντα καὶ εἶπε :

— «Κύριε, πέντε τάλαντα παρέδωσες εἰς ἐμέ. Ἴδού, ἐκέρδισα μὲ αὐτὰ ἄλλα πέντε».

»Ὁ δὲ κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν :

— «Εὔγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἰς ὀλίγα ἐφάνης πιστός, εἰς πολλὰ θὰ σὲ καταστήσω».

»Τὰ ἴδια εἶπε καὶ εἰς τὸν δεύτερον δοῦλον, ὁ ὁποῖος παρέδωσεν ἐπίσης εἰς τὸν κύριόν του διπλάσια τάλαντα ἀπὸ ὅσα εἶχε παραλάβει.

»Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ τρίτος, λέγει :

— «Κύριε, ἐγνώρισα, ὅτι εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι θερίζεις, ὅπου δὲν ἔσπειρες καὶ συναθροίζεις ἐκεῖ, πού δὲν ἐσκορπίσες. Ἐφοβήθην λοιπὸν καὶ ἔκρυψα τὸν τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν. Ἴδού, λάβε αὐτό».

»Τότε ὁ κύριος ὠργίσθη ἐναντίον τοῦ δούλου αὐτοῦ καὶ τοῦ λέγει :

— «Δοῦλε ὀκνηρὲ καὶ πονηρὲ, ἤξευρες, ὅτι θερίζω, ὅπου δὲν ἔσπειρα καὶ συναθροίζω, ὅπου δὲν διεσκορπίσα. Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τοποθετήσης τὸ τάλαντον εἰς τὴν τράπεζαν, ὥστε ἰώρα νὰ λάβω αὐτὸ μὲ τὸν τόκον του».

»Καὶ ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, διέταξε νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν δοῦλον τοῦτον τὸ τάλαντον καὶ νὰ δώσουν αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον, πού εἶχε τὰ δέκα. Νὰ ρίψουν δὲ τὸν πονηρὸν δοῦλον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὅπου εἶναι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων».

46. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

(Λουκ. ΙΗ' 9 - 12)

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Σωτὴρ, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀνυψώνει, ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια ταπεινώνει τὸν ἄνθρωπον, εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν :

«Δύο ἄνθρωποι μετέβησαν εἰς τὸν Ναόν, διὰ νὰ προσευχηθῶν. Ὁ ἓνας ἦτο Φαρισαῖος, ἀπὸ ἐκείνους δηλαδὴ τοῦς

άνθρωπους, οί όποιοι παρουσιάζοντο μέ ύποκρισίαν εις τόν λαόν, ώς εϋσεβείς και δίκαιοι. 'Ο άλλος ήτο Τελώνης, δηλαδή άνθρωπος, που έθεωρείτο άδικος και άμαρτωλός.

»'Αφού λοιπόν εισήλθον εις τόν Ναόν, έστάθησαν ό καθέννας χωριστά και ήρχισαν νά προσεύχωνται.

»'Ο Φαρισαίος έστάθη εις τό μέσον του Ναου, ώστε νά

‘Ο Τελώνης και ό Φαρισαίος.

τόν βλέπουν όλοι και ήρχισε νά λέγη μέ φωνήν άκουστήν εις όλους.

— «Σέ εϋχαριστώ, Θεέ μου, διότι δέν είμαι καθώς οί άλλοι άνθρωποι, άρπαγες, άδικοι, άνήθικοι ή και καθώς αυτός έδω ό Τελώνης. Νηστεύω δύο φορές την έβδομάδα και δίδω τό δέκατον από τά εισοδήματά μου εις τούς πτωχούς».

»Ὁ Τελώνης ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἠσθάνετο τὰς ἀμαρτίας του, οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς του δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ, ἀλλὰ ἐκτύπα τὰ στήθη του καὶ προσηύχετο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγεν:

— «Ὁ Θεὸς ἂς μὲ ἐλεήσῃ τὸν ἀμαρτωλόν».

Τώρα ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς ἐκείνους, ποῦ τὸν ἤκουον:

«Σὰς λέγω λοιπόν, ὅτι ὁ Τελώνης μετέβη εἰς τὸν οἶκον του συγχωρημένος, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος δὲν συνεχωρήθη».

Καὶ τέλος εἶπεν ὁ Ἰησοῦς:

«Ἐκεῖνος, ποῦ εἶναι ὑπερήφανος, θὰ ταπεινωθῇ καὶ ἐκεῖνος, ποῦ εἶναι ταπεινόφρων, θὰ ὑψωθῇ».

47. Ἡ παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν.

(*Μαῦθ. ΚΑ' 33 - 45*)

Ὁ Σωτὴρ ἤθελε νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν πραγματικοὶ ὀδηγοὶ τοῦ λαοῦ. Διότι ὄχι μόνον ἐκακοποίησαν τοὺς προφῆτας, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιον τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολήν:

«Ἕνας ἄνθρωπος ἦτο οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν ἕνα ἀμπελῶνα, τὸν περιέφραξεν, ἔκτισε ληνὸν καὶ πύργον καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμίσθωσεν εἰς γεωργούς, ἀνεχώρησεν εἰς ξένον τόπον.

»Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, ἔστειλε τοὺς δούλους του, διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς του. Ἄλλ' οἱ γεωργοὶ συνέλαβον τοὺς δούλους καὶ ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον ἐφόνευσαν καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Ὁ οἰκοδεσπότης τότε ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους, πρὸς τοὺς ὁποίους ὅμως οἱ γεωργοὶ ἔκαμαν τὰ ἴδια.

»Ὑστερον ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του καὶ εἶπε:

— «Θὰ ἐντραποῦν τὸν υἱόν μου».

»Ἐκεῖνοι ὅμως, καθὼς εἶδον αὐτόν, εἶπον ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου: «Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐλᾶτε νὰ τὸν φονεύσωμεν καὶ νὰ λάβωμεν τὴν κληρονομίαν ἡμεῖς».

» Τὸν συνέλαβον λοιπὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ τὸν ἀμπελῶνα, τὸν ἐθανάτωσαν».

Τώρα ὁ Σωτὴρ λέγει πρὸς τοὺς ἀκροατάς του :

— «Ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κάμῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς αὐτούς ; »

Λέγουν πρὸς αὐτόν :

— «Ἐπειδὴ ἐφάνησαν κακοί, θὰ τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρά. Τὸν δὲ ἀμπελῶνα θὰ μισθώσῃ εἰς ἄλλους γεωργοὺς, οἱ ὅποιοι θὰ δίδουν εἰς αὐτὸν τοὺς καρπούς του».

— «Σὰς λέγω λοιπόν», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «ὅτι θὰ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοὺς κακοὺς Ἰσραηλίτας ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δοθῆ εἰς ἔθνος, τὸ ὅποιον θὰ τὴν ἐννοήσῃ».

Ἐξ αἰτίας τῆς παραβολῆς αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς κατηγορήσῃ φανερά τοὺς Φαρισαίους, οἳτοι ἐσυλλογίζοντο νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν τὸ ἔπραξαν ὅμως τότε, διότι ἐφοβοῦντο τὸν λαόν, ὁ ὅποιος ἦτο γεμάτος ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

48. Ἡ μέλλουσα κρίσις.

(*Ματθ. ΚΕ' 1 - 13*)

Διὰ νὰ διδάξῃ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως οἱ πιστοὶ θὰ κριθοῦν συμφώνως πρὸς τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν ἔργα, εἶπε τὰ ἑξῆς διὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν :

«Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὄλην τὴν δόξαν του καὶ μὲ ὄλους τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ θὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης αὐτοῦ.

»Θὰ συναχθοῦν τότε ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Θὰ στήσῃ δὲ τὰ μὲν πρόβατα εἰς τὰ δεξιὰ του, τὰ δ' ἐρίφια εἰς τ' ἀριστερά του.

»Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῆ εἰς ἐκείνους, πού θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ δεξιὰ του καὶ θὰ εἴπῃ εἰς αὐτούς :

— «Ἔλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἐτοιμασμένην διὰ σὰς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Διότι ἐπέинаσα καὶ μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ μὲ ἐπο-

τίσατε, ξένος ἤμην καὶ με ἐφιλοξενήσατε, γυμνός καὶ με ἐνεδύσατε, ἡσθένησα καὶ με ἐπεσκέφθητε, εἰς φυλακὴν ἤμην καὶ ἤλθατε πρὸς ἐμέ».

»Οἱ δίκαιοι θ' ἀποκριθοῦν τότε :

— «Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπεινάς καὶ σὲ ἐθρέψαμεν καὶ ἐδίψας καὶ σὲ ἐποτίσαμεν ; Πότε δὲ σὲ εἶδομεν γυμνόν καὶ σὲ ἐνεδύσαμεν ἢ ἀσθενῆ καὶ εἰς φυλακὴν καὶ σὲ ἐπεσκέφημεν ;»

»Ὁ δὲ Κύριος θὰ ἀποκριθῆ εἰς αὐτούς :

— «Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐπράξατε τοῦτο εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτούς τοὺς ἀδελφούς μου, τοὺς ἐλαχίστους, εἰς ἐμὲ τὸ ἐπράξατε».

»Ἐπειτα ὁ Κύριος θὰ στραφῆ πρὸς ἐκείνους, πού θὰ εὐρίσκονται εἰς τὰ ἀριστερά του καὶ θὰ εἶπη πρὸς αὐτούς :

— «Φύγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἐτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ. Διότι ἐπεινάσα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν με ἐποτίσατε, ξένος ἤμην καὶ δὲν με ἐφιλοξενήσατε, γυμνός καὶ δὲν με ἐνεδύσατε, ἀσθενῆς καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν με ἐπεσκέφθητε».

»Τότε καὶ αὐτοὶ θὰ εἶπουν εἰς τὸν Κύριον :

— «Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν, ὅτι ἐπεινάς καὶ ἐδίψας ἢ ξένον καὶ γυμνόν ἢ ἀσθενῆ ἢ εἰς φυλακὴν καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν ;»

»Καὶ θὰ ἀποκριθῆ εἰς αὐτούς ὁ Κύριος :

— «Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐπράξατε ταῦτα εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτούς τοὺς ἐλαχίστους, οὐδὲ εἰς ἐμὲ τὸ ἐπράξατε».

Καὶ θὰ σταλοῦν οἱ μὲν δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ ἄδικοι εἰς κόλασιν αἰώνιον.

49. Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως.

(*Ματθ. ΚΔ' 3 - 14, 36 - 45*)

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησαν πότε θὰ γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς :

«Ὁ ἄνθρωπος ὁ φείλει νὰ εἶναι ἕτοι-

μος εἰς κάθε στιγμήν, διότι κανείς δὲν γνωρίζει πότε θὰ γίνῃ ἡ κρίσις. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, πού θὰ παρουσιασθοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ καθένας θὰ λέγῃ :

— «Ίδου ἦλθεν ἡ δευτέρα παρουσία, ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός».

»Πολλοὶ τότε θὰ πλανηθοῦν. Σεῖς ὅμως προσέξατε νὰ μὴ πλανηθῆτε.

»Ἐπίσης ὅταν ἀκούσετε, ὅτι γίνονται πόλεμοι, ὅτι τὸ ἔν ἔθνος πολεμεῖ τὸ ἄλλο καὶ οἱ λαοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ πείναν καὶ ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, οὔτε τότε νὰ νομίσετε, ὅτι εἶναι ἡ κρίσις. Αὐτὰ θὰ εἶναι ἀρχὴ ἄλλων χειροτέρων κακῶν.

»Τότε οἱ πιστοὶ θὰ παραδοθοῦν εἰς μαρτύρια καὶ θὰ θανατώνωνται. Θὰ μισοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ἐξ αἰτίας τῆς πίστεώς των.

»Ἐκεῖνος ὅμως, πού θὰ ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῇ. Τότε θὰ κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος.

»Κανείς ὅμως δὲν γνωρίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰμὴ μόνον ὁ Πατὴρ μου. Καὶ καθὼς ἔγινε μὲ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ τότε. Διότι ὅπως δὲν προεμάντευσε κανείς τὸν κατακλυσμὸν, ἀλλ' ὅλοι ἔτρωγον καὶ ἔπινον ἀμέριμνοι, ἕως ὅτου ὁ Νῶε εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κιβωτὸν καὶ ἤνοιξαν οἱ καταρράκται, ἔτσι δὲν ἔμποροῦν νὰ προμαντεύσουν τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀγρυπνήτε, διότι δὲν ἔξεύρετε ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριος. Εὐτυχῆς θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἔτοιμος, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος».

Εἰς μίαν ἄλλην περίστασιν εἶπε πάλιν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητάς του.

«Ἐνας ἄνθρωπος ἀνεχώρησεν εἰς ταξίδιον καὶ ἔδωσεν εἰς τοὺς δούλους του ὠρισμένας παραγγελίας καὶ εἰς τὸν θυρωρὸν του εἶπε νὰ ἀγρυπνῇ.

»Ἀγρυπνεῖτε λοιπὸν καὶ σεῖς, διότι δὲν γνωρίζετε πότε θὰ

ἔλθη ὁ Κύριος, τὴν ἐσπέραν ἢ τὰ μεσάνυκτα ἢ τὸ πρωί. Μήπως ἔλθη ἕξαφνα καὶ σὰς εὔρη νὰ κοιμᾶσθε.

»Δι' αὐτὸ σὰς λέγω: Ἄ γ ρ υ π ν ε ἴ τ ε.»

50. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

(Ματθ. ΚΕ' 1 - 13)

Τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως, καθὼς καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν, μεζωηρότατον τρόπον παρουσιάζει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν τῶν δέκα Παρθένων.

«Κατὰ τὴν ὥραν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου οἱ ἄνθρωποι θὰ ὁμοιάζουν πρὸς δέκα παρθένας, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὰς λαμπάδας τῶν καὶ ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν τοῦ νυμφίου.

»Αἱ πέντε ἀπὸ αὐτὰς ἦσαν φρόνιμοι, αἱ ἄλλαι ὅμως ἦσαν μωραὶ. Καὶ αἱ μὲν φρόνιμοι εἶχον λάβει μαζί τῶν ἀρκετὸν ἔλαιον διὰ τὰς λαμπάδας τῶν, ὥστε καὶ ἂν ἐβράδυνεν ὁ νυμφίος, νὰ μὴ μείνουν χωρὶς φῶς. Αἱ μωραὶ ὅμως δὲν εἶχον προνοήσει διὰ τοῦτο.

»Ἐπειδὴ δὲ ὁ νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθη, ἐνύσταξαν ὅλαι καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

»Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη μία φωνή, ποῦ ἔλεγεν:

— «Ἴδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέλθετε εἰς προὔπαντησίν του».

»Τότε ἐξύπνησαν ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ ἠτοίμαζον τὰς λαμπάδας τῶν.

»Λέγουν δὲ αἱ μωραὶ πρὸς τὰς φρονίμους:

— «Δώσατε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας ἔλαιον, διότι αἱ λαμπάδες μας σβήνουν».

»Ἀπεκρίθησαν δὲ εἰς αὐτὰς αἱ φρόνιμοι:

— «Δὲν δυνάμεθα νὰ σας δώσωμεν, μήπως δὲν φθάσῃ οὔτε δι' ἡμᾶς οὔτε διὰ σας· καλύτερον λοιπὸν εἶναι νὰ μεταβῆτε εἰς τοὺς πωλητὰς καὶ νὰ ἀγοράσετε».

»Ἐνῶ δὲ ἐκεῖναι ἔφυγον, διὰ νὰ ἀγοράσουν ἔλαιον, ἔφθασεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἕτοιμοι παρθένοι εἰσῆλθον με ἀναμμένας

τάς λαμπάδας των εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

»Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι καὶ ἐφώναζον ἀπ' ἔξω:

— «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας».

»Ἐκεῖνος ὁμως ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν τὰς γνωρίζει.

»Λοιπόν, γρηγορεῖτε καὶ νὰ εἰσθε πάντοτε ἔτοιμοι», εἶπεν ὁ Σωτὴρ εἰς ὅσους τὸν ἤκουον, «διότι δὲν γνωρίζετε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται».

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΑΘΗ, ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

*1. Τὸ πολύτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας.
(Ματθ. ΚΣΤ' 6 - 16 καὶ Ἰωάν. ΙΒ' 3 - 8)*

Αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ποῦ ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, ἓνας ἐκ τῶν δώδεκα μαθητῶν, ὁ Ἰούδας, ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ τὸν διδάσκαλόν του εἰς τὰς χεῖρας τῶν θανασίμων ἐχθρῶν του Γραμματέων καὶ Φαρισαίων. Ἐκινήθη δὲ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν του.

Ἐπειδὴ εἶδε τὴν Μαρίαν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου νὰ πλῦνῃ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μὲ μύρον πολύτιμον, δυσηρεστήθη καὶ εἶπε:

— «Τὸ μύρον τοῦτο ἠδύνατο νὰ πωληθῇ καὶ τὸ ἀντίτιμόν του νὰ μοιρασθῇ εἰς τοὺς πτωχοὺς».

Εἶπε δὲ τοῦτο, διότι αὐτὸς ἐκράτει τὰ χρήματα.

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς αὐτόν:

— «Ἄφες αὐτὴν. Τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε, ἐμὲ ὅμως ὄχι».

Τόσον ἐχολώθη ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ὁ Ἰούδας, ὥστε τὴν ἐπαύριον μετέβη κρυφίως καὶ συνήντησε τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ἀντὶ τριάκοντα δὲ ἀργυρίων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρ' αὐτῶν, ὑπεσχέθη νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦν, μόλις εὔρισκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν.

*2. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.
(Ματθ. ΚΑ' 1 - 11)*

Ἐπλησίαζεν ἤδη τὸ Πάσχα. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑβδομάδος ὁ Κύριος ἐπορεύθη πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα.

“Όταν διήρχετο από τὸ χωρίον Βηθφαγῆ πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, λέγει εἰς δύο μαθητάς του :

— «Πηγαίνετε εἰς τὸ ἀπέναντι χωρίον καὶ ἐκεῖ θὰ εὑρετε μίαν ὄνον μετὰ τοῦ πῶλου αὐτῆς. Λάβετε τὸν πῶλον καὶ ἐάν σᾶς ἐρωτήσῃ κανεὶς, εἶπατε, ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ».

Οἱ μαθηταὶ μετέβησαν καὶ εὗρηκαν πραγματικῶς εἰς τὸ χωρίον τὸν πῶλον, τὸν ὁποῖον ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἔθεσαν ἐπάνω εἰς τὸν πῶλον τὰ φορέματά των, ἀνέβη δὲ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἔτσι ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν :

«Ἐἶπατε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών: Ἴδου ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται εἰς σέ, καθήμενος ἐπὶ πῶλου ὄνου».

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ὅσοι εἶχον ἐκεῖ συρρεῦσαι, χάριν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὅταν ἤκουσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ἐξῆλθον, διὰ νὰ τὸν προὔπαντήσουν.

Ἄλλοι ἐκράτουν βία, ἦτοι κλάδους φοινίκων, ἄλλοι ἔστρωσαν εἰς τὸν δρόμον ἐνδύματα καὶ κλάδους δένδρων, ὅλοι δὲ μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔκραζον :

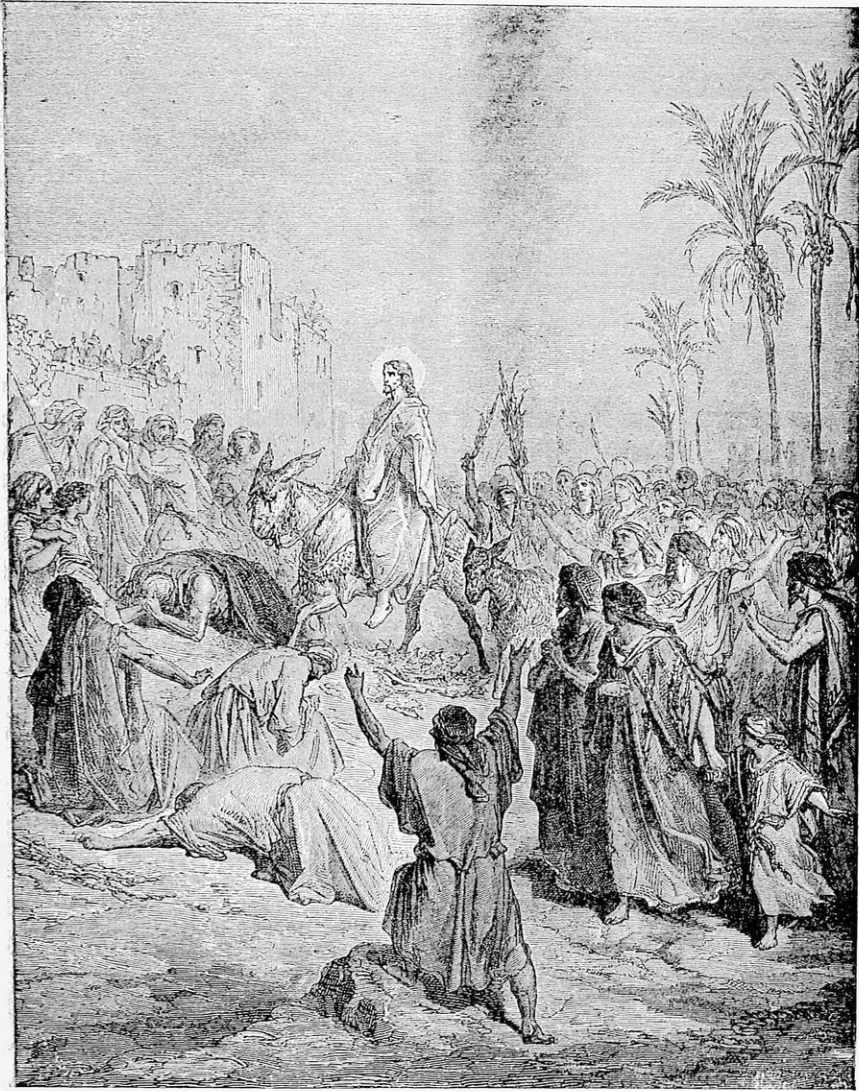
«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους αὐτοῦ, πού ἐφώναζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν, εἰσήλθε μὲ δόξαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

“Ὅσοι δὲν ἐγνώριζον, ἐμάνθανον τότε, ὅτι ἦτο ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ καὶ ὁ ὁποῖος μόλις χθὲς εἶχεν ἀναστήσει τὸν Λάζαρον. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς μὲ βίαν ἐκράτουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν φθόνον των, πού ἔβλεπον αὐτά. Δὲν ἤμποροῦσαν δὲ νὰ ἀνεχθοῦν τὰ παιδιά, πού ἐκραύγαζον τὸ «Ὡσαννά».

Ἦτο Ἰησοῦς ὅμως ἔλεγε :

—«Δὲν ἀνεγνώσατε, ὅτι ἀπὸ τὰ στόματα

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

τῶν μικρῶν παιδίων θὰ ἀκουσθοῦν ὕμνοι πρὸς τὸν Χριστόν;»

Ἐπορεύθη δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐξεδίωξε διὰ δευτέραν φοράν τοὺς ἐμπόρους ἐξ αὐτοῦ, ἐνῶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς:

— «Ἐκάματε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, ἀντὶ οἴκου προσευχῆς, σπήλαιον ληστῶν».

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς δὲν ἤμποροῦσαν πλέον νὰ κρατήσουν τὴν μανίαν των κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν συλλάβουν τὴν ἰδίαν νύκτα. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἐδί-
δαξεν εἰς τὸν Ναόν, τὴν ἐσπέραν ἀνεχώρησε μὲ τοὺς μαθητάς του εἰς Βηθανίαν, ὅπου διενευκτέρευσε.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πανηγυρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, μίαν Κυριακὴν πρὸ τοῦ Πάσχα, ὅτε διανέμονται βαΐα εἰς τοὺς χριστιανούς. Ψάλλεται τότε καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀπολυ-
τίκιον:

Ἄπολυτίκιον

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τὸν Δάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν: Ὁσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

3. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.

(*Ματθ. ΚΣΤ' 17 - 29*)

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχιζεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ποῦ ἦτο ἡ Πέμπτη τῆς ἰδικῆς μας ἐβδομάδος τῶν Παθῶν, ἠρώ-
τησαν οἱ μαθηταὶ τὸν Ἰησοῦν, ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δεῖ-
πνον τοῦ Πάσχα.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς :

— «Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ συναντήσετε ἓνα ἄνθρω-
πον, ποῦ θὰ κρατῇ μίαν ὄδριαν. Ἀκολουθήσατε αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθῃ. Εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τῆς

οίκιας αὐτῆς εἶπατε νὰ σὰς δείξη τὸ μέρος, ὅπου θὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνον».

Μετέβησαν λοιπὸν δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔπραξαν σύμφωνα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰησοῦ.

Εὗρηκαν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν ὕδριαν, καθὼς καὶ τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσηλθεν. Ἠρώτησαν αὐτὸν διὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐκεῖνος ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας, πού ἦτο ἐστρωμένον καὶ ἔτοιμον. Τότε οἱ δύο μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσι ὅτι ἐχρειάζετο ἀκόμη διὰ τὸ δεῖπνον.

Τὴν ἐσπέραν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἄλλους μαθητάς καὶ ἐκάθισαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθη ὁ Χριστὸς καὶ ἤρχισε νὰ νίπτη κατὰ σειρὰν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του. Μὲ τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ ἴδιος παράδειγμα ταπεινοφροσύνης. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ τρώγουν.

Αἴφνης ὁ Ἰησοῦς εἶπε μὲ ταραχὴν :

— «Ἐνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ».

Ὅλοι κατεταράχθησαν, καθὼς ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἠρώτων τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶναι. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὁ πλέον ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἔκλινεν εἰς τὸ στήθος τοῦ διδασκάλου καὶ τὸν ἠρώτα ποῖος ἦτο ὁ προδότης.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν :

— «Εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ δώσω ἄρτον, ἀφοῦ ἐμβάψω αὐτὸν εἰς τὸ πινάκιον».

Καὶ προσέφερε τὸν ἄρτον εἰς τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔλεγεν :

— «Ὅτι μέλλεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ ταχύτερον».

Ὁ δὲ Ἰούδας ἀμέσως ἐξῆλθεν.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Ἰούδας, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε καὶ ἠλόγησε τὸν ἄρτον, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητάς καὶ εἶπε :

«Δάβετε, φάγετε· τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου».

Ἔπειτα ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἄφοῦ ἠὺχαρίστησεν, ἔδωσεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ εἶπε :

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου, τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν».

Συνέστησε δὲ νὰ κάμνουν ὁμοίως πάντοτε πρὸς ἀνάμνησίν του καὶ τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς σήμερον τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἄπολυτέλειον

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ Μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνῶν με παράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογήσω, μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

4. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μαθητὰς του. (Ματθ. ΚΣΤ' 31- 38)

Εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὁ Σωτὴρ ἤρχισε νὰ δίδῃ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰς τελευταίας νουθεσίας καὶ διδασκαλίας του, ἄφοῦ ἐπλησίαζεν ἤδη ὁ θάνατός του.

Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτούς :

— «Μετ' ὀλίγον ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὸν πατέρα μου τὸν οὐράνιον. Ἄφ' ἡν ὄμως εἰς σᾶς μίαν νέαν καὶ σπουδαιοτάτην ἐντολήν: νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὅπως ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, οὕτω καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ ἀγαπᾶσθε μετὰξὺ σας. Μόνον οὕτω θὰ διακρίνεσθε, ὅτι εἴσθε μαθηταί μου.

» Ἐκεῖ πού ἐγὼ ὑπάγω, βεβαίως δὲν ἠμπορεῖτε νὰ με ἀκολουθήσετε. Μὴ λυπεῖσθε ὄμως, διότι δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Μὴ ταραχθῆτε. Πιστεύετε εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν Θεόν.

» Ὅταν τηρῆτε τὰς παραγγελίας μου, ἐγὼ θὰ παρακαλέσω

τὸν πατέρα μου νὰ στείλῃ εἰς σὰς τὸν Παράκλητον, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ μένη πάντοτε πλησίον σας καὶ θὰ σὰς βοηθῇ εἰς κάθε περίστασιν».

Ἄφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ δεῖπνον καὶ μαζί του ὄλοι οἱ μαθηταί.

Ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν κίνδυνον, ποῦ ἀπειλοῦσε τὸν διδάσκαλόν του, ἐφώναξε:

— «Κύριε, ἐγὼ θὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ σέ».

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη:

— «Λοιπόν, Πέτρε, ἀπόψε σὺ θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές, πρὶν ὁ ἀλέκτωρ λαλήσῃ».

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ δίδῃ διαφόρους συμβουλὰς καὶ θάρρος εἰς τοὺς μαθητάς του, ἐνῶ συγχρόνως ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ δείπνου.

5. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γεθσημανῆ. Σύλληψις αὐτοῦ.

(Ματθ. ΚΣΤ' 36 - 56)

Ἐπροχώρουν ἤδη, ὁ Σωτὴρ μὲ τοὺς μαθητάς καὶ ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ κῆπος Γεθσημανῆ, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνήθιζε νὰ πηγαίνει μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ νὰ προσεύχεται.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε μαζί του τοὺς τρεῖς περισσότερον ἀγαπημένους μαθητάς, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ εἰσῆλθε βαθύτερον εἰς τὸν κῆπον, ὅπου ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς αὐτούς:

— «Περίλυπος εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου».

Καὶ ἐπρόσθεσεν:

— «Ἄγρυπνεῖτε μαζί μὲ ἐμέ».

Ἐπειτα ἐπροχώρησεν ἀκόμη μόνος καὶ ἀφοῦ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, ἤρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ:

— «Πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς περάσῃ ἀπὸ ἐμὲ τὸ ποτήριον τοῦτο. Πλὴν ἄς γίνῃ ὅχι ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὅπως θέλεις σὺ».

Μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψεν ἐκεῖ, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τοὺς μα-

θητάς του. Εύρηκεν ὅμως αὐτοὺς νὰ κοιμῶνται καὶ λέγει :

— «Δὲν ἠδυνήθητε οὔτε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε μαζί μου; ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴ ἔρχεται εἰς σὰς ὁ πειρασμός. Ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι πρόθυμος, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀσθενές».

Ἐπιστρέφει καὶ προσεύχεται μόνος του πάλιν καὶ ἔπειτα ἐπανέρχεται καὶ εὐρίσκει τοὺς μαθητὰς νὰ κοιμῶνται ἀκόμη.

Διὰ τρίτην φοράν προσηυχήθη καὶ ὅταν ἐπέστρεψε καὶ εὐρήκε πάλιν τοὺς μαθητὰς νὰ κοιμῶνται, λέγει εἰς αὐτούς :

— «Κοιμᾶσθε λοιπόν! Ἴδου ἐφθασεν ἡ ὥρα καὶ παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Σηκωθῆτε, ἄς πηγαίνωμεν. Ἴδου ἔρχεται ἐκεῖνος, ποὺ θὰ μὲ παραδώσῃ».

Καὶ πραγματικῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν φῶτα καὶ ἄνθρωποι πολλοὶ ἤρχοντο μὲ θόρυβον. Ἦσαν ἄνθρωποι τῶν ἀρχιερέων, ποὺ συνωδεύοντο ἀπὸ Ῥωμαίους στρατιῶτας, τοὺς ὁποίους ὠδήγει ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἔρωτᾷ :

— «Ποῖον ζητεῖτε;».

Λέγουν :

— «Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται :

— «Ἐγὼ εἶμαι».

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐπροχώρησεν ὁ Ἰούδας καὶ ἐφίλησε τὸν διδάσκαλόν του. Τὸ φίλημα αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα, διὰ νὰ δεῖξη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Ἰησοῦν.

Τότε ἐπροχώρησαν οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἄλλοι καὶ συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν.

Οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη ἐξυπνήσει, ἔβλεπον τὰ γινόμενα φοβισμένοι καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν. Ὁ Πέτρος ὅμως ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν διδάσκαλόν του καὶ ἔκοψε τὸ οὖς ἑνὸς ὑπηρέτου τοῦ ἀρχιερέως, ποὺ ὠνομάζετο Μάλχος.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸν Πέτρον καὶ τοῦ λέγει :

— «Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην».

Ἔπειτα ἐθεράπευσε τὸ οὖς τοῦ δούλου καὶ ἠκολούθησε χωρὶς ἀντίστασιν τοὺς ἀνθρώπους, πού τὸν συνέλαβον.

Ἀπὸ ὅλων δὲ τοὺς μαθητὰς μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἠκολούθησαν, ἀνακατευμένοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς συνοδείας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐκρύβησαν.

6. Ὁ Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα.

(Ἰωάνν. ΙΗ' 11 - 28)

Δέσμιον τώρα τὸν Ἰησοῦν ἔφεραν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἄνναν. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ παρελθόντος ἔτους, πενθερὸς δὲ τοῦ Καϊάφα, πού ἦτο ἀρχιερεὺς τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Ὁ Ἄννας ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν του. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, ὅτι πάντοτε ἐκήρυττε δημοσίως καὶ οὐδέποτε κρυφά. Ἐπομένως ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἐρωτοῦσαν, θὰ ἀπῆντα περὶ τῆς διδασκαλίας του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀρχιερέως ἐρράπισε τότε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ λέγει :

— «Τοιοῦτοτρόπως ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν Ἀρχιερέα;»

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν :

— «Ἐὰν κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησε περὶ τοῦ κακοῦ, ἐὰν δὲ καλῶς, διατί μὲ δέρεις;»

Ὁ Ἄννας ἀφοῦ προανέκρινε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Καϊάφαν, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου.

7. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου.

(Ματθ. ΚΣΤ' 57 - 68)

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα εἶχε συγκληθῆ ἤδη τὸ Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι. Ἐφεραν λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τούτου τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ διατυπώσουν μίαν κατηγορίαν ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν.

Διάφοροι ψευδομάρτυρες παρουσιάσθησαν, ἀλλ' αἱ κατηγορίαι, τὰς ὁποίας εἶπον, δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ φέρουν

τὴν καταδίκην. Ἐπὶ τέλους παρουσιάσθησαν δύο, οἱ ὅποιοι εἶπον :

«Ἦκούσαμεν νὰ λέγῃ οὗτος, ὅτι δύναται νὰ κρημνίσῃ τὸν Ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ».

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἀληθινὰ εἶχεν εἶπει ὁ Σωτὴρ, ἀλλ' ἐνόει μὲ αὐτὴν τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ ἀνάστασίν του, πρᾶγμα τὸ ὅποτον οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐνόησαν.

Ὁ Καϊάφας λέγει τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— «Ἀκούεις πῶς σὲ κατηγοροῦν ; τί ἀπαντᾷς ;»

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίνετο.

Τότε ὁ Καϊάφας, ἐπειδὴ ἤθελεν ὅπωςδὴποτε νὰ καταδικάσῃ τὸν Ἰησοῦν, λέγει εἰς αὐτόν.

— «Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπέ μας, εἶσαι σὺ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— «Ναί, ἐγὼ εἶμαι».

Τώρα πλέον ὁ Καϊάφας ἔδειξε μεγάλην ἀγανάκτησιν ἐμπρὸς εἰς ὄλους, ἔσχισε τὸ φόρεμά του καὶ ἀνεφώνησε :

— «Ποίαν ἀνάγκην ἔχομεν ἀπὸ μάρτυρας ; ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβλασφήμησεν. Ἦκούσατε ὄλοι τὴν φοβερὰν βλασφημίαν του, πού εἶπεν, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ γνώμη σας ;»

Ὅλοι τότε ἀπεκρίθησαν :

— «Εἶναι ἔνοχος θανάτου !»

Ὁ Ἰησοῦς τοιοῦτοτρόπως εἶχε πλέον καταδικασθῆ νομίμως. Ἦρχισαν τότε οἱ παριστάμενοι νὰ κακομεταχειρίζωνται τὸν ἀθῶνον κατάδικον. Τὸν ἔπτυσον, τὸν ἐκτύπων, τὸν ἐνέπαιζον καὶ τοῦ ἔλεγον :

— «Προφήτευσε, Χριστέ, ποῖος σὲ ἐκτύπησε».

Ἐνῶ δὲ αὐτὰ ἐγίνοντο ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν αὐλὴν εἶχαν μείνει πολλοὶ ἀπὸ τὴν συνοδείαν καὶ ἐθερμαίνοντο ἐμπρὸς εἰς μίαν πυράν. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἦσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸς εἰς τὴν θυρωρόν, εἰσῆλθε, παρεκάλεσε δὲ αὐτὴν νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Πέτρον νὰ εἰσέλθῃ.

Τότε ἡ θυρωρὸς ἠρώτησε τὸν Πέτρον.

— «Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητὴς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;»
 Ὁ δὲ Πέτρος ἠρνήθη.

Κατόπιν ἠρώτησεν ἄλλος πάλιν τὸν Πέτρον, ἂν ἦτο μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, πάλιν δὲ αὐτὸς ἠρνήθη.

Διὰ τρίτην δὲ φοράν τὸν ἠρώτησαν καὶ ἠρνήθη. Τότε ἐλάλησεν ὁ ἀλέκτωρ.

Ὁ Πέτρος μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος καὶ ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου του, ἐξῆλθεν ἔξω καὶ ἔκλαυσε πικρῶς.

Ὁ Ἰούδας, ποῦ ἐπρόδωσε τὸν Ἰησοῦν, μόλις ἔμαθε τὴν καταδίκην του, μετενόησε. Ἔτρεξε τότε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἐπέστρεψε τὰ ἀργύρια.

Εἶπε δὲ εἰς αὐτούς :

— «Ἡμάρτησα. Σᾶς παρέδωσα ἓνα ἄθῳον».

Ἔπειτα μετέβη καὶ ἠὺτοκτόνησε.

8. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου.

(Ματθ. ΚΖ' 11 - 32)

Ἡ ἀπόφαισις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἔγκρισις τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος τῆς Ἰουδαίας. Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ διοικητήριον, ὅπου διέμενον ὁ ἡγεμὼν καὶ τὸ ὅποῖον ἐκαλεῖτο Πραιτώριον.

Ἡγεμὼν ἦτο τότε ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ἦτο ἤδη πρῶτα τῆς Παρασκευῆς, ἐβιάζοντο δὲ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ νὰ θανατωθῇ οὗτος πρὸ τοῦ Σαββάτου, διότι τὸ Σάββατον ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε τοιαῦτα ἔργα. Ἄλλ' ὁ Πιλάτος, ὅταν ἤκουσε τὴν κατηγορίαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐβλασφήμει, διότι ἔλεγεν, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνη καὶ νὰ διατάξῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅταν ἀντελήφθησαν τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, κατηγορήσαν τώρα τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Πιλάτον, ὅτι ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του βασιλέα τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Πιλάτος τότε ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν :

— «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;»

ἽΟ Ἰησοῦς ὁμως ἀπεκρίθη :

— «Δὲν εἶμαι βασιλεὺς, ὡς οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Διότι τότε οἱ ἄνθρωποι μου θὰ ἠγωνίζοντο νὰ μὲ ἀπελευθερώσουν. Ἐγὼ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν».

ἽΟ Πιλᾶτος ἀντελήφθη, ὅτι εἶχεν ἐμπρὸς τοῦ ἕνα ἀθῶνον, τὸν ὁποῖον κατεδίωκον οἱ ἀρχιερεῖς διὰ προσωπικοὺς λόγους. ἽΕσκέφθη λοιπὸν νὰ εὔρη τρόπον, ὅπως τὸν ἐλευθερώσῃ.

ἽΕπειδὴ ὑπῆρχε συνήθεια κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα νὰ δίδεται ἡ ἐλευθερία εἰς ἕνα Ἑβραῖον κατάδικον, ὁ Πιλᾶτος ἠρώτησε τὸν ὄχλον ποῖον ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολύσῃ, τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββᾶν. ἽΗτο δὲ ὁ Βαραββᾶς ἕνας κακοῦργος τόσον ἀποτρόπαιος, ὥστε ὁ Πιλᾶτος ἠλπιζεν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολυθῇ ὁ Ἰησοῦς.

ἽΕν τούτοις ὁμως ὁ ὄχλος ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Βαραββᾶ.

— «Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦν;» ἠρώτησεν ὁ Πιλᾶτος.

— «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!» ἔκραζον τῶρα οἱ ὄχλοι σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν ἀρχιερέων.

Τότε ὁ Πιλᾶτος, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔδιδε κάποιαν διέξοδον εἰς τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου, διέταξε νὰ μαστιγωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Μετὰ τὴν μαστίγωσιν οἱ στρατιῶται ἐνέδυσαν τὸν Ἰησοῦν μὲ πορφύραν καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέφανον ἐξ ἀκανθῶν. ἽΕτσι παρουσίασαν αὐτὸν εἰς τὸν ὄχλον, ὁ δὲ Πιλᾶτος λέγει: «Ἵδ οὐ ὁ ἄνθρωπος».

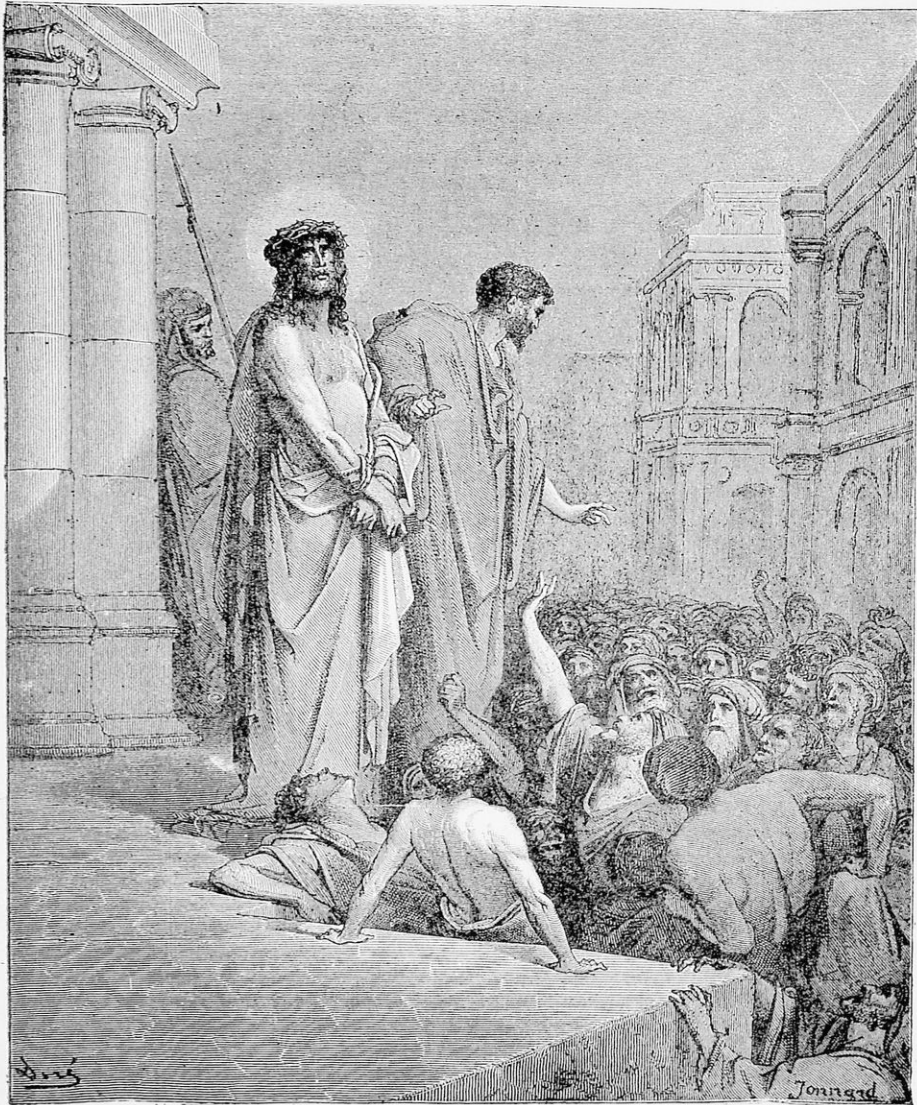
ἽἩλπιζε τοιοῦτοτρόπως ὁ Πιλᾶτος, ὅτι θὰ ἔκαμνε τόσον γελοῖαν τὴν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἀπαιτήσουν πλέον τὴν σταύρωσίν του.

ἽἌλλ' οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔπαυον νὰ φωνάζουν :

— «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!».

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπον τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πιλᾶτου, τὸν ἠπειλῆσαν τῶρα, ὅτι ἂν δὲν θανατώσῃ τὸν Ἰησοῦν, ποὺ ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ βασιλέα, θὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.

Τοῦτο ἐφόβισε τὸν Πιλᾶτον. ἽἩδύνατο πράγματι νὰ κατη-

«Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.»

γορηθῆ εἰς τὴν Ρώμην, ὅτι ὑπεστήριζεν ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔλεγεν, ὅτι ἦτο βασιλεὺς καὶ τότε θὰ ἐκινδύνευεν.

Ἔκαμεν ἐν τούτοις μίαν ἀκόμη προσπάθειαν. Παρουσίασε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν ὄχλον καὶ τὸν ἠρώτησε πάλιν, ἐὰν θέλῃ τὴν σταύρωσίν του. Ὅταν δὲ καὶ πάλιν αὐτοὶ ἐφώναξαν «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν!», εἶδεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντισταθῆ.

Ἐνίψε τότε τὰς χεῖρας του καὶ εἶπεν : «Ἄθῶος εἶμαι ἀπὸ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Σεῖς εἴσθε ὑπεύθυνοι».

Ὁ δὲ λαὸς τῶν Ἑβραίων ἐφώναξε :

«Τὸ αἷμα του ἐπάνω μας καὶ εἰς τὰ παιδιὰ μας».

Καὶ τότε ὁ Πιλάτος τὸν μὲν Βαραββᾶν ἀπέλυσε, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

9. Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ.

(*Matθ. ΚΖ' 33-56*)

Παρέλαβον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται καὶ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς ἓνα τόπον, ποῦ ὠνομάζετο Γολγοθᾶς, ἦτοι Κρανίου Τόπος. Ἐκεῖ ἐγίνοντο συνήθως αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις.

Ἐβάσταζε δὲ ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ τὸν σταυρὸν του εἰς τὸν δρόμον, μέχρις ὅτου ἐκουράσθη καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φέρῃ αὐτόν. Τότε ἠγγάρευσαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ σταυροῦ ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ὠνομάζετο Σίμων καὶ ἦτο ἀπὸ τὴν Κυρήνην.

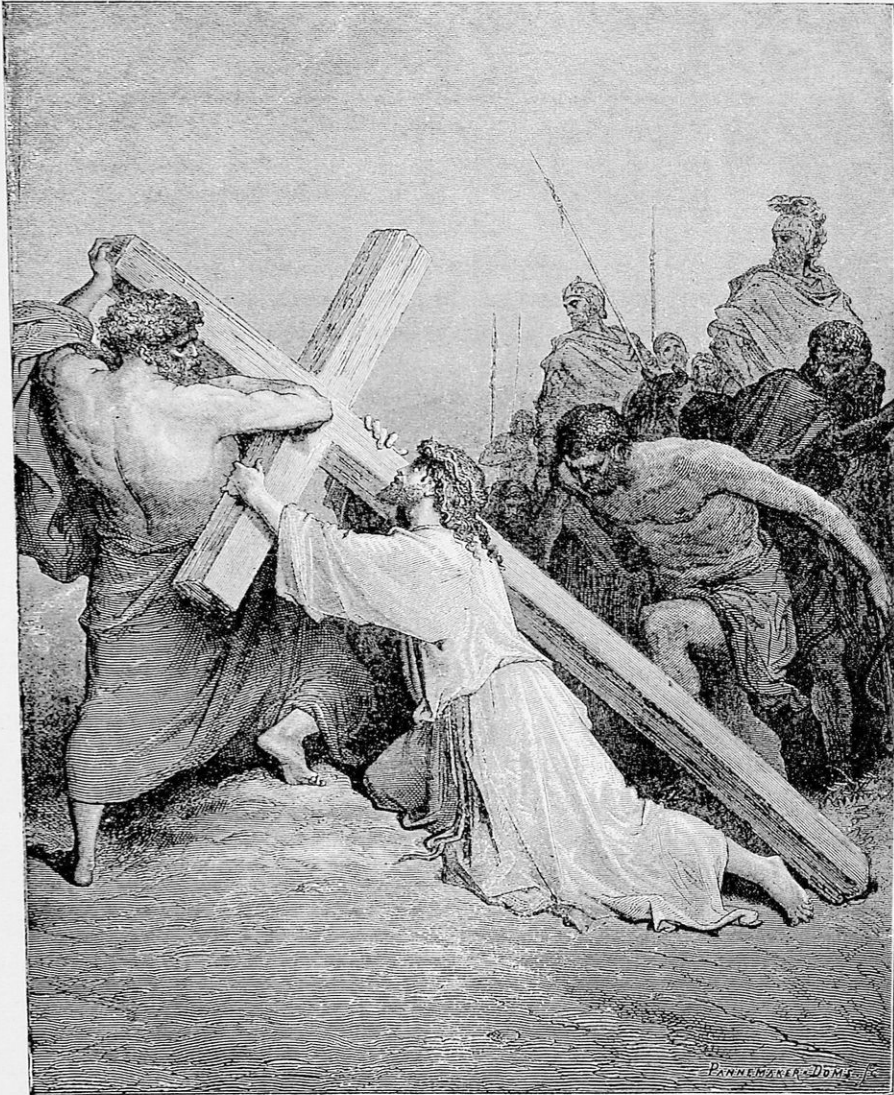
Ἦτο τὴν ὥρην μεσημβρία Παρασκευῆς, ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ δύο ἄλλους κακούργους. Καὶ ἔστησαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ληστῶν.

Τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰησοῦ ἐμοίρασαν μεταξύ των οἱ στρατιῶται.

Ἔθεσαν δὲ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν μίαν ἐπιγραφὴν, ποῦ ἐφανέρωνε λακωνικῶς τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης :

«Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων»

Πολλοὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον, ποῦ παρηκολούθησαν καὶ ἔβλεπον τὴν ὥρην, περιέπαιζον τὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἔλεγον :

Ὁ Χριστὸς γονατίζει ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ.

— «Σύ, πού δύνασαι νά κρημνίσης καί ν' ἀνοικοδομήσης τόν ναόν εἰς τρεῖς ἡμέρας, κατέβα ἀπό τοῦ σταυροῦ».

Ἄλλοι δέ ἔλεγον :

— «Ἄλλους ἔσωσες, τόν ἑαυτόν σου δέν ἤμπορεῖς νά τόν σώσης ; ἂν εἶσαι υἱός τοῦ Θεοῦ, ἄς σέ σώσῃ λοιπόν ὁ Θεός».

Ὁ Σωτήρ ὁμως ἔλεγε :

— «Πάτερ, συγχώρησον αὐτούς, διότι δέν γνωρίζουν τί κάμνουν».

Ἐπίσης καί ὁ ἕνας ἀπό τοὺς ληστὰς ἠθέλησε νά περιπαίξῃ τόν Σωτήρα καί εἶπεν :

— «Ἐάν εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε καί τόν ἑαυτόν σου καί ἡμᾶς».

Ὁ ἄλλος ὁμως ληστής τόν ἐπέπληξε καί τοῦ λέγει :

— «Δέν φοβεῖσαι τόν Θεόν σὺ ὁ ἔνοχος, ἀλλὰ περιπαίζεις καί βλασφημεῖς τόν ἄθῳον ; »

Ἐπειδὴ δέ εἶχεν ἤδη πιστεῦσαι οὗτος εἰς τόν Ἰησοῦν, εἶπε πρὸς αὐτόν :

«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Ὁ δέ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς τόν κακοῦργον, πού ἐπίστευσε :

— «Ἀληθῶς σοῦ λέγω, ὅτι σήμερον θά εἶσαι μαζί μου εἰς τόν παράδεισον».

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἔμενεν ὀρθία πλησίον τοῦ σταυροῦ, μαζί μὲ τόν ἀγαπητόν του μαθητήν Ἰωάννην καί λέγει :

— «Μῆτερ, ἴδου ὁ υἱός σου».

Καί εἰς τόν Ἰωάννην :

— «Ἴδου ἡ μήτηρ σου».

Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης παρέλαβε τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἂν καί ὁ ἥλιος ἔμεσουράνει ἀκόμη, σκότος βαθὺ ἐπῆλθεν. Ἐκράτησε δὲ τὸ σκότος τοῦτο τρεῖς ὥρας.

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν :

— «Ἡλί, Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί!» τὸ ὅποῖον σημαίνει : «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μὲ ἐγκατέλειψες ; »

Μερικοί από αυτούς, που ήκουσαν, είπον μεταξύ των:
— «Τὸν Ἥλιαν καλεῖ εἰς βοήθειαν».

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

— «*Διψῶ*».

Ἐσπευσε δὲ κάποιος καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν χολὴν ἀνακατευμένην μὲ ὄξος. Ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασε καὶ δὲν ἔπιεν. Ἐκλινε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέπνευσεν, ἐνῶ ἔλεγε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους:

— «*Τετέλεσται. Πάτερ, εἰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου*».

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἕνας μεγάλος σεισμὸς ἐκλόνισε τὴν γῆν, βράχοι ἐσχίσθησαν, τάφοι ἠνοιχθήσαν καὶ τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη εἰς δύο.

Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο ἐκεῖ, ὡς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικόν, που ἐφρουροῦσαν τοὺς ἐσταυρωμένους, κατετρόμαξαν. Ἔλεγον δέ:

— «Ἀληθῶς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Θεοῦ υἱός».

Ἐπειδὴ ἡ ἄλλη ἡμέρα ἦτο Σάββατον, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτον οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτησαν νὰ θανατωθοῦν οἱ τρεῖς ἐσταυρωμένοι. Ἐπίσης ἐζήτησαν νὰ καταβιβασθοῦν ἀπὸ τοὺς σταυροῦς, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν διαταγὴν καὶ ἐφόνευσαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοὺς δύο ληστές. Τὸν Ἰησοῦν ὅμως, ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι εἶχεν ἀποθάνει, δὲν ἐπέιραξαν. Μόνον ἕνας ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐκέντησε τὴν πλευράν του μὲ τὴν λόγχην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Ἐξῆλθε δὲ ἀπὸ τὴν πληγὴν αἷμα καὶ ὕδωρ.

10. Ἡ ἀποκαθήλωσις καὶ ἡ ταφὴ τοῦ Σωτῆρος.

(Ἰωάν. ΙΘ' 31-42)

Ἐνῶ εἰς τὸν Γολγοθᾶν συνέβαινον αὐτά, παρουσιάσθη εἰς τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ θάψῃ τὸν Ἰησοῦν. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, ἦτο

ἐπίσημος Ἰουδαῖος βουλευτής, μέλος τοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Ἰωσήφ νὰ παραλάβῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ ἦλθε καὶ ὁ Νικόδημος, καὶ οὗτος βουλευτὴς καὶ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος ἔφερε μαζὶ του ἀρώματα, σμύρναν καὶ ἀλόην διὰ τὸν ἐνταφιασμόν.

Ἄφου κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ (ἀποκαθήλωσαν) τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐτύλιξαν τὸ σεπτὸν σῶμα μὲ σινδόνην, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἔβρεξαν μὲ τὰς ἀρωματικὰς ὕλας, ἠτοίμασαν αὐτό.

Ἐπειτα τὸ ἔφερον εἰς ἓνα κήπον, ἐκεῖ πλησίον, ὅπου ὑπῆρχεν ἓνα μνημεῖον σκαλισμένον εἰς τὸν βράχον καὶ τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε κατασκευασθῆ. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔπειτα ἐκύλισαν ἓνα μεγάλον λίθον καὶ ἔφραξαν τὴν εἴσοδον.

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι, διὰ νὰ σταματήσῃ πλέον κάθε κίνησις γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐπιθεωρηθῇ καὶ νὰ κλεισθῇ καλῶς ὁ τάφος. Ἐπίσης ἐζήτησαν νὰ τεθῇ φρουρὰ ἔξω ἀπὸ αὐτόν. Διότι ἔλεγον, ὅτι «ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐνόσω ἔζη εἶπεν, ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἠθελεν ἐγερθῆ».

Ἐφοβοῦντο λοιπὸν μήπως οἱ μαθηταὶ τοῦ κλέψουν τὴν νύκτα τὸ σῶμα καὶ διαδώσουν κατόπιν, ὅτι ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην, ἀλλ' εἶπεν εἰς αὐτούς: — «Ὑπάγετε καὶ κλείσατε τὸν τάφον, ὅπως γνωρίζετε».

Διέταξε δὲ νὰ τοποθετηθῇ φρουρὰ εἰς τὸν τάφον.

Ἐπῆγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπεθεώρησαν καὶ ἐσφράγισαν τὸν τάφον καὶ ἀφου εἶδον καὶ τὴν φρουρὰν εἰς τὴν θέσιν της, ἀνεχώρησαν ἡσυχοί.

Ἄπολυτίκιον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνη καθαρὰ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

(Μάρκ. ΙΣΤ' 1-8)

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, τὴν χαραυγὴν, αἱ γυναῖκες Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἦλθον εἰς τὸν τάφον, διὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος με ἀρώματα.

Αἱ μυροφόροι, καθὼς ἤρχοντο πρὸς τὸν τάφον, ἔλεγον με-
ταξύ των :

— «Ποῖος θὰ ἀποκυλίση τὸν λίθον τοῦ μνημείου;» διότι ὁ λίθος οὗτος ἦτο βαρύτατος.

“Ὅταν ἐπλησίασαν, εἶδον με ἀπορίαν των, ὅτι ὁ μὲν λίθος εἶχεν ἀποκυλισθῆ, οἱ δὲ φρουροὶ τοῦ τάφου εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰτρομοι.

Ἐπάνω εἰς τὸν λίθον ἦτο ἓνας ἄγγελος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταβῆ ἐξ οὐρανοῦ καὶ εἶχεν ἀποκυλίσει τὸν λίθον.

Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος οὗτος εἰς τὰς γυναῖκας :

— «Μὴ φοβῆσθε. Ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν πού ἐσταυρώθη; δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀνεστήθη. Ἴδετε, ὁ τάφος, ὅπου τὸν ἐνεταφίασαν, εἶναι κενός. Ὑπάγετε λοιπὸν ταχέως καὶ εἴπατε τοῦτο εἰς τοὺς μαθητάς του».

Αἱ μυροφόροι ἔτρεξαν ἀμέσως, διὰ νὰ ἀναζητήσουν τοὺς μαθητάς καὶ τοὺς ἀναγγεῖλουν τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν.

Εἰς τὸν δρόμον των συνήντησαν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος τὰς ἐχαίρετῆσεν. Αὐταί, καθὼς τὸν εἶδον, ἔπεσαν καὶ τὸν προσε-
κύνησαν.

Αἱ μυροφόροι.

Λέγει δὲ εἰς αὐτάς ὁ Κύριος:

— «Εἶπατε εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπου θὰ ἐμφανισθῶ εἰς αὐτούς».

Αἱ γυναῖκες εὗρηκαν τοὺς μαθητὰς καὶ ἀνήγγειλαν εἰς αὐτοὺς ὅ,τι εἶδον. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐπίστευον.

Ἐκ τῶν μαθητῶν ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου πραγματικῶς εὗρηκαν τὸν τάφον ἀνοικτόν, εἰσηλθον καὶ εἶδον τὴν νεκρικὴν σινδόνην. Τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε λοιπὸν ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν, καθὼς προεῖπε, κατήργησε τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου καὶ ἐχάρισεν εἰς τοὺς νεκροὺς τὴν ζωὴν, ὅπως λέγει καὶ τὸ τροπᾶριον τῆς Ἀναστάσεως:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

2. Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου.

(*Λουκ. ΚΔ' 13-49 καὶ Ἰωαν. Κ' 19-29 καὶ ΚΑ' 1-23*)

Δύο ἄλλοι μαθηταὶ συνέβη νὰ μεταβαίνουν εἰς μίαν πόλιν πλησίον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρὸς τὴν ὠνόμαζον Ἐμμαούς.

Ἐνῶ εὗρισκοντο εἰς τὸν δρόμον καὶ συνωμίλουν διὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, παρουσιάσθη αἴφνης ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῆ μαζί των. Ἐλαβε δὲ καὶ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ κατηγόρησε τοὺς μαθητὰς, διότι εἶχον ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Λέγει δὲ εἰς αὐτούς:

— «Ὁ λαὸς ὅσα συνέβησαν, προελέχθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ ἔπρεπε νὰ συμβοῦν. Πῶς δὲν τὰ πιστεύετε;».

Ἄφου ἔφθασαν οἱ ὁδοιπόροι εἰς τὴν πόλιν Ἐμμαούς, οἱ δύο μαθηταὶ παρεκάλεσαν τὸν ἄγνωστον συνοδοιπόρον των νὰ δεχθῆ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ἐκεῖνος δὲ ἐδέχθη.

Ὅτε εἰσηλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸν ἄρτον, τὸν ἠύλογησε καὶ ἔπειτα

ἔκοψε καὶ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς ἄλλους. Τότε οἱ μαθηταὶ ἀνεγνώρισαν τὸν διδάσκαλόν των. Ἐκεῖνος ὅμως εὐθύς ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ἐσηκώθησαν τότε καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ εὗρηκαν καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὰς συγκεντρωμένους εἰς μίαν οἰκίαν. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ διηγοῦνται τὸ συμβάν εἰς αὐτούς. Ἄλλοι μὲν ἐπίστευον πλέον εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτήρος, ἄλλοι δὲ ἀκόμη ἐδυσπίστουν.

Ἐνῶ δὲ συνωμίλουν μέσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἦτο κλειστή, παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει:

— «*Εἰρήνη ὑμῖν*».

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μαθηταὶ κατετρόμαξαν εἰς τὸ ὄραμα, λέγει ὁ Ἰησοῦς:

— «*Διατί φοβεῖσθε; ἐγὼ εἶμαι, ἰδοὺ, ἐγγίσατέ με καὶ ἰδέτε τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν μου, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε*».

Τότε οἱ μαθηταὶ κατεχάρησαν καὶ προσεκύνησαν τὸν διδάσκαλόν των. Οὗτος δὲ λέγει πάλιν εἰς αὐτούς:

— «*Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς μὲ ἀπέστειλεν ὁ πατήρ, στέλλω καὶ ἐγὼ σᾶς εἰς τὸν κόσμον. Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ὅσων συγχωρήσετε τὰς ἁμαρτίας, ἄς εἶναι συγχωρημένοι, ὅσων δὲ δὲν συγχωρήσετε τὰς ἁμαρτίας, ἄς μὴ εἶναι συγχωρημένοι*».

Ἐνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς, ὁ Θωμᾶς, ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν. Ὅταν λοιπὸν εἶδον αὐτὸν οἱ μαθηταί, λέγουν:

— «*Εἶδομεν τὸν Κύριον*».

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἀπεκρίθη:

— «*Ἐὰν δὲν ἀντιληφθῶ μὲ τὰ χεῖρια μου τὰ σημάδια τῶν καρπιῶν καὶ δὲν βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, δὲν θὰ πιστεύσω*».

Ὅκτώ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἐνῶ ἦσαν πάλιν συνηθροισμένοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί των,

ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀφοῦ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, εἶπε πάλιν:

— «*Εἰρήνη ὑμῖν*».

Πρὸς δὲ τὸν Θωμᾶν:

— «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου εἰς τὴν πλευράν μου καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου καὶ μὴ εἶσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

Ὁ δὲ Θωμᾶς προσεκύνησεν αὐτὸν καὶ ἀπεκρίθη:

— «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Λέγει τότε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς:

— «Θωμᾶ, μὲ εἶδες καὶ ἐπίστευσες. Μακάριοι ὅσοι δὲν μὲ εἶδον καὶ ἐπίστευσαν».

Ἐπειτα ἀπὸ μερικᾶς ἡμέρας, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ, συνεκεντρώθησαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ ἦλθεν ὁ Σωτὴρ καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς:

— «Σᾶς ἀποστέλλω, νὰ διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη. Πηγαίνετε καὶ φωτίσατε τοὺς λαούς. Βαπτίζετε αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκετε τὰς ἐντολάς μου».

3. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ.

(Λουκ. ΚΔ' 50-53)

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς ἐφανερώνετο εἰς τοὺς μαθητάς του.

Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐμφανίσεις του εὐρήκεν ἐπτά μαθητάς, πού ἐψάρευον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος. Δὲν κατῶρθωσαν ὅμως νὰ πιάσουν τίποτε.

Λέγει τότε ὁ Ἰησοῦς:

— «Ρίψατε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου».

Οἱ μαθηταὶ ὑπήκουσαν καὶ τότε συνέλαβον πλῆθος πολὺ ἀπὸ ἰχθῶς. Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισαν καὶ λέγουν μεταξύ των: «Ὁ Κύριος εἶναι!» καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν πρὸς τὸν διδάσκαλον περιχαρεῖς.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεώς του ἔφα-

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.

νερώθη πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς καὶ ἦλθε μαζί των εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς τελευταίας ἐντολάς καὶ παρήγγειλε νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτοὺς.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του, θὰ ἐκήρυττον τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν ἐσήκωσε τὰς χεῖρας ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς ἠλόγησεν. Ἐνῶ δ' ἔκαμνε τοῦτο, σιγὰ σιγὰ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μία νεφέλη τὸν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς μαθητάς του.

Ἐνῶ δὲ ἔβλεπον ὅλοι πρὸς τὰ ἄνω, δύο ἄγγελοι μὲ λευκὰ ἐνδύματα παρουσιάσθησαν καὶ λέγουν εἰς αὐτοὺς :

— « Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε εἰς τὸν οὐρανόν; μήπως ὁ Ἰησοῦς ποὺ ἀνελήφθη, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον; »

Οἱ μαθηταὶ γεμάτοι χαρὰν τώρα ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εὐλογοῦσαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Κύριον.

Τὴν μνήμην τῆς Ἀναλήψεως ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, ὅποτε ψάλλεται τὸ ἀπολυτίκιον.

Ἄπολυτίκιον

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητάς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς ἐδολογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ γέννησις καὶ ἡ παιδικὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ.

	Σελίς
1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ.	5
2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.	6
3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισάβετ.	8
4. Ἡ γέννησις Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.	9
5. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ.	10
6. Ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου.	13
7. Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων.	15
8. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαριάμ καὶ τὸ παιδίον φεύγουν εἰς Αἴγυπτον.	17
9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.	19

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πράξεις καὶ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ.

1. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου	22
2. Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ	23
3. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου	26
4. Ἡ ἐκλογή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων	26
5. Ὁδηγία τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους	28
6. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος	29

7.	Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά	31
8.	Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	32
9.	Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ—ὁ ἐν Κανᾶ γάμος	33
10.	Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμίαν	35
11.	Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι χορταίνουσι μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς	36
12.	Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης	37
13.	Ὁ Ἰησοῦς ξηραίνει τὴν συκῆν μὲ ἓνα λόγον του	38
14.	Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κάμνουσι πλοῦσιον ψάρευμα	38
15.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον εἰς Ἱερουσαλὴμ	42
16.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον εἰς Καπερναοῦμ	43
17.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δέκα λεπρούς	44
18.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλὸν εἰς Ἱεριχῶ	45
19.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν	46
20.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου	49
21.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τοὺς δαιμονιζομένους	50
22.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δαιμονιζόμενον κωφὸν	50
23.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν δαιμονιζομένην κόρην	51
24.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον	52
25.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον	53
26.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὴν ραχιτικὴν	54
27.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει ἓνα ὑδρωπικόν	54
28.	Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν υἱὸν ἐνὸς αὐλικοῦ	55
29.	Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου	56
30.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ χήρας εἰς Ναΐν	59
31.	Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	60
32.	Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος	63

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος.

1.	Αἱ παρομοιώσεις καὶ αἱ παραβολαὶ τοῦ Σωτῆρος	66
2.	Ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὴν διδασκαλίαν του μὲ λύχνον	66

3.	Ὁ διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν πλούσιον νεανίσκον	67
4.	Ὁ ὀβολός τῆς χήρας	68
5.	Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Σαμαρεῖτις	69
6.	Ὁμιλία τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν Νικόδημον	73
7.	Ἡ ἐπί τοῦ ὄρους ὀμιλία	74
8.	Ὁ Ἰησοῦς λέγει ποῖοι θά κληρονομήσουν τήν βασι- λείαν τῶν οὐρανῶν.	75
9.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ δια τήν ἀξίαν τῶν μαθητῶν του.	76
10.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ δια τήν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊ- κοῦ νόμου	77
11.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ δια τὰς ἀφορμάς τοῦ φόνου	77
12.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ὄρκου	78
13.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἀνεξικακίας	79
14.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἀγάπης πρός τοὺς ἐχθροὺς	80
15.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἐλεημοσύνης	81
16.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί προσευχῆς	81
17.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί νηστείας.	85
18.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ δια τόν πνευματικόν θησαυρόν	85
19.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί τῆς θείας προνοίας.	86
20.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί κατακρίσεως	86
21.	Ὁ Ἰησοῦς λέγει πῶς πρέπει νά ζητῶμεν τὰ ἀγαθὰ.	87
22.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί ἀρετῆς καί κακίας	87
23.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί τῆς ἀξίας τῶν ἔργων	88
24.	Ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ περί τῆς σταθερᾶς πίστεως.	88
25.	Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ ἐπί τοῦ ὄρους ὀμιλία.	89
26.	Ἡ παραβολή τοῦ σπορέως	89
27.	Ἡ παραβολή τῶν ζιζανίων	90
28.	Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.	91
29.	Ὁ κεκρυμμένος θησαυρός.	91
30.	Ὁ πολύτιμος μαργαρίτης	91
31.	Ἡ παραβολή τῆς σαγῆνης.	92
32.	Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ βασιλέως καί τοῦ πονηροῦ δούλου.	92
33.	Ἡ παραβολή τοῦ κόκκου σινάπεως καί τῆς ζύμης	93

	Σελίς
34. Ἡ παραβολή τοῦ βασιλικοῦ γάμου	94
35. Ἡ παραβολή τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος	95
36. Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου	96
37. Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου	98
38. Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ	100
39. Ἡ παραβολή τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου	102
40. Ἡ παραβολή τῆς δραχμῆς πού ἐχάθη	102
41. Ἡ παραβολή τῆς μετανουούσης ἀμαρτωλῆς	103
42. Ἡ παραβολή τῆς ἀκάρπου συκῆς	104
43. Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου	104
44. Ὁ ἀληθὴς πιστὸς	105
45. Ἡ παραβολή τῶν ταλάντων	106
46. Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου	107
47. Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν	109
48. Ἡ μέλλουσα κρίσις	110
49. Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως	111
50. Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων	113

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Πάθη, σταύρωσις καὶ ταφή τοῦ Κυρίου.

1. Τὸ πολῦτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας	115
2. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα	115
3. Ὁ μυστικὸς δεῖπνος	118
4. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μαθητάς του	120
5. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γεσθημανῆ. Σύλληψις αὐτοῦ	121
6. Ὁ Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα	123
7. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου	123
8. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου	125
9. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ	128
10. Ἡ Ἀποκαθήλωσις καὶ ἡ ταφή τοῦ Σωτῆρος	131

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

του ἰωάννου τοῦ

Ἄναστασις, ἐμφανίσεις καὶ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου.

	Σελίς
1. Ἡ Ἄνάστασις τοῦ Χριστοῦ	133
2. Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου	135
3. Ἡ Ἄνάληψις τοῦ Χριστοῦ	137

Ἄναστασις ἐμφανίσεις

024000025529

Ἄνασχος ἐκτυπώσεως : Δ. Β. ΔΕΛΗΔΗΜΗΤΡΗΣ
 Τυπογραφικὰ Καταστήματα: ὁδὸς Μάγερ 18 - Ἀθῆναι

10/000

5,000 1700

9,000 3

5,100 37

3,600 700

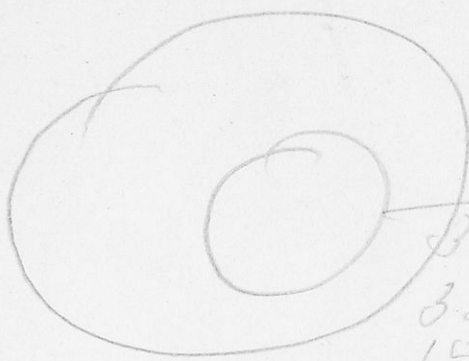
32,700

33,000

15

48,000
2,000

2,000 Μηνιαία

9,650

5

15,650

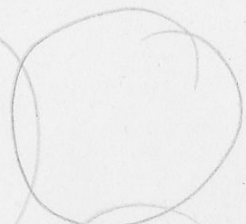
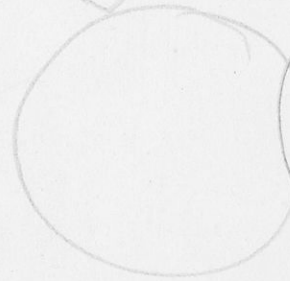
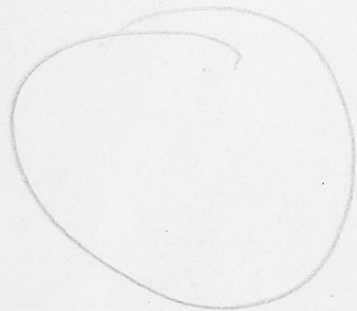
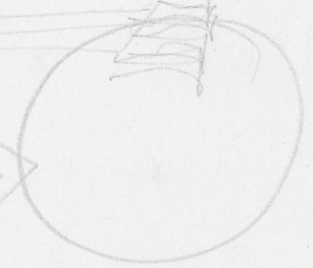
2,300

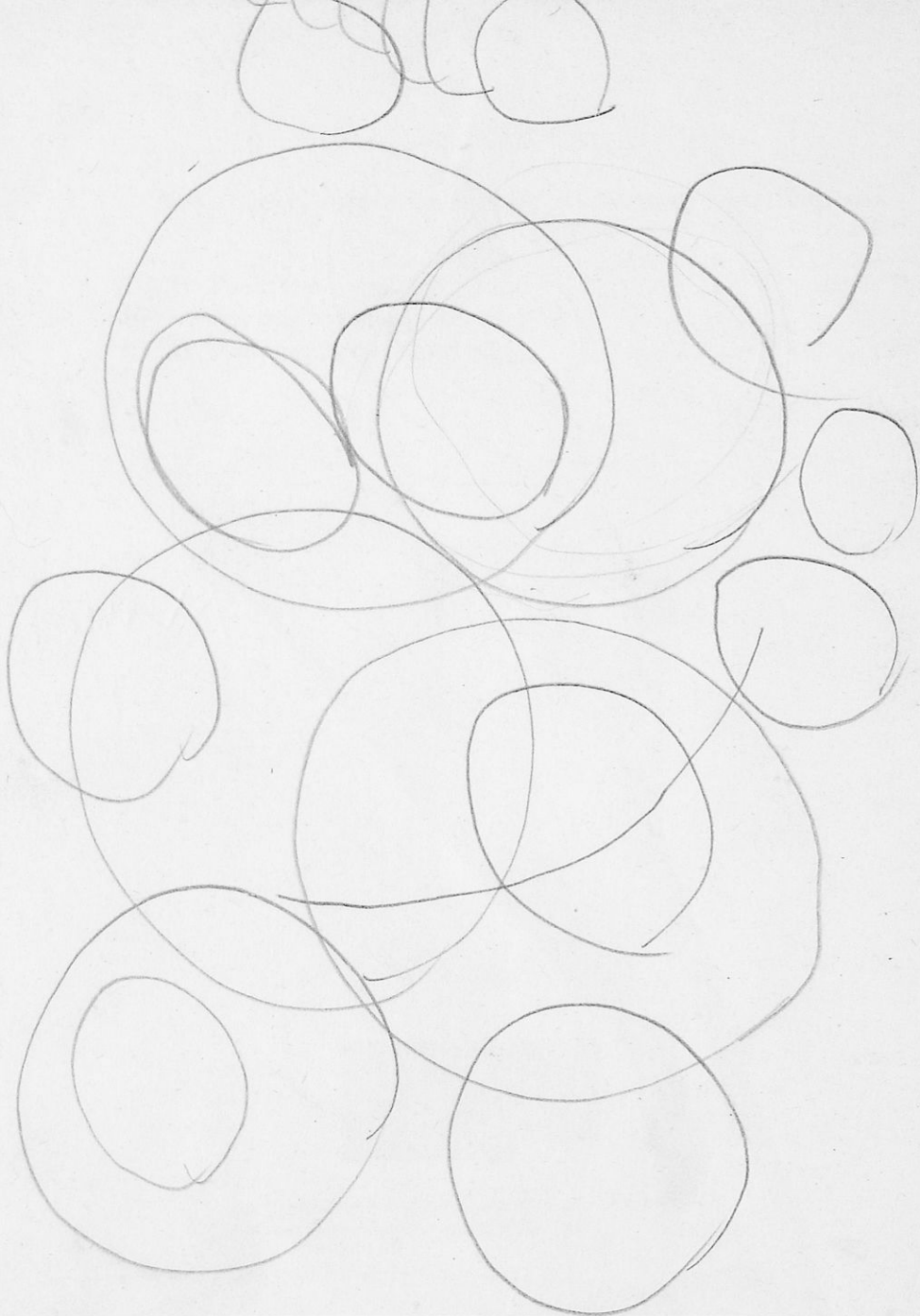
9,000

3,000

5,100

33,650

ΒΙΒΛΙΟΧΗΡΗΣΗ ΜΗΝ
Π. Σ. Χ. ΚΑΝΙΣΟΥΣΤΑΟΥ
ΣΤ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ 58 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΡΑΦ. 88-883

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΔΡΧ. 28.—

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΔΡΧ. 30.80